

Michael Cox

10 câu chuyện **MA** hay nhất mọi thời đại

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

10 câu chuyện
MA
hay nhất
mọi thời đại

Text © Michael Cox, 2001

Illustrations © Michael Tickner, 2001

Cover illustration © Dave Smith, 2009

Bản tiếng Việt © Nhà xuất bản Trẻ, 2013

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THU VIỆN KHTH TP.HCM

General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Cox, Micheal, 1948-2009

10 câu chuyện ma hay nhất mọi thời đại / Micheal Cox ; Nguyễn Tuấn Việt dịch. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2013.

244tr. ; 20cm.

1. Truyện ma. I. Nguyễn Tuấn Việt. II. Ts: Mười câu chuyện ma hay nhất mọi thời đại.

823.914 -- dc 22

C877

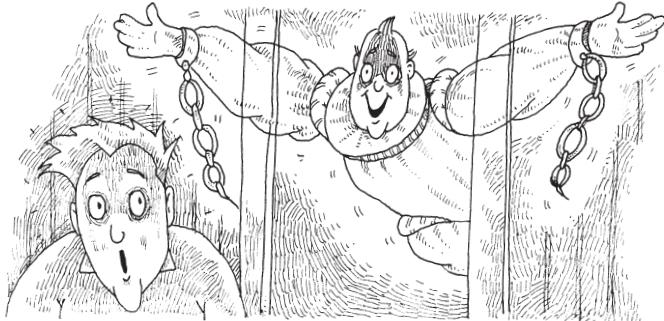
Michael Cox
Nguyễn Tuấn Việt *dịch*

10 câu chuyện
MA
hay nhất
mọi thời đại

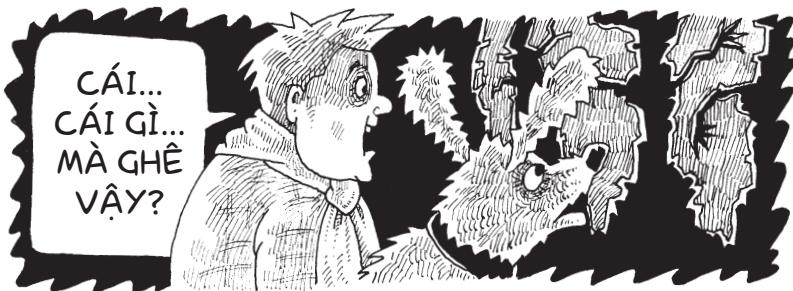
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

LỜI DẪN

Có bao giờ bạn bước vào một căn phòng, chắc chắn chỉ có mình bạn ở đó, rồi bất chợt, bạn có một linh cảm hãi hùng rằng nơi đó còn có một “sự hiện diện” khác ngoài bạn ra? Có bao giờ bạn dẫn chó đi tè, băng qua khu rừng vắng và con chó bỗng khụng lại, gầm gừ một cách dữ tợn, lông lá dựng ngược cả lên cứ như thể nó vừa “thấy” thứ gì đó mà bạn không thấy được?

Nếu có thì tức là bạn đã gặp phải cái mà nhiều người gọi là “linh hồn vất vưởng của một kẻ đã chết”, hay nói cho ngắn gọn là “bạn đã gặp ma” (Eo ui, ghê thế!).

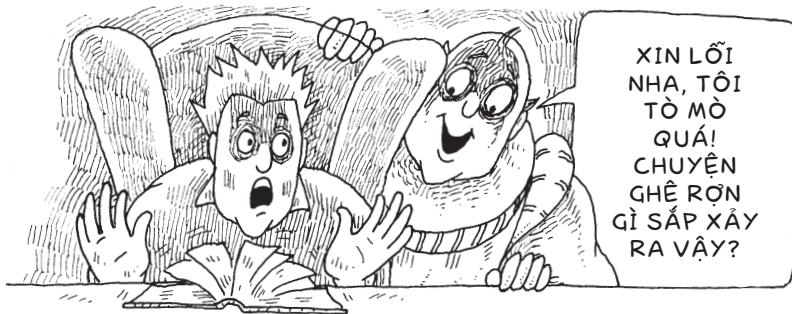
Nhưng nhiều người khác sẽ nói bạn là một tên ngốc nhặng xị, lẽ ra nên dùng thời gian một cách hữu ích hơn (chẳng hạn như thường xuyên đưa chó đi khám mắt!).

Kể từ buổi sáng đáng quên của một ngày mờ sương tháng 10 thời cổ đại, khi một người Anh giàu óc tưởng tượng nhìn lầm một người đàn ông đang vác củ hành lớn thành hồn ma của một chiến binh Saxon mà ông ta vừa chặt đầu cách đó vài tuần, loài người vẫn hoang mang và cãi cọ nhau không dứt về việc ma quỷ có tồn tại thực sự hay không. Năm tháng trôi qua, đủ loại chuyên gia đã mở những cuộc kiểm tra rầm rộ, những thí nghiệm khoa học lớn lối để tìm hiểu sự thật về ma quỷ. Nhưng họ chẳng khôn thêm được tí tẹo nào. Không có cách nào tuyệt đối đáng tin cậy có thể chứng minh hay bác bỏ sự tồn tại của ma. Đó là lý do vì sao chuyện ma lại hấp dẫn đến thế! Ấy là vì nó làm bạn luôn thắc mắc, suy tư...

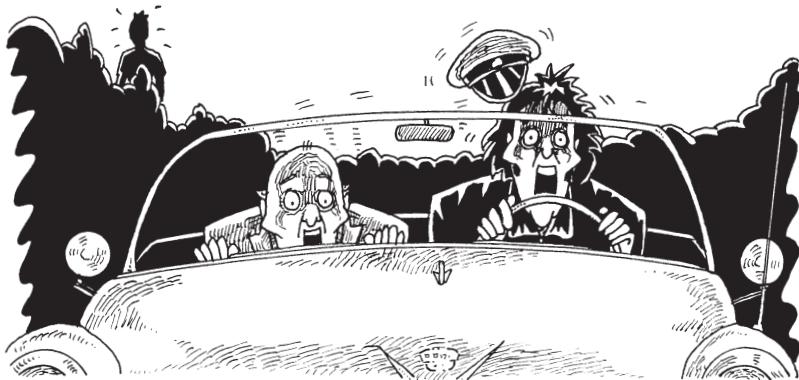
Nhất là khi các trang sách của bạn bắt đầu tự lật giờ mà chẳng cần ai đụng tới...

Và đó cũng là lý do vì sao các nhà văn viết truyện ma nổi tiếng (như các tác giả trong tập sách này) lại rất hào hứng trong hoạt động hù dọa người đọc và chính bản thân họ. Trong 10 câu chuyện ma hay nhất mọi thời đại sẽ giới thiệu sau đây, có vài truyện khá hài huóc, vài truyện khá buồn và chỉ có một số ít là thực sự rùng rợn. Vì vậy, để giúp bạn đổi phò với cảm giác thót tim do hoảng hốt (cảm giác đó từ đây sẽ viếng thăm bạn thường xuyên), mỗi truyện sẽ đi kèm một phần bàn luận về các dữ liệu cần biết.

Trong những phần này, bạn sẽ phát hiện nhiều điều, chẳng hạn như tại sao có người lại thành ma, có người thì không. Bạn sẽ được hướng dẫn một số mèo vặt để săn ma. Bạn sẽ được giải thích sự khác biệt giữa hiện tượng kỳ bí và hiện tượng ma quái. Bạn sẽ được cắt nghĩa về hoạt động túm tụm liều mạng có tên gọi là “cầu co”. Cuối cùng, nếu là người sáng tạo, bạn có thể viết ra những truyện ma hiện đại cực kỳ rùng rợn (hay cực kỳ dở hơi biết bơi) của chính bạn.

Vậy nhé! Bạn không còn lý do nào để trì hoãn nữa đâu đấy...
Đã đến lúc bạn liếc mắt sang “phía bên kia” (cửa trang sách này, dĩ nhiên rồi). Nhưng trước đó, xin có một cảnh báo nhỏ. *Chớ bao giờ đọc cuốn sách này trong bóng tối, đơn giản vì... bạn sẽ không thấy đường.*

TRUYỆN 1: NÓ XÂY RA NHƯ THẾ NÀO

Câu truyện nổi lèn bênh lèn hàng đầu trong số 10 câu chuyện ma hay nhất mọi thời đại là tác phẩm của Ngài Arthur Conan Doyle (1859–1930), cha đẻ của vị thám tử tài ba Sherlock Holmes. Sau vô số những tiểu thuyết trinh thám và kỳ bí đã làm nên tên tuổi và đem lại nhiều tiền bạc cho mình, Conan Doyle bắt đầu quan tâm sâu sắc đến một dạng truyện huyền bí khác, nhằm giải đáp các câu hỏi: a) Điều gì xảy đến cho con người sau khi chết? và b) Liệu việc giao tiếp với người chết có khả thi hay không?

Conan Doyle trở thành người cuồng mộ chủ nghĩa duy linh (nói nôm na, ông tin rằng người sống có thể liên lạc với người chết) và đã tìm cách tiếp cận với những bạn bè đã qua đời của ông thông qua một nhà ngoại cảm. Nghe đồn, các nhà ngoại cảm lưu manh, bịp bợm đã xỏ mũi ông, khiến ông tin sai cỗ rằng họ đã làm cho bạn bè cũ của ông hiện hồn thông qua những tấm ảnh chụp ông đứng cạnh các “hồn ma”. Thật ra,

họ chỉ thực hiện một kiểu Photoshop thời bấy giờ để chứng minh cho ông thấy rằng các bạn bè thiên cổ luôn đoàn tụ bên ông. Thật đáng ngạc nhiên khi cha đẻ của vị thám tử sắc sảo nhất thế giới lại không phát hiện nổi trò lừa bịp thô thiển này, đúng không ạ? Mặc dù trò bịp này được nhiều người vạch trần, Conan Doyle vẫn cứ tin vào ma quỷ, vào quyền năng liên lạc với người chết của các nhà ngoại cảm. Nhưng cũng nhờ đó mà ông moi nghĩ ra câu chuyện ma tuyệt vời này. *How It Happened* (Nó xảy ra như thế nào) được viết vào năm 1913, nhưng phiên bản mà chúng tôi giới thiệu ở đây đã được “cập nhật” chút đỉnh.

Con ma viết lách

Trong khi các fan hâm mộ nín thở chờ đợi, nhà ngoại cảm nhặt cây bút lên, ngừng lại một hồi, rồi bắt đầu viết:

Thoạt tiên, những từ ngữ xuất hiện chậm chạp, nhưng một lúc sau cây bút bắt đầu chạy ngang dọc trên trang giấy một cách thoăn thoắt, đầy tự tin. Chẳng bao lâu sau, bà đã viết một cách cực kỳ khẩn trương, như thể bằng mọi giá phải làm sao cho chữ nghĩa tuôn ra.

Cứ như thể tay bà bị điều khiển bởi một lực rất mạnh, khiến các ngón tay không cách chi kháng cự được. Nói cách khác, bà đã bị khuất phục bởi một thế lực từ dưới các nấm mồ! Sau đây là những gì bà viết ra.

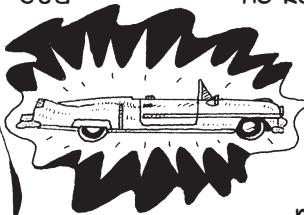
Tôi nhớ rõ từng chuyện nhỏ trong cái
đêm hôm đó! Tôi và ban nhạc vừa hoàn
tất chuyến lưu diễn bán-sạch-sành-
sanh-vé ở Mỹ, và bay và Heathrow
vào khoảng 5 giờ chiều (theo giờ Anh).
Chuyến lưu diễn thật là bá cháy! Nhũng
sân vận động chật kín người hàng đêm, tôi và ban nhạc
Nhũng-Cái-Đầu-Chênh-Choáng đã tung hết chiêu trò
của mình, và các fan hâm mộ Mỹ còn cuồng điên hơn
nữa. Họ đòi mua đĩa CD của chúng tôi
và trợ lý báo chí của tôi, Carmen
Crocodile, đã gửi mail khi tôi đang bay
trên chiếc Concorde, báo tôi biết đĩa
"Món-Tráng-Miệng-Sống" của Nick
Ramsbottom và nhóm Nhũng-Cái-Đầu-
Chênh-Choáng đã vọt thẳng lên vị trí số
một trên danh sách xếp hạng của Mỹ. Phải
thế chứ! Nhũng tôi cũng mệt đùi đùi ra rồi nè!

Sau khi chúng tôi đi qua cửa hải quan, như thường
lệ, một đám người hâm mộ dễ thương đã chực sẵn ở
đó, gào thét và vẩy tay. Cho nên tôi tặng họ vài chữ ký,
ôm hôn một vài fan cuồng mộ, khiến họ khóc thét lên và
lả đi như mọi khi. Điều này khiến tôi nghĩ, "Đúng là giấc
mơ thành hiện thực! Đĩa CD bán cháy hàng, một chiếc
du thuyền riêng neo ở Địa Trung Hải, và một dinh thự ở
Survey! Tất cả ở độ tuổi 25 ngọt ngào!"

Sau khi cười toe toét rồi nói đùa vài câu với mấy chú phóng viên ở Melody Express và Prime Slime, tôi ra khỏi cổng sân bay số 2... Và nó đang chờ sẵn ở đó! Niềm vui và niềm tự hào của tôi! Món đồ chơi của tôi đang chờ tôi đó! Sóng đuôi của nó ánh lên dưới những tia nắng chiều muộn. Khi Jagger điệu đàng bật công-tắc, động cơ của nó kêu ử ử như một con báo chực vồ mồi. Và trông nó còn bánh hơn cả tôi tưởng tượng nữa đấy! Chiếc Cadillac El Dorado đời 1953 của tôi! Cái gã phụ trách mua tất tần tật mấy chiếc xe của tôi đã lùng ra nó ngay trước khi tôi sang Mỹ. Vì vậy, cho đến tận lúc này, tôi vẫn chưa có dịp nhìn thấy nó... đừng nói chi đến chuyện lái! Nhưng nó bị chủ cũ bô bê nên cũng phải đưa ra tiệm "Cuồng-Si-Cadillac" để tút lại. Thế là êm re!

Đợi Jagger dịch ra ghế bên, tôi nhào vô, bốn cột giằng lấy chiếc nón luối trai tài xế, làm lộ ra cái đầu hói thín của ông ta. Tôi đội nó lên mớ tóc bụ, xoắn tít và sang trọng của mình, cười một phát thật tươi với các fan và cánh báo chí. Rồi cùng với một tiếng rít bánh xe, chúng tôi rời khỏi sân bay. Tôi ước tính nếu giao thông trên xa lộ M25 không quá tệ thì chúng tôi sẽ về đến dinh thự ở Surrey vào lúc mặt trời lặn. Được như vậy thì quá lý tưởng!

nó kêu ử ử như một con báo chực vồ mồi. Và trông nó còn bánh hơn

cả tôi tưởng tượng nữa đấy!

Chiếc Cadillac El Dorado đời
1953 của tôi! Cái gã phụ trách
mua tất tần tật mấy chiếc xe của

tôi đã lùng ra nó ngay trước khi tôi sang Mỹ. Vì vậy, cho
đến tận lúc này, tôi vẫn chưa có dịp nhìn thấy nó... đừng
nói chi đến chuyện lái! Nhưng nó bị chủ cũ bô bê nên cũng
phải đưa ra tiệm "Cuồng-Si-Cadillac" để tút

lại. Thế là êm re!

Đợi Jagger dịch ra ghế bên, tôi
nhào vô, bốn cột giằng lấy chiếc nón
luối trai tài xế, làm lộ ra cái đầu hói thín
của ông ta. Tôi đội nó lên mớ tóc bụ,
xoắn tít và sang trọng của mình, cười một

phát thật tươi với các fan và cánh báo chí. Rồi cùng với
một tiếng rít bánh xe, chúng tôi rời khỏi sân bay. Tôi
ước tính nếu giao thông trên xa lộ M25 không quá tệ
thì chúng tôi sẽ về đến dinh thự ở Surrey vào lúc mặt
trời lặn. Được như vậy thì quá lý tưởng!

Rู้i thay, xa lộ M25 lại tắc tịt. Nhưng có hề gì! Tôi là một siêu sao. Tôi có chiếc xe cưng cợa, mặt trời thì vẫn đang chiếu sáng, mọi thứ đều ổn thỏa và Chuck Berry đang rống lên trong cái đầu phát CD mới sắm của tôi. Tất nhiên, tôi cảm thấy tội nghiệp cho những người đi đường thảm hại. Họ nhìn tôi với ánh mắt thèm thuồng và ghen tị trong khi đang rầu rĩ lết về từ cái văn phòng nhỏ xíu của họ trong thành phố.

Cho nên, túm lại, mọi thứ đều rất TUYỆT... cho đến khi chúng tôi lên đến đỉnh của ngọn đồi Claystall, từ đó đi thẳng xuống cổng của "Chênh-Choáng-Khu", bến doanh của tôi ở địa phận này.

Đó là một trong những ngọn đồi tồi tệ nhất nước Anh. Nó kéo dài chừng hai cây số rưỡi với độ dốc khá gắt là 35% ở vài nơi. Lại còn hai khúc quanh chết người nữa chứ! Kiểu đồi như thế có thể làm vật này vật nọ trong chiếc Cadillac bị rơi ra nếu chúng tôi phóng xe lên! Nhưng lúc này chúng tôi không lên nữa... vì chúng tôi sắp

đi xuống! Vừa mới lên đến đỉnh để bắt đầu quãng trượt dốc dài thì rắc rối diễn ra.

Tôi đập thẳng để xe chậm lại một tẹo, nhưng chẳng thấy ăn

thua gì. Được thôi... đập thêm phát nữa nè... vẫn chả thấy gì! "Này, Jagger!" tôi nói. "Ông có chắc mấy gã đó sửa xe đằng hoàng không?"

"Thưa ông," ông ta ngượng nghịu đáp khi chiếc xe bắt đầu tăng tốc.

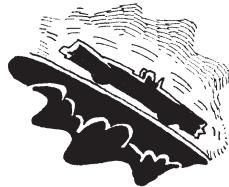
"Họ cũng có nói vài lời. Ông có dặn là bằng mọi giá phải có xe hôm nay.

Khi tôi đến lấy xe thì họ nói lẽ ra phải cần thêm vài ngày nữa để kiểm tra lần cuối các thiết bị an toàn! Chiếc xe này đã gần 50 tuổi rồi còn gì!"

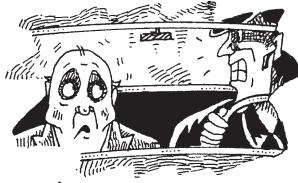
Khi Jagger tiết lộ cái tin không lấy gì làm hay ho này, tôi đang đập cần thăng hết cỡ thợ mộc mà chiếc Cadillac vẫn tăng tốc từng giây. Cũng may mà trên đời không có xe nào chạy nhanh không có gì ngáng đường chúng tôi ở phía trước. Khi xe đạt đến tốc độ hơn 90km/giờ, dinh thự của tôi hiện ra xa xa ở một nơi xinh đẹp. Jagger nói, "Xin phép cho tôi được gợi ý: ông có thể dùng thăng tay vì hình như thăng chân đã hỏng rồi."

"Ý hay đó!" Tôi reo lên rồi chộp lấy cần thăng, kéo nó bằng toàn bộ sức lực. Và đó là lý do vì sao nó gãy ra trong tay tôi!

"Chết tiệt!" tôi la lên, quẳng cái cần thăng ra sau lưng. "Ông còn ý tưởng nào hay ho nữa không, Jags?"

"Tôi xin gợi ý: ông kéo thử cái cần số ngược lại coi sao." Jagger cũng la lên. Tôi làm theo ngay tức thì, để rồi chỉ nghe thấy cái âm thanh ghê rợn của những bánh răng gãy nát khi hộp số bị rã ra từng mảnh. Khúc quanh đầu tiên đã hiện ra và tôi ước gì mình đừng có thắt dây an toàn cách đây mười phút (đó là một thói quen xấu của tôi, nhưng tôi luôn làm vậy khi gần về tới nhà và cảm thấy hưng phấn!). Tôi bấu chặt tay lái và, bằng toàn bộ sức mạnh, vặn nó theo hình cung như một tay đua Thể-thức-một cự phách. Và chúng tôi đã thoát được khúc quanh đầu!

"Hú vía!" Tôi reo lên. "Jaggs, ông thấy tôi giỏi chưa, thấy tôi tài chưa?"

"Khá lắm, thưa ông," Jagger đáp. "Nhưng tôi nghĩ khúc quanh kế tiếp sẽ khó hơn rất nhiều." Ông ta cũng đúng luôn. Khúc quanh kế tiếp, chừng một cây số rưỡi phía trước, gắt hơn rất nhiều. Và ngay gần đó là cánh cổng lớn dẫn vào khu dinh thự của tôi.

Cho nên sẽ gay go lắm đây. Nhưng mà... Nhưng... Chỉ cần tôi lái được chiếc Cadillac vượt qua nó, chúng tôi sẽ ngon lành càне đào. Dưới tán những hàng cây lớn, con đường đến dinh thự thoai thoả dốc. Nó sẽ đưa chúng tôi đến một điểm dừng mà không có vấn đề gì!

Trong suốt dặm đường cuối, Jagger
tỏ ra rất cù! Lạnh như băng và cực kỳ
sắc bén! Có lúc tôi đã nghĩ đến việc
tông chiếc Cadillac vào một bên lề và
băng cách đó làm cho nó dừng lại, nhưng lão
cáo già khôn ranh này đã đọc ngay được ý nghĩ của tôi.

"Nếu là ông, tôi sẽ không làm như vậy," ông ta
nói. "Với tốc độ này, ông sẽ làm cho xe lật ngửa!"
Rồi ông ta nhoài người qua, tắt công-tắc xe, đặt
hai tay lên bánh lái và nói, "Nếu ông muốn thử vận
may, xin hãy nhảy ra ngoài ngay bây giờ, tôi sẽ
giữ cho xe thăng bằng trong khi ông nhảy. Chúng
ta chẳng bao giờ qua nổi khúc quanh đó đâu, chẳng
bao giờ!"

Tôi biết chớ, nói về lòng trung thành thì Jagger là số
một! "Không, cảm ơn Jags!" Tôi nói. "Tôi cũng đã nghĩ
tới chuyện đó. Nhưng nếu ông muốn thoát ra thì tôi
không có ý kiến gì đâu."

"Không đâu, thưa ông," ông ta đáp, bình tĩnh như
viên thủ lĩnh. "Tôi thà kẹt lại với ông, nếu như ông
không phiền."

"Tốt thõi, bạn già!" Tôi cất giọng. "Lấy cái điều-
khiển-từ-xa, sẵn sàng mở cánh cổng lớn! Lúc nào
đến đủ gần... ta sẽ nhấp nó!"

Chúng tôi đi vào khúc quanh cuối cùng với một
bánh leo lề. Tôi nghĩ thế nào xe cũng lật. Nhưng

không mới lạ! Chúng tôi đã vượt qua khúc quanh thứ hai hết sức tài tình.

"Wááá giời! Phải thế chứ, Jagger thân mến! Nhấp cái điều-khiển-tù-xa đó đi!" Tôi reo lên khi chiếc xe trở vào làn đường và đang lao thẳng tới cánh cổng.

Và rồi... Chẳng biết thế
quái nào, nhưng trong cơn phẫn
khích cùng tâm trạng nhẹ nhõm,
có lẽ tôi đã buông tay khỏi bánh
lái để vung vít hay sao đó (một
thói quen khác của tôi) và tình
cờ hất văng cái điều-khiển-tù-xa

khỏi tay Jagger. Cho nên cánh cổng
vẫn đóng chặt! Và chúng tôi đang lao về phía nó
như một trái tên lửa mất phương hướng. Điều kẽ
tiếp mà tôi nhận thức là tôi đang bay trên không
và... và...!

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình ở trong một bụi rậm,
phía dưới các cây sồi lớn ven đường. Còn
một người nữa bên cạnh tôi. Tôi nghĩ
đó là Jagger, nhưng khi nhìn lại tôi
nhận ra Baz Gallagher, thành
viên băng nhạc cũ "Phéc-mô-
tuya xoắn" của tôi.

"Baz đây mà!" Tôi nghĩ. "Một trong những thằng bạn tốt nhất! Nó luôn khiến bà con cười ngất ngưởng! Mình không bao giờ quên cái đêm nó và mình cưỡi chiếc xe đẩy của phục vụ lao thẳng xuống hồ bơi của khách sạn Honshu Hilton! Ha ha ha!"

Thành thật mà nói, tôi rất ngạc nhiên khi thấy Baz đúng đó. Nhưng một lần nữa, tôi lại cảm thấy mình giống như một gã ngốc đang nằm mơ. Mọi thứ đều chênh chênh, choáng choáng. Nên tôi không nghĩ gì về chuyện đó nữa.

"Chết tươi con đười ươi! Tớ vừa hủy diệt em Cadillac xinh ơi là xinh của tớ!" Tôi nói với Baz.

Baz gật đầu, và mặc dù trời hầu như tối đen, tôi vẫn nhận ra hắn đang cười. Đó là một nụ cười làm an tâm, không thể lẫn vào đâu, của Baz, thằng bạn đã cùng tôi cặp kè dễ đến cả ngàn lần.

"Nó chứ ai!" Tôi nghĩ. "Một trong những người bạn thân nhất của mình!"

Tôi không nhúc nhích nổi một cơ tay cơ chân nào, dù có muốn chăng nữa! Nhưng thành thật mà nói, tôi cũng chẳng muốn nhúc nhích. Tôi thấy rất vui khi nằm trong bụi cây đó, bên cạnh thằng Baz. Mặc dù không thể cục cựa, những cảm xúc của tôi vẫn tuôn trào như mưa!

Tôi thấy chiếc Cadillac móp méo chõ cánh cổng. Có vẻ như nó đã tông thẳng

vào đó rồi lật ngửa. Khỏi nói, trông nó té le té tết! Những chùm đèn pha đang quét qua các mảnh kim loại và nguyên một đám người đang tụ tập quanh xe, thì thào nói với nhau điều gì đó. Khá hài hước là họ miệt mài với chiếc xe nát đến mức tôi nằm đây sờ sờ mà không thấy.

"Ông ta bị đè!" Tôi nghe một người nói. "Nhắc lên thật cẩn thận vào nhé!"

"Chân của tôi!" một giọng khác cất lên và tôi nhận ra ngay lập tức. Đó là Jagger. "Hay quá!" tôi nghĩ, "Vậy là ông ta cũng thoát chết!"

Một lát sau, tôi nghe ông ta nói, "Ông Ramsbottom đâu? Ông ấy có sao không?"

"Này, các ông!" tôi la lớn. "Tôi đây nè! Trong bụi gai, dưới mấy cây sồi lớn đó! Coi kia! Ở đây nè!

Các người bị mù hay sao vậy?"

Thật đáng ngạc nhiên là họ vẫn phớt lờ tôi và tiếp tục quần thảo quanh chiếc xe nát! Rồi tôi thấy họ tụ lại quanh vật gì đó nằm trên đường, cách mũi chiếc Cadillac chừng 20 mét.

Trong khi cố suy đoán họ nhòm ngó thứ gì, tôi cảm thấy một cánh tay đặt lên bờ vai tôi. Cú chạm vừa trấn an, vừa xoa dịu, vừa hiền hòa... Đột nhiên, tôi cảm thấy khoan khoái lạ lùng, trái tim chợt nhẹ tênh... mặc dù tôi mới vừa làm nát bấy niềm tự hào và niềm vui của tôi, xém giết luôn cả tài xế của tôi nữa!

"Không đau đớn gì chớ hả?" Baz nói.

"Không! Chả đau tí nào, chỉ như bị đấm một phát thôi mà." Tôi đáp.

Đúng lúc đó, như một tia sét vọt lóe, trong tôi chợt bột phát một cái rùng mình sững sốt, đi kèm với sự nghi hoặc và nỗi hãi hùng.

"Baz? Baz! Baz Gallagher! Nó đang ở cạnh tôi sao?" tôi nghĩ. "Nhưng chẳng phải thằng Baz đã bị điện giật chết khi chiếc đàn ghi-ta điện của nó chập mạch giữa lúc đang biểu diễn ở sân vận động Wembley đó sao? Nó đã chết ngay sau đó! Gã chịu trách nhiệm lắp đặt thiết bị đã bị truy tố về tội ngộ sát!"

"Baz!" tôi hét lên, nhưng những lời lẽ không sao thoát ra được vì nó mắc nghẹn trong cuống họng tôi, khiến tôi hết thở nỗi! "Nhưng, Baz?!" tôi la lớn. "Cậu... cậu... đã... đã chết rồi mà?"

"Phải, và cả cậu cũng thế," Baz đáp.

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 1: MƯỜI ĐIỀU VỀ MA MÀ BẠN LUÔN MUỐN BIẾT

Ma là cái quái gì vậy? Và cái gọi là “ma” đó liệu có thật hay không? Không ai biết chắc, nhưng dưới đây là những câu trả lời cho một số Những Câu hỏi Thường Gặp về ma.

1 Ma là cái giống gì?

Người ta cho rằng ma là một dạng linh hồn của người và thú vật. Một số người cho rằng ma chỉ tồn tại trong tâm trí của những người từng tuyên bố đã gặp ma. Ý thức là một thứ kỳ lạ thường hay chơi khám chủ nhân của nó, nhất là khi chủ nhân này mệt mỏi, cáu kỉnh, chán chường, tuyệt vọng trong dốt nát hay... dốt nát một cách vô vọng.

Mặc dù thế giới ngập tràn những thứ như máy tính, trang web, cơ sở dữ liệu và bạt ngàn các thứ khác, người ta vẫn rất lờ mờ về tâm thức huyền bí của con người và cách thức vận hành của nó. Thậm chí người ta còn biết ít hơn nữa (nói trắng

ra là chả biết gì cả) về những gì xảy ra sau khi con người an giấc ngàn thu, quyên tiên hay về nơi chín suối gì gì đó. Quả là lạ lùng, bí ẩn và đáng thất vọng khi chính sự mù mờ này lại khiến cho đê tài ma quỷ luôn tạo ra sự quan tâm và háo hức, đúng không ạ?

2 Ma được mô tả lần đầu tiên từ khi nào?

Một trong những mô tả đầu tiên về ma được viết ra từ cách đây 2.000 năm bởi một nhà văn La Mã có tên là Pliny Bé. Người ta thường nghe thấy tiếng xích loảng xoảng trong một căn nhà ở thành phố Athens của Hy Lạp, nơi không ai dám sống vì bị cho là “ma ám”. Một triết gia Hy Lạp tên là Athenodorus đã thuê căn nhà này. Chẳng bao lâu sau, ông ta phải đổi mặt với một hồn ma trông rùng rợn đến mức có tin đồn người thuê nhà trước đó đã chết đúng khi trông thấy nó! Một tối nọ, Athenodorus đang nghiên ngẫm triết học thì nghe thấy có tiếng dây xích kéo lết xẹt. Ông nhào ra để tìm hiểu thì đúng ngay một lão già có mái tóc trắng bờm xòm và bộ râu bạc trắng thậm chí còn bờm xòm hơn nữa. Khắp trên mình lão già này quấn đầy dây xích.

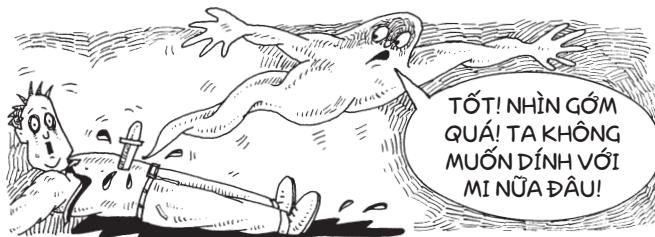
Lão leng keng, loảng xoảng đi ra vườn, trỏ tay vào một noi trên mặt đất rồi biến mất. Việc này đã tạo ra một phản ứng dây xích... xin lỗi, dây chuyền. Ngày hôm sau, Athenodorus đã cùng một quan chức địa phương đào lên một bộ xương ở ngay chính nơi mà hồn ma trỏ tay vào! Bộ xương bị trói chặt bởi những sợi xích gi

sét. Athenodorus và vị quan chức lập tức nhận ra mối quan hệ tương át, xin lỗi, là tương đồng, giữa hồn ma và bộ xương. Họ mau chóng di dời bộ xương cách trí này đến nghĩa trang địa phương và ngay trong ngày hôm đó, căn nhà hết bị ma ám. Phùùù!

Lưu ý quan trọng: Một số người cho rằng đây chỉ là một “chuyện ma leng keng” mà Pliny Bé đã bịa ra để hù dọa bạn bè ông.

Ma thường liên quan đến những cái chết đột ngột hay dữ dội. Một số người tin rằng chính cú sốc do bị bất ngờ gửi lên Thiên đàng đã làm cho hồn lìa khỏi xác quá nhanh nhau.

3 Tại sao không phải ai cũng thành ma?

Nói cách khác, linh hồn đã ra đi trước khi nó sẵn sàng để được gửi tới cái nơi nó phải tới, rồi xa cái đám xương thịt bầy hầy mà những người ác ý gọi là “thể xác” của nó. Điều này cũng tương tự như khi nhà bạn bị cúp điện giữa lúc bạn đang xem một chương trình truyền hình cực kỳ hấp dẫn. Bạn sẽ ngo ngẩn, tự hỏi điều gì sẽ diễn ra kế tiếp (trên truyền hình) và hoàn toàn chưa sẵn sàng cho trạng thái màn đêm âm u.

4 Nhà ngoại cảm là ai?

Đó là người tự cho mình là cực kỳ nhạy cảm, nhò đó có thể liên lạc với âm hồn người chết. Nhà ngoại cảm (tiếng Anh gọi là “medium”, còn có nghĩa là “trung bình”) được cho là những người có “thần giao cách cảm”. Điều này có nghĩa họ có những quyền năng đặc biệt, chẳng hạn như đoán được những điều mà người khác nghĩ, nhét ý nghĩ của mình vào đầu người khác

mà không cần phải nói ra hay viết ra. Ghê chưa? Cuối cùng, để làm rõ mọi vấn đề, điều quan trọng là phải nhận thức thật rõ: có những người trung bình (hay nhà ngoại cảm) rất lớn, và cũng có những người trung bình rất... lùn!

5 Câu cơ là gì?

Câu cơ là cuộc họp mặt được một số người tổ chức nhằm liên lạc với linh hồn của người chết. Câu cơ thường được tiến hành với sự tham gia của nhà ngoại cảm. Nhà ngoại cảm đóng vai trò giống như nhà cung cấp dịch vụ internet, giúp mọi người kết nối với trang web của người chết... đại loại như vậy. Câu cơ thường được tiến hành trong những căn phòng tối. Người ta cho rằng nó chỉ hiệu quả khi có ít hơn tám người tham gia (không kể hồn ma, dĩ nhiên).

Người cầu cơ ngồi quanh một chiếc bàn, hai bàn tay xòe rộng, đặt lên bàn, các ngón tay tiếp xúc hoặc móc ngoeo (nếu thân thiết) với ngón tay người ngồi cạnh. Đôi khi họ chơi nhạc hay tán gẫu trong lúc chờ hồn về. Ý tưởng chủ đạo là tạo ra một bầu không khí thoải mái, êm dịu để động viên hồn ma người chết chịu hiện lên để tán dọc. Lâu đài cổ, nhà cũ và nhà thờ được xem là những nơi lý tưởng để cầu cơ. Nó hiếm khi được tổ chức ngoài bãi biển, tại những sàn nhảy om sòm, hay tại các sân vận động bóng đá giữa trận chung kết. Người cầu cơ kiên nhẫn ngồi chờ. Và nếu may mắn, họ sẽ được nghe thấy tiếng gõ cửa, nhìn thấy ánh sáng lạ, hay cảm thấy một luồng hơi lạnh – hoặc cả ba thứ đó cùng lúc nếu như hồn ma có hứng thú biểu diễn. Những hiện tượng này nói lên rằng, cuối cùng, hồn ma cũng đã tới...

Người cầu cơ lúc này có thể hỏi han hồn ma thông qua nhà ngoại cảm. Đôi khi nhà ngoại cảm truyền đạt lại câu trả lời của hồn ma thông qua việc “viết tự động”: hồn ma điều khiển bút viết ra những gì mà hồn ma muốn truyền đạt. Vâng, hệt như trong truyện của Ngài Arthur Conan Doyle vậy! Vào những thời kỳ khác, nhà ngoại cảm thường dùng một vật gọi là “bảng cầu cơ” để nhận câu trả lời của ma.

Còn thắc mắc gì nữa không nào?

6 Có ạ, bảng cầu cơ là cái gì?

Hỏi rất hay! Bảng cầu cơ (hay còn gọi là bảng Ouija, xin đọc là Úi-da) được phát minh ra ở Mỹ vào năm 1892 bởi Elija Bond. Nó hơi giống bảng trò chơi ghép chữ, nhưng chỉ dành riêng cho ma mà thôi. Tên của nó được ghép từ chữ “oui” (tiếng

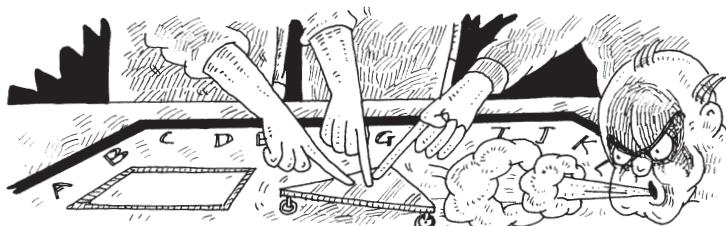
Pháp, có nghĩa là “có”) và “ja” (tiếng Đức, cũng có nghĩa là “có”) cho nên tên của nó còn có thể gọi là Bảng CóCó.

Trên bảng này có đầy những con số, chữ và từ. Nhà ngoại cảm đặt một bệ nhỏ có ba chân và con trỏ lên tấm bảng rồi bắt đầu thay mặt những người cầu cơ đặt ra những câu hỏi cho hồn ma.

Hồn ma không trả lời bằng giọng nói mà dùng quyền lực siêu nhiên làm cho chiếc bệ có con trỏ di động một cách bí hiểm đến câu trả lời trên bảng.

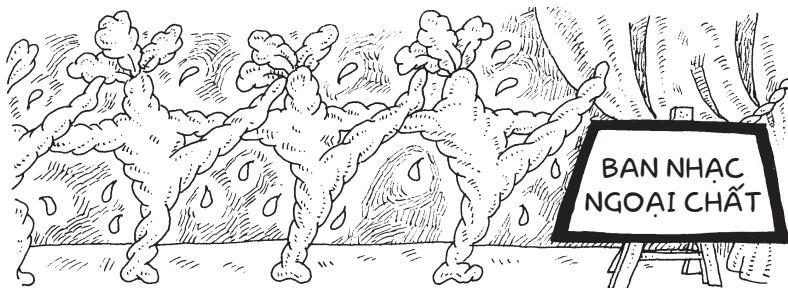
Điểm quan trọng! Việc nhà ngoại cảm đặt ngón tay lên chiếc bệ nhỏ không nhất thiết là nguyên nhân làm cho nó di chuyển đến câu trả lời. Hồn ma có thể buộc nhà ngoại cảm làm giùm mình việc đó... thật đấy!.

Những người cầu cơ thường hỏi thăm sức khỏe của ma (ví dụ như: ngoài việc bị chết ra, anh có bị sao không?) và hồn ma thường đưa ra câu trả lời mà họ muốn nghe (ví dụ như: cảm ơn, nói chung cũng không đến nỗi tệ!). Điều đó không liên quan gì đến việc những người cầu cơ thường trả tiền cho nhà ngoại cảm và các nhà ngoại cảm rất mong muốn họ ra về trong tâm trạng vui vẻ và thỏa mãn để rồi còn mời họ đến cầu cơ lần nữa và... biếu họ thêm tiền.

Sự kiện cảm động: Bảng Ouija trở nên phổ biến ngay sau chiến tranh thế giới lần thứ nhất, khi nó được sử dụng bởi rất nhiều người có trái tim tan nát, mong ước trong tuyệt vọng được giao tiếp với những người thân yêu bị giết chết trong cuộc đại khai sát giới này.

7 Ngoại chất là gì?

Ngoại chất (ectoplasm) là một thứ gồm guốc, do bẩn, đôi lúc tuôn ra từ cơ thể các nhà ngoại cảm khi họ quá xuất thần. Khi xem ảnh các nhà ngoại cảm thuở xưa đang hành nghề, bạn thường thấy một khối lớn ngoại chất trào ra từ mũi họ, hệt như những cọng mì spaghetti yêu quái! Nó còn tuôn ra từ lỗ tai, miệng và những nơi khác quá riêng tư để nêu ra ở đây. Một nhà ngoại cảm nổi tiếng tên là Marthe Beraud còn tạo được những ngoại chất nhảy múa. Khi bị ai sờ đến, chúng quắn quại, lúc nhúc hệt như những chiếc vòi bạch tuộc.

Đôi khi ngoại chất biến hình thành những cánh tay (hay cẳng chân) phụ trội, gọi là các chi-giả (pseudopod). Lúc khác, nó có thể dập khuôn thành hình khuôn mặt hay cơ thể của người đã khuất. Tất cả những khả năng cực kỳ đáng sợ/khích động/quyến rũ này thật ra chỉ là những dãi nhót/lòng trưng trắng/xà-bông/sợi len/giấy/vải... hay bất cứ thứ gì khác mà nhà ngoại cảm đã nhồi sẵn vào ống tay áo/mũi/nách/lỗ tai của họ!

8 Trải nghiệm ngoại thân là gì?

Trong một trải nghiệm ngoại thân, hay TNNT (theo cách gọi của những người tin vào nó), người ta có cảm giác như rời khỏi cơ thể của chính mình và nổi bần bật trong không gian, có lẽ theo cùng một cách thức như các linh hồn (vốn được cho là nổi lên trên cơ thể khi cái chết diễn ra). TNNT thường diễn ra khi ai đó đã ở rất gần cái chết (có thể là trong khi cấy ghép đầu hay đang lúc bịt mắt đi dạo trên các vách đá và bắt ngò gặp sự cố).

Những người có TNNT nhưng vẫn sống sót thường mô tả cảm giác bị kéo về phía một nguồn sáng, bị trôi lo lửng trong không gian rồi nhìn xuống và thấy cái xác của mình.

Họ còn cảm thấy mình có thể lựa chọn giữa sự sống và cái chết. Thủ đoán xem họ chọn gì?

9 Ma sống được bao lâu?

Bạn nói “sống” là ý thế nào? Đã là ma thì làm sao mà sống, đúng không nào? Cho nên, nếu muốn, ma có thể tồn tại đến vĩnh viễn. Nhưng một số ma lại không thể mà đơn giản là tan đi. Vào đầu thế kỷ 18, người ta thường xuyên thấy một ma nữ mặc váy và đi giày màu đỏ tươi trong một ngôi nhà

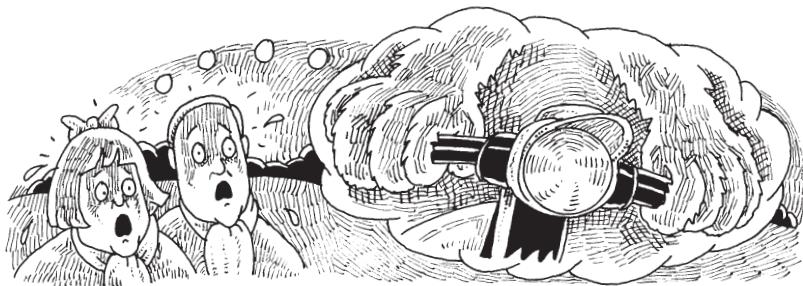

cổ. Khoảng 70 năm sau, bà ta mới xuất hiện trở lại, nhưng lần này bộ váy đỏ của bà đã phai đi thành màu hồng. Đến khoảng giữa thế kỷ 19, bộ váy của ma nữ hóa thành màu trắng và toàn bộ mái tóc của bà chuyển sang màu muối tiêu. Rồi đến đầu thế kỷ 20, không ai còn thấy bà đâu nữa! Người ta chỉ nghe thấy tiếng sột soạt của bộ váy và tiếng bước chân ma quái của bà (và cả âm thanh giọng nói của bà, kể lể về nỗi thống khổ của những con ma trẻ, ca cảm rằng thời đại của bà không đến nỗi khổ sở như vậy, và than thở rằng lẽ ra bà không nên để người ta thấy mình chết trong chiếc áo ngắn tân thời đó!). Năm 1971, người ta thậm chí không còn *nghe* thấy bà ta nữa. Bà ta chỉ còn là một oan hồn mà các công nhân “cảm nhận” được khi họ đến tháo dỡ ngôi nhà hoang!

10 Ma có nguy hiểm không?

Không nhất thiết, mặc dù một số người có thể chết vì lén cơn đau tim do bị sốc khi gặp ma... và vì vậy mà chính họ cũng thành ma. Nếu lo lắng mình bị hại dưới tay một con ma (theo đúng nghĩa đen), bạn dứt khoát phải tránh đoạn đường giữa Twobridges và Postbridge ở thành phố Dartmoor thuộc tỉnh Devon (Anh). Người ta đồn rằng có một con ma ác láng vàng

ở đó dưới hình thù một cặp găng tay lông lá! Năm 1921, một người đàn ông đang điều khiển xe máy trên đoạn đường đó, chở theo hai đứa bé ở chiếc xe kéo bên hông thì bỗng dung bị mất lái. Chiếc xe bị văng ra khỏi đường mà không có lý do rõ rệt nào. Ông ta hét lên, báo nguy cho mấy đứa bé, nhờ đó chúng kịp nhảy ra ngoài và thoát chết. Sau đó, hai đứa bé thuật lại rằng, ngay trước khi tai nạn xảy ra, chúng thấy hai cánh tay bụt chảng đầy lông lá chộp lấy tay lái xe.

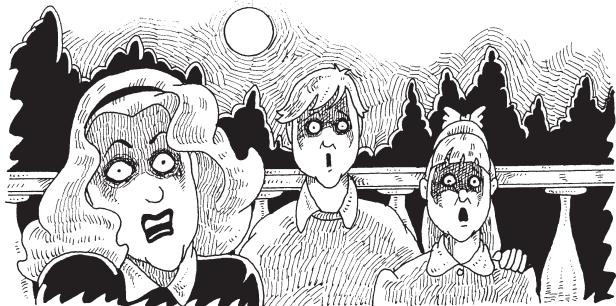

Vài tháng sau, một người lái xe máy khác mô tả có một cặp găng tay khổng lồ đầy lông lá bỗng đâu chụp lên hai tay ông, bức ông lái xe ra khỏi đường. Nhiều người khác cũng bị hại tương tự như thế dưới bàn tay của... của hai bàn tay lông lá!

Tuy nhiên, tay khác (xin lỗi, mặt khác), một số hồn ma được cho là tử tế và hay giúp người. Một con ma đã túm lấy một người công nhân ở thành phố Detroit của Mỹ, và cứu mạng anh ta bằng cách xô anh ra khỏi chỗ một bộ phận máy móc gì đó đang roi xuống. Người ta đồn đó chính là hồn ma của một người đàn ông từng bị chết trong một tai nạn tương tự cách đó 20 năm.

Cho nên, hãy nghe đây! Nếu bạn gặp ma, xin chớ lập tức bỏ chạy và la làng! Có thể nó chỉ muốn chìa tay ra giúp bạn. Miễn sao hai tay đó không bụ chảng và đầy lông lá là được!

TRUYỆN 2: **BƯỚC NGOẶT TỒI TỆ**

The Turn of the Screw (*Bước ngoặt tồi tệ*) là tác phẩm của nhà văn Mỹ Henry James (1843 – 1916). Truyện kể về một phụ nữ đến dạy dỗ và chăm nom cho hai đứa trẻ mồ côi tại một khu điền trang ở Essex (Mỹ). Cô ta mới đến chẳng bao lâu thì có hai hồn ma xuất hiện, gây cho cô đủ loại phiền hà, sợ hãi, đặc biệt là chúng có vẻ như muốn làm hại bọn nhóc! Khi các vấn đề xuất hiện, cô ta không biết phải làm thế nào nên đã dẫn sâu vào con hoảng loạn! Henry James xây dựng câu chuyện này trong bối cảnh thời đại Victoria mà ông sống. Nhưng phiên bản dưới đây đã được chúng tôi cập nhật. Trong phiên bản này, người phụ nữ đang lo lắng đó có thể nhấc điện thoại lên và gọi cho một trong các đường dây phát thanh “chat chit lúc nửa đêm”...

**ĐƯỜNG DÂY
CHAT TOÀN NĂNG**

DÀNH CHO NHỮNG NGƯỜI BUỒN... KHẮP MỌI NƠI

An illustration of a woman with dark, curly hair, wearing a dark top. She has a wide, expressive face with her mouth open as if laughing or shouting. She is positioned behind a doorway, looking out towards the viewer. To her right, there is a small, dark object on a surface.

Ngày 18 tháng 5

Toàn Năng: Xin chào tất cả các quý vị cô đơn. Đài phát thanh Toàn Năng độc nhất thế gian xin tái ngộ cùng quý vị. Với những người buồn và hay gặp rắc rối ở *khắp mọi nơi*, chúng tôi xin cung cấp... bờ vai để tựa vào mà khóc. Và cùng với đó là một số âm thanh *mưu mưu o o o ot mà à à à và hâ hâ hâ app dâ dâ dâ ã ã ã ã n*. Hùm! Cuộc gọi đầu tiên là của cô Terry. Cô ta xin chút lời khuyên về công việc.

Cô Terry: Vâng, o... Alô. Tôi mới nhận việc làm gia sư cho hai đứa bé mồ côi. Tiền công rất hậu và tôi sẽ đến sống cùng chúng trong một tòa nhà lớn sssang trọng ở thôn quê, nơi có đầy đủ các gia nhân, lừa ngựa và thú gì cũng có.

TN: Thế thì vấn đề của cô là gì vậy?

Cô T: Thế này a. Quý ông cho tôi việc làm này là người chủ giàu có của hai đứa bé, và bây giờ ông ấy bỏ đi London sống mất rồi. Ông ấy nói nếu tôi nhận việc thì tuyệt đối *không bao giờ* được liên lạc lại với ông ấy. Không bao giờ. Và ông ấy không muốn nghe bất cứ điều gì về bọn trẻ.

TN: Vâng, quả là... cũng hơi lạ. Vậy hiện nay ai là người đang dạy dỗ chúng?

Cô T: Cô này tên là Jessel. Nhưng cô ta mói qua đời cách đây ít lâu. Lúc này bọn trẻ đang được bà quản gia Grose trông nom. Dĩ nhiên bà ta được sự trợ giúp của ông làm vườn, cô giúp việc, anh người hầu và...

TN: Wow! Nhiều người như thế chỉ để chăm hai đứa trẻ ranh thôi sao? Có vẻ như cô gấp hên rồi đó, cô bạn thân mến ạ. Nếu tôi là cô thì tôi sẽ nhận lời!

Cô T: Vâng, có lẽ tôi sẽ... suy nghĩ thêm.

Ngày 12 tháng 6

TN: Xin chào tất cả các quý vị cô đơn. Chúng ta sẽ gặp lại cô T ở trên sóng. Cô ấy bảo đang cần tâm sự với ai đấy. Thì đó, chính xác vì thế mà đài Toàn Năng tuyệt vời đang ở đây... Ha ha! Nào, nói tôi nghe đi, cô em! Công việc mới của cô thế nào rồi?

Cô T: Rất tốt ạ. O... đại loại là như thế. Xin cảm ơn ạ! Hai đứa nhỏ rất dễ thương. Thằng bé tên là Miles. Nó mói vừa xong học kỳ một ở trường nội trú, và nó đích thực là một quý ông bé nhỏ. Lẽ phép và thông minh như con tinh tinh vậy! Flora là em gái của nó. Con bé dễ thương hết biết luôn! Cả hai đứa đều tuyệt vời và chưa gì tôi đã mê chúng như điếu đổ... như thể chúng là con ruột của tôi vậy. Và chúng chăm chỉ hết cỡ nói. Dạy dỗ chúng là cả một niềm vui! Cho nên tôi nghĩ mình rất

hạnh phúc với công việc mới. Chỉ có điều duy nhất là... có điều gì đó hơi, o... hơi *lạ lùng* đã diễn ra vào đêm hôm trước.

TN: Kể cho chúng tôi nghe đi, cô em... Chúng tôi đang dòm tai lên đây!

Cô T: Tôi vừa kiểm tra xem các bé đã lên giường an toàn chưa. Tôi hôm đó thật là đáng yêu và tôi định sẽ đi dạo một chút băng qua bãi cỏ. Mới đi được vài bước thì tôi nhìn lên tòa tháp lớn ở cuối tòa nhà và thấy có một dáng người ở trên đó. Đó là một người đàn ông. Hắn đang di chuyển và nhìn xuống tôi. Và chỉ một lát sau hắn biến mất!

TN: Này nhé. Là tôi thì tôi không lo lắng gì đâu, cô em à. Có lẽ đó chỉ là một khách qua đường muốn nhòm ngó xung quanh đôi chút thôi mà.

Cô T: Vâng, tôi cũng đã nghĩ thế. Nhưng ông nghe đây! Ngay lúc gã đó xuất hiện, tất cả đám quạ trên các ngọn cây lớn cạnh nhà đều nín bặt! Và mặc dù đó là một buổi tối nóng nực, không khí quanh tôi bỗng trở nên... lạnh giá!

TN: Hừm... Vâng, tôi hiểu ý cô rồi. Lạ nhỉ. Hy vọng rằng óc tưởng tượng của cô không chơi khăm cô nữa, ha ha! Thôi được, thời lượng của chúng ta đã hết, xin hãy cập nhật thông tin cho chúng tôi, cô T nhé!

Ngày 16 tháng 6

TN: Xin chào quý bà con cô bác, anh chị em gần xa! Hãy đoán xem ai đang ở trên sóng cùng chúng ta hôm nay. Đó là cô T thân thuộc, người phụ nữ với câu chuyện kể lạ mặt bí ẩn. Chuyện thế nào rồi, cô em?

Cô T: Hôm qua tôi cùng bà Grose và bọn trẻ vừa sáp lên đường đi lễ ở nhà thờ thì tôi chọt nhó mình bỏ quên găng tay ở phòng học nên tôi quay lại lấy. Vừa cầm nó lên, tôi chọt có một cảm giác ròn rọn, vì vậy tôi nhìn lên trên. Ông hãy đoán thử xem tôi thấy gì?

TN: Thấy gì? Thấy gì vậy?

Cô T: Có một... một... khuôn mặt... đang dán vào cửa sổ phòng học! Đó là hắn! Gã đàn ông mà tôi bắt gặp trên ngọn tháp! Hắn đang nhìn vào nhà... Trông hắn dữ tợn giống như người điên vậy! Tôi lao ra ngoài ngay tức thì, nhưng hắn đã biến mất. Chỉ trong tích tắc thôi! Rồi tôi đụng phải bà Grose và bà ấy nói rằng mặt tôi tái mét như con két. Cho nên tôi kể cho bà ấy nghe tôi đã thấy gì, và khi kể xong hai chúng tôi cùng tái mét như hai con két! Bởi vì bà ấy biết điều gì đó mà tôi không biết!

TN: Điều gì vậy? Điều gì? Nói cho chúng tôi nghe đi, cô T!

Cô T: Tôi mô tả gã đó cho bà Grose, kể lại hắn trông... *khủng khiếp* như thế nào, rồi tôi nói quần áo của hắn trông như của

vay mượn. Thế là, nhanh như chớp, bà ấy nói, “Đó là quần áo của... ông chủ!” Tôi liền hỏi bà có biết gã đó không? Bà ấy đáp, “Có, đó là Quint. Peter Quint. Hắn từng làm việc ở đây. Hắn mặc áo vét của ông chủ sau khi ông chủ đi London. Nhưng Quint cũng đã đi luôn rồi.” Tôi bèn hỏi hắn đi đâu. Bà ấy nói, “Hắn chết rồi. Quint đã chết rồi!”

TN: Eo ui! Ghê quá! Kinh dị thật! Thế bà ta có kể hắn chết *ra sao không?*

Cô T: Có, bà ấy nói người ta tìm thấy xác hắn vào một sáng mùa đông trên con đường làng. Hắn đã ở quán nhậu, uống say bí tỉ rồi trượt chân ngã trên băng, té bể đầu. Bà ấy nói hắn là một người xấu, lúc nào cũng say xỉn, sàm sỡ phụ nữ, việc bậy bạ nào cũng làm, nhưng hắn giỏi nịnh nọt, giấu giếm nên ông chủ không biết rõ lắm về hắn. Và hắn luôn bám theo cậu Miles, muốn... kết bạn với cậu ấy!

TN: Eo ui! Nói thật, tôi không biết nói sao với cô nőa, cô em ạ. Nhưng dứt khoát cô phải giữ liên lạc và thông báo với chúng tôi nếu có điều gì khác xảy ra nhé! Chuyện này nghe có vẻ ly kỳ đấy!

Ngày 10 tháng 8

TN: Chào mọi người. Tôi đây nè, Toàn Năng đây. Còn kia là cô ấy, cô T! Cô ấy lại lên sóng. Sự tình ra sao rồi, cô T?

Cô T: Ôi ôi! Khủng khiếp! Rất khủng khiếp! (hu hu hu)

TN: Đừng thế chứ! Có chuyện gì xảy ra vậy?

Cô T: Ôi, nhiều chuyện lắm lắm luôn! Cách đây vài tuần tôi đưa bé Flora ra hồ. Hai cô cháu ngồi đó làm bài tập địa lý, giả

định chiếc hồ là Đại Tây Dương. Bất chợt, tôi thấy người đó ở phía bên kia hồ. Đó là một phụ nữ mặc bộ đồ đen tuyền, có khuôn mặt nhợt nhạt đến phát ón. Tôi nhận ra cô ta ngay tức thì nhòe tấm ảnh mà bà Grose đã cho tôi xem. Đó là gia sư cũ của bọn nhỏ... Cô Jessel!

TN: Nhưng, cô T! Tôi tưởng... cô từng nói cô ấy đã ch... Eo ui! Kinh quá! Tôi hiểu ý cô rồi!

Cô T: Vâng! Thú kinh dị đó đang nhìn chằm chặp bé Flora. Và mặc dù con bé mỹ miều đáng yêu đó đang ngồi quay lưng lại, tôi biết Flora cũng biết nó ở đó! Và cách chi đó tôi cũng biết... (hu hu)... rằng cô Jessel... (hu hu)... đang đến... để bắt nó!

TN: Ôi không! Thế thì *khiếp* quá! Còn chuyện gì khác xảy ra nữa không ạ?

Cô T: Khoảng ba bốn đêm trước đây, tôi đang ngồi đọc sách trên giường thì chợt linh cảm trong nhà có điều gì đó không ổn. Tôi lén ra khỏi phòng, mang theo một cây nến, nhưng khi tôi sắp bước xuống cầu thang thì nó đi ra. Đó chính là lúc tôi thấy hấn!

TN: Thấy gì? Thấy ai?

Cô T: Peter Quint chó ai!
Cái gã mà tôi từng gặp.
Hắn đứng dưới cầu thang,
lom lom nhìn tôi. Tôi nỗi hết
cả da gà, chỉ muốn hé lén
nhưng không thể. Tôi chỉ
biết nhìn lại hắn. Một lát sau
hắn biến mất!

TN: Má ơi! Cô bị một phen
khiếp vía, đúng không nào?

Cô T: Khoan đã, còn nữa! Đêm qua tôi đến phòng bé Flora
để kiểm tra mọi thứ có ổn không. Nhưng khi đến đó, tôi thấy
giường của nó trống lỗ! Tôi kinh hoàng, mất hết cả魂 vía. Và
rồi tôi thấy nó đang nấp nửa kín nửa hở sau tấm rèm. Nhưng
nó không thấy *tôi*. Nó đang nhìn ra thảm cỏ. Và lập tức tôi biết
rằng nó đang mặt đối mặt với cái hình thù kinh khủng mà tôi
đã thấy ở bờ hồ.

TN: Ý cô là cô Jessel?

Cô T: Đúng vậy. Và tôi cũng biết rằng, cách chi đó, con bé đang
giao tiếp với thứ đó.

TN: Điều mà trước đây con bé không làm được!?

Cô T: Chính xác! Nhưng lúc ấy tôi không nghĩ về nó nữa. Bởi lẽ
tôi vừa sực nhớ đến bé Miles! Tôi biết có *ai đó* đang lang vang ở
dưới nhà và tôi chợt cảm thấy rất rất lo lắng cho thằng bé. Thật
nhanh, thật lặng lẽ, tôi lén vào căn phòng kế bên phòng Flora
và nhìn ra cửa sổ. Điều tôi thấy làm tôi run rẩy từ đỉnh đầu cho
đến tận các ngón chân. Dưới ánh sáng trăng, tôi bắt gặp một

thân hình đang đứng trên bãi cỏ. Nó đang nhìn lên tòa tháp. Trên tòa tháp là một thân hình khác đang nhìn lại nó! Và tôi đã hứng chịu một cú sốc khủng khiếp chưa từng thấy bởi lẽ... tôi nhận ra cái thân hình trên bãi cỏ chính là... chính là...

TN: Là ai? Ai vậy? Cô T, nói cho chúng tôi biết ngay đi!

Cô T: Là bé Miles!

TN: Má mì ơi!

Cô T: Thằng bé tội nghiệp có vẻ như... như bị *thôi miên* bởi thứ mà nó đang nhìn.

TN: Thứ gì vậy?

Cô T: Là hắn, Peter Quint!

TN: Ối trời! Tôi nghiệp thằng bé! Chuyện gì xảy ra kế tiếp vậy, cô T?

Cô T: Tôi không... không chắc lắm... như bà Grose đã kể tôi nghe những điều làm tôi sợ ghê gớm cho bọn trẻ tội nghiệp.

TN: Bà ấy kể gì?

Cô T: Bà ấy nói hồi còn sống Peter Quint và cô Jessel đã kiểu như... thân mật với nhau. Ông hiểu ý tôi nói không?

TN: Hiểu chó, cô T. Tôi nghĩ là thế.

Cô T: Bà ấy nói đó là một cặp xấu xa độc ác nhất thế giới. Và hình như chúng đang tìm mọi cơ hội để tiếp cận bọn trẻ. Quint thì bám theo bé Miles còn cô Jessel thì bám theo bé Flora. Bà ấy nghĩ rằng chúng đang âm mưu đưa hai đứa bé thơ ngây ấy vào vòng ảnh hưởng xấu xa của chúng, và sẽ hâm hại chúng một cách cực kỳ khủng khiếp! Cho nên tôi nghĩ... tôi nghĩ... chúng đang trở về để bắt hai đứa bé! Và tôi tin rằng chúng có đủ quyền năng để hủy diệt các cục cưng bé bỏng của tôi! Ôi... (hu hu hu)

TN: Ôi không! Thế thì kinh khủng quá! Cô có thể làm gì được chăng?

Cô T: Tuy vậy, mỗi khi tôi gặp những hồn ma rùng rợn đó, chúng đều luôn ở cách xa bọn trẻ. Cứ như thể chúng rất muốn lại gần... nhưng không được! Nhưng tôi nghĩ khi nào chúng làm được chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

TN: Cô có nói với bọn trẻ về chúng không?

Cô T: Không, tôi không dám! Có điều lạ là bọn trẻ không bao giờ nhắc nhở đến cô Jessel và Peter Quint, không một lần nào! Điều này khiến tôi càng nghi ngờ và lúng túng! Điều gì đó xấu xa, rùng rợn đang diễn ra ở đây. Các bé tội nghiệp đó đang lâm nguy. Và tôi nhất định phải cứu chúng!

TN: Nhưng liệu cô có cơ ma (xin lỗi, cơ may) nào không, Cô T? Hy vọng là có! Và làm ơn tiếp tục gọi cho chúng tôi. Tôi và các thí sinh giả đã bị thôi miên hoàn toàn bởi câu chuyện của cô rồi đấy!

Ngày 15 tháng 10

TN: Chào mọi người. Tôi nay tôi sẽ không nhận cú điện thoại nào khác. Toàn bộ chương trình sẽ được dành cho cô T đáng thương. So với những lo lắng của cô ấy, các rắc rối của quý vị chỉ là chuyện *vớ vẩn!* Nào, cô T, hãy kể hết ra đi, cô em thân mến. Cô biết đấy, một vấn đề được chia sẻ là một vấn đề được trút bỏ.

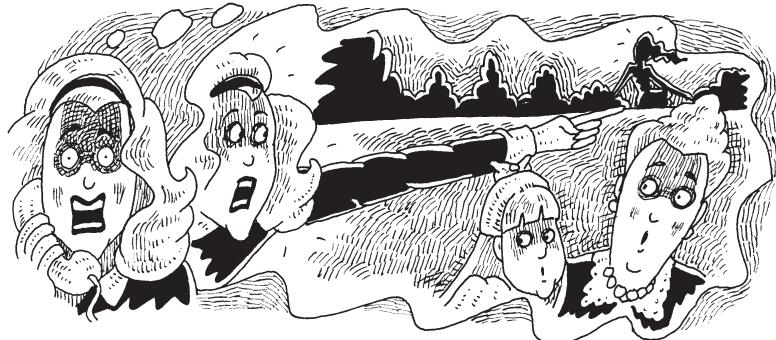
Cô T: Vâng, vâng, tôi hiểu. Chuyện là这样: Hôm trước, bé Miles đến bên tôi và hỏi tôi có muốn nghe nó đánh đàn không. Tôi chịu liền. Tôi nghe nó chơi đàn một hồi thì chợt nhớ ra mình không thấy Flora từ *ba đời bốn kiếp* nay! Tôi bèn chạy đi tìm nhưng chẳng thấy nó đâu cả! Tôi gọi bà Grose và chúng tôi bắt đầu tìm kiếm khắp quanh nhà. Khi ra đến bờ hồ, chúng tôi nhận thấy chiếc xuồng đã biến đi đâu mất. Chúng tôi đoán con bé đã tự chèo xuồng qua phía bên kia hồ nên hộc tốc chạy quanh hồ hết như mẩy mụ điên, và rồi...

TN: Rồi sao? Rồi sao? Kể tiếp đi chó!

Cô T: Chúng tôi tìm ra bé Flora đang ngồi trên bãi cỏ, chính xác là cái nơi mà tôi nghĩ nó ở đó. Và khi tôi đang ngồi đối diện với con bé tội nghiệp và nói chuyện với nó, tôi chợt thấy... chợt thấy...

TN: Cô Jessel?! Cô Jessel đúng không?

Cô T: Đúng! Cô ta đang ngồi cách Flora một khoảng, chầm chậm nhìn con bé. Y hệt như hôm trước! Tôi chỉ cái hồn ma khốn kiếp, kinh dị và rùng rợn đó cho bà Grose nhưng bà ấy nói chẳng thấy cái gì cả! Bé Flora cũng giả tảng như không thấy gì. Nhưng tôi biết không phải vậy! Nên tôi nói tuột ra luôn với Flora.

Và tôi bắt gặp ánh mắt đó của nó.

TN: Ánh mắt ra sao?

Cô T: Ánh mắt đó nói lên rằng nó ghét tôi, rằng nó rất chỉ là giận tôi vì đã làm phiền nó. Thưa ông Năng! Tôi e rằng hai bé cưng của tôi đang ngày càng roi sâu vào vòng ảnh hưởng của các hồn ma đáng ghét kia! Và những gì xảy ra bên hồ đã chứng tỏ điều đó, đúng không ạ?

TN: Ý cô là sao?

Cô T: Thì đó, hai đứa nó đã lên một kế hoạch, đúng không nào? Miles chơi dương cầm để giữ chân tôi, nhờ đó Flora chuồn ra ngoài, đến gặp cô Jessel! Và cũng kể từ đó, Flora không ngừng nói xấu tôi. Bà Grose đã thuật lại cả. Bé cưng của tôi không còn yêu tôi nữa rồi. Nó thậm chí không muốn ở gần tôi. Ôi!... (hu hu). Tôi e rằng chúng đang rời xa tôi.

TN: Nhưng, cô T, cô phải làm gì đó chứ! Cô không thể để điều đó xảy ra được!

Cô T: Tôi biết! Tôi biết chứ! Tôi cũng đang cố đây! Tôi đã quyết định gửi Flora đi nơi khác cùng với bà Grose. Họ sắp rời khỏi

đây trong vài ngày. Tôi sẽ ở lại với bé Miles cho đến khi nó trở lại trường học. Và mặc dù tôi đã được dặn trước không được liên lạc với người chú của bạn trẻ - cũng chính là ông chủ - tôi vẫn viết một lá thư cho ông ấy, kể lại tất tần tật những gì đang xảy ra! Ngay lúc này, lá thư đó đang nằm trên chiếc bàn trong tiền sảnh, chờ anh người hầu mang đi gửi.

TN: Cù lăm! Đó là chìa khóa! Nó sẽ đem lại kết quả! Và đừng quên đấy nhé! Toàn Năng và toàn bộ thính giả của chúng tôi đang dõi theo từng chỗ vặn, chỗ xoay của câu chuyện kinh dị này. Cho nên, lần sau, nếu có chuyện gì xảy ra... xin hãy gọi và nói!

Ngày 16 tháng 10

TN: Mọi người đang làm gì thì xin dừng lại ngay. Cô T yêu quý của chúng ta đã lên sóng. Ngay bây giờ! Cô ấy nói đã có những tin mới và cô ấy tha thiết muốn kể lại cho chúng ta.

Cô T: Thưa ông Năng! Ôi, có biết bao sự việc đã diễn ra kể từ lần trao đổi trước với ông. Cuộc gọi này sẽ không dễ dàng đâu. Ngay lúc này tôi đang ở phòng ăn và tôi đã yêu cầu bé Miles đến nói chuyện với tôi. Ông sẽ sớm biết vì sao! Nó sẽ đến ngay đây thôi. Nhưng bé cưng Flora của tôi... đã không còn ở bên tôi nữa rồi!

TN: Ôi không! Có chuyện gì *khủng khiếp* đã xảy ra với nó sao?

Cô T: Không, không phải vậy! Là nó đã đi cùng với bà Grose rồi, nhó không?

TN: Phùùù, thật là nhẹ nhõm. Còn lá thư mà cô định gửi cho... o... ông chủ? Ông ta đã nhận được chưa vậy?

Cô T: Chưa, ông ta chưa nhận. Và đó là lý do vì sao tôi phải nói chuyện với Miles.

TN: Ý cô là sao?

Cô T: Lá thư đã bị lấy cắp khỏi chiếc bàn trong tiền sảnh trước khi tôi kịp gửi! Suy! Nó đến kia rồi. Tôi sẽ đặt ống nói điện thoại lên bàn ngay sát đây để ông nghe được chúng tôi nói gì với nhau. Nhưng... Cái gì thế này? Ôi không! Không! Ôi KHÔNG!

TN: Chuyện gì vậy, cô T? Chuyện gì vậy?

Cô T: Nó kia! Ở ngay bên cửa sổ!

TN: Ý cô là? Là...?

Cô T: Phải, Quint đang ở đó! Trong khi tôi đang nói lúc này đây, khuôn mặt rùng rợn của hắn đang dán chặt vào tấm kính! Nó xuất hiện ngay lúc bé Miles bước vào phòng. Nhưng bé cưng của tôi còn chưa thấy hắn! Tôi sẽ đánh lạc hướng thằng bé! *Và kể từ lúc này tôi sẽ chỉ thì thầm khi nói chuyện với ông, ông Năng à! Tôi nghĩ nó còn quá bé nên không hiểu tôi đang làm gì đâu.*

TN: Được, cô cứ làm như thế, cô T à. Cứ làm thế! Tất cả chúng tôi đều đang ủng hộ cô.

Miles: Chào cô T! Muộn quá rồi, cô muốn hỏi gì em nữa à?

Cô T: Đúng đó, cưng, cô cũng biết là muộn, nhưng chuyện này rất rất quan trọng! Làm ơn nhìn vào cô nè, Miles. Không, đừng có nhìn lung tung! Đừng quay đi đấy nhé! Đúng rồi đó! Ngoan lắm! bây giờ cô sẽ hỏi em một câu này. Đó là về lá thư cô để trên bàn, trong tiền sảnh. Ôi, Chúa ơi, ông Năng. Khuôn mặt bên cửa sổ. Nó đã chuyển sang giận dữ! Nó lại như điên dại nữa rồi kia! Tôi cảm thấy như mình đang chiến đấu để cứu lấy linh hồn bé bỏng

của đứa trẻ này từ tay con... ác quỷ!
Phải nhanh lên thôi.

TN: Vâng! Vâng! Hãy làm theo cô đi,
cô T. Làm đi!

Cô T: Miles, bé cưng, em có lấy lá
thú đó không?

Miles: Có ạ, em có lấy. Em rất xin
lỗi cô, thưa cô T. Nhưng em rất
muốn biết cô nói gì về em ạ.

Cô T: Ôi cục cưng bé bỗng của cô.
Cô rất mừng là em đã thú nhận
với cô! Lại đây để cô ôm em cái coi! Ông Nắng ạ, tôi đang xiết
nó bằng toàn bộ sức mạnh. Không thể để nó quay đầu lại! Nhưng
thú đó vẫn đang lom lom nhìn vào. Trông nó còn hung dữ hơn lúc
nãy! KHÔNG! Tôi không chịu nổi nữa rồi! Nó làm tôi phát điên lên!
**LÀM ÔN BUÔNG THA CHO CHÚNG TAO! CÚT KHỎI CÁNH
CỦA SỔ ĐÓ ĐI... ĐỒ... ĐỒ QUÁI VẬT!**

Miles: Nó là ai vậy, cô T? Có phải là cô ta không?

Cô T: Ý cưng nói ai vậy?

Miles: Thì cô Jessel đó! Dĩ nhiên rồi!

Cô T: Không đâu cưng. Không phải là cô Jessel. Nhưng đúng,
nó đang ở đó!

TN: Đừng để nó quay đầu lại, cô T. Đừng để nó quay đầu lại!

Miles: Nhưng... có phải nó là... nó là... ông ta?

Cô T: Ý cưng nói ai vậy?

Miles: Peter Quint... Đồ ác quỷ! Ông đang ở đâu?

TN: Ôm chặt lấy nó, cô T! Ôm chặt lấy nó!

Cô T: Suyt, Miles thân mến. Không sao đâu. Hắn đã vuột mất em rồi. Hắn không làm hại em được nữa đâu. Ô không, ông Năng! Miles chọt tráng bêch ra vì giận dữ. Nó đang đánh hơi không khí như một chú cún con và vùng vẫy trong tay tôi, vùng vẫy và... ÔI KHÔNG!

TN: Cô T! Cô T! Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì? HÃY NÓI LỚN LÊN ĐI, CÔ T! NÓI CHO CHÚNG TÔI BIẾT CÓ CHUYỆN GÌ NGAY ĐI!

Cô T: Ôi, ôi, ôi. Bé cưng, bé cưng của tôi đang nằm đây, trong vòng tay của tôi. Ông Năng oi, trái tim bé bỏng của nó đã ngừng đập mãi rồi! Ông Năng oi, nó đã chết rồi! Và cả Peter Quint cũng đã chết... từ đời tám oánh.

TN: Ôi không! Ôi không! Khủng khiếp quá! Ghê rợn quá! Ôi ôi ôi... tôi không thể dẫn chương trình được nữa rồi. Không thể được! (Hu hu hu) Tôi thấy đau đớn quá. Xin lỗi tất cả mọi người, tôi phải đi đây. Tôi phải tìm ai đó để trút bầu tâm sự thôi. (Hu hu hu).

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 2: NHỮNG LINH HỒN NHẠT NHÒA – HƯỚNG DẪN ĐỂ TRÁNH MA

Thật đáng thương cho cô gái tội nghiệp đó. Cô không biết đường thuê chuyên gia để lấy lời khuyên, xử lý mấy con ma. Được như vậy thì mọi sự có lẽ đã khác hẳn. Còn bạn, nếu bạn để gặp ma thì không có lời bào chữa nào cho bạn đâu đấy. Bởi lẽ bạn đã được giới thiệu cái “mười điều” của chúng tôi để tránh ma rồi đó thôi.

1 Mang bùa hộ mạng

Cảnh báo! Đây là bùa hộ mạng dạng châu báu chứ không phải dạng trứng ụng, nấm độc. Hãy đeo nó vào cổ tay, cổ chân, hay cài nó lên đầu. Về phần các chàng trai, nếu ngại bị chọc ghẹo khi đeo mấy thứ kim cương hớp hồn (ma) đó, các bạn chỉ việc bỏ nó vào túi quần. Bùa hộ mạng được làm từ đá quý có hình thù lạ. Nhưng viên đá này được cho là có quyền năng siêu nhiên. Chúng dọa mấy con ma sợ đến vãi linh hồn!

2 Mang muối trong túi quần (áo)

Muối luôn có tác dụng tốt trong việc làm cho ma quỷ tránh xa và đem lại may mắn, mặc dù không ai biết chắc vì có sự gì. Cho nên ngoài việc “mua thật nhiều muối, nhét đầy túi”, bạn còn có thể áp dụng vài thủ thuật như ném nhiều vốc muối qua vai trái, rải muối trước cửa nhà...

Ghi chú: Một số người ác độc và thiển cận thậm chí còn nói rằng muối còn tốt cả cho việc biến những con ốc ma thành những vũng ngoại chất nhỏ.

3 Dùng cửa để trị ma

Khi đi qua một cánh cửa, đừng khép nó lại sau lưng (như bạn xưa nay vẫn không bao giờ làm) mà hãy sập nó lại nhiều lần. Nếu bạn bị một con ma bám theo đuôi, mèo này không chỉ giúp bạn thôp được nó mà còn gây ra cho nó rất nhiều đau đớn, nhất là với các loại ma siêu ngốc. Tuy nhiên, nếu bạn vào một cửa hàng và có nhiều người mua hàng theo sau lưng bạn, mèo vặt này có thể sẽ gây cho bạn rất nhiều rắc rối.

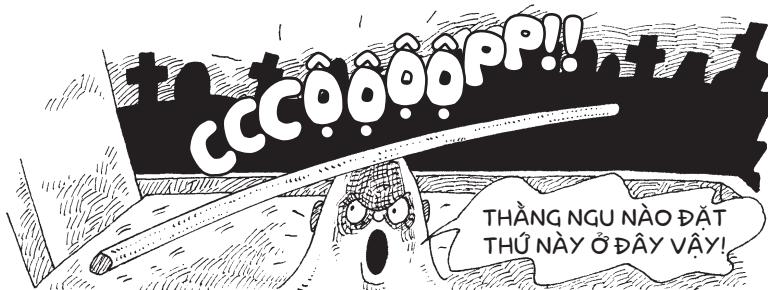

Ở Norfolk (Mỹ), một số người đã gặp rắc rối to khi sập cửa để “choi” bọn ma. Ở Norfolk thì phải rất cứng cáp (là nói về ma chứ không phải về cửa).

4 Dùng hàng sắt thép

Đôi khi vài món sắt thép có thể hạ được những con ma lì lợm nhất. Sau đây là một vài mẹo vặt cổ truyền.

Nếu bạn biết con ma từ đâu đến thì hãy đặt một thanh sắt lên nấm mồ của nó. Điều này ngăn chặn con ma “trỗi dậy” (và làm cho nó phải u đầu mè trán).

Đặt một cái móng ngựa bằng sắt ở trước cửa nhà. Móng ngựa được cho là có khả năng xua đuổi ma. Điều này chưa được

khoa học chứng minh, nhưng khi hỏi bọn ngựa có bị ma quấy rối bao giờ không thì có đến chín trên mươi con nói là “khijit!” (nghe cũng na ná như “không!”, đúng không bạn?)

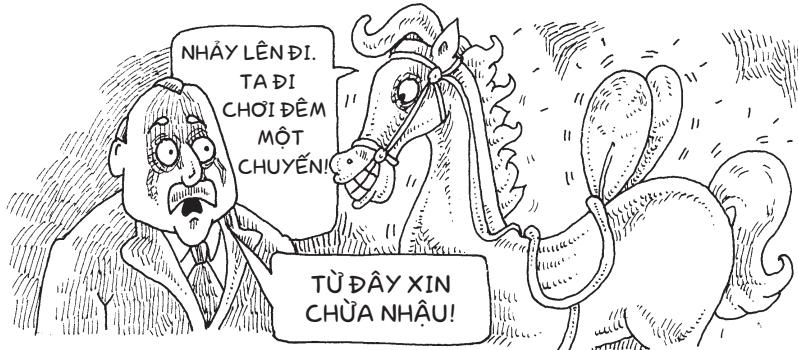
Mang theo đinh trong túi cũng xua đuổi được ma.

Đinh ghim đính ở cửa cũng có tác dụng tốt.

5 Nhờ cây rosemary

Rosemary là thảo hương chứ không phải là cỏ nương (cỏ nương thì rất hay sợ ma). Đặt rosemary gần cửa trước và cửa sau, bạn sẽ không bao giờ bị ma quấy nhiễu (còn nếu nhà bạn có cửa hông thì sẽ phiền đấy). Nếu rosemary cũng không có tác dụng nốt, bạn có thể thử một loại hoa màu vàng có tên là St John's Wort. Cư dân ở đảo Wight tin rằng nếu bạn đắp lên hoa này thì một con ngựa cổ tích sẽ xuất hiện dưới chân bạn và mang bạn đi thâu đêm (rồi đêm hôm sau một người đàn ông mặc áo trắng sẽ xuất hiện và mang bạn đi vĩnh viễn!)

6 Cho ma tập thể dục

Bằng cách co giò chạy, bạn có thể buộc nó phải rượt theo. Nếu con ma không tập thể dục thường xuyên, nó sẽ mau chóng phờ phạc, bủn rủn. Chẳng mấy chốc, nó sẽ quy xuống, thở hổn hển và rên rỉ. Đến lúc đó, hãy quay lại, đấm một phát vào mõm nó. Không... chờ chút! Cách này quá tàn bạo! Cách đúng đắn là cho nó tập thể hiện chứ không phải tập thể dục. Hãy mời một mục sư đến và bắt con ma bày tỏ thiện chí của nó.

Lưu ý quan trọng: Phương pháp này chỉ áp dụng cho những người theo Công giáo và tin vào ma quỷ.

7 Lấy phấn vẽ vòng tròn hoặc hình ngôi sao quanh bạn

Con ma không thể bước vào trong các hình vẽ này. Do vậy, bạn chỉ cần ở lì trong đó là ổn. Tuy nhiên, nếu muốn đi chơi đâu đó, bạn phải vẽ một vòng tròn hay ngôi sao thật to (đường kính cỡ 5.000km là được). Cách thứ hai đơn giản là vẽ thật nhiều vòng tròn (hay ngôi sao) liên tiếp nhau!

Cách cuối cùng là dùng vòng lắc Hula-Hoop (nhớ đừng chọn loại vòng lắc hình ngôi sao).

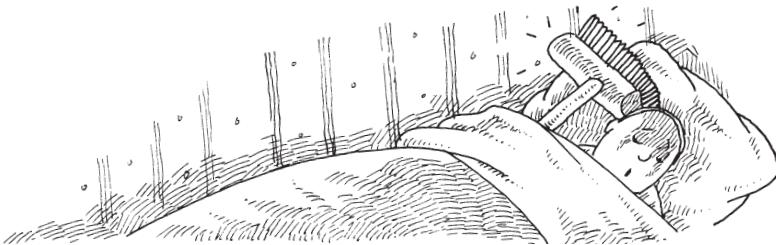
8 Dùng các giải pháp quốc tế

Bạn có thể thử cách mà người da đỏ Algonquin ở Canada vẫn hay làm: chừa lại thức ăn cho ma để chúng khỏi về ám. Dĩ nhiên, nếu bạn dùng cách này vào dịp Giáng sinh thì nhớ tăng gấp đôi khẩu phần: một phần cho ma, phần kia cho ông già tuyết! Ở Trung Quốc, người ta hay đốt nhang để xua đuổi tà ma. (Mùi nhang rất thơm nên ma sợ chết khiếp). Trong các dịp tang lễ, họ còn đánh trống hay đốt pháo để đuổi ma. Vào “đêm Guy Fawkes” ngày 5 tháng 12 hàng năm tại Anh, người ta thường đốt pháo bông và đốt lửa. Hoạt động này có liên quan đến những tục lệ xua đuổi ma quỷ thuở xưa. Cũng khá trùng hợp là nó diễn ra ngay sau lễ hội Halloween (Ma lộ hình)! Những đêm đen lạnh giá vào mùa thu luôn được gắn với sự xuất hiện của ma quỷ.

9 Nhảy lên hoặc bước qua cây chổi

Đó là một cách tuyệt hảo để quét sạch ma (mặc dù một số người cho rằng chổi có tác dụng tốt hơn trong việc làm vệ sinh nhà

cửa). Mang chổi lên giường cũng là một biện pháp hay. Nhó là không được gian lận: máy hút bụi sẽ không đuổi được ma.

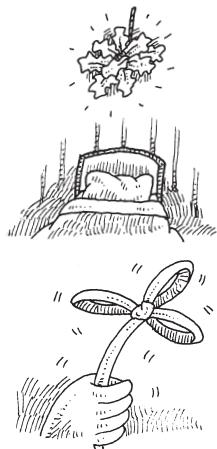

10 Các biện pháp thiên nhiên

Dưới đây là tóm lược một số biện pháp có thể hù dọa được ma. Tất cả đều là những biện pháp tự nhiên, truyền thống không tốn kém của bạn một hạt muối nào. Ngày xưa, hầu hết mọi người đều nghèo như cá kèo, chẳng ai có tiền để mua thuốc xịt trừ ma ở ngoài chợ khứ tà như chúng ta ngày nay. Bạn chưa từng nghe về những thứ này ư? Thế thì bạn đã mua nhầm phải bình xịt côn trùng ở siêu thị rồi đó!

Lá sồi

Hãy treo lá sồi ở trên giường. Nhưng nếu nó rơi xuống vào ban đêm, xin đừng chết khiếp vì tưởng cây sồi đổ (biện pháp này có thể là con dao hai lưỡi).

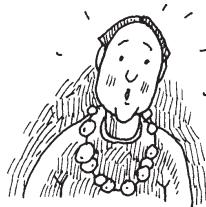

Lá cọ

Hãy bẻ lá cọ để tạo thành hình cây thánh giá rồi dùng nó để quất vào con ma.

Quả thanh hương trà

Hãy kết chúng thành vòng đeo cổ. Quả này có độc tính chết người nên chó nên nếm thử (còn mòi ma ăn thì cứ thoái mái).

Cành phong khô

Hãy mang nó theo trong túi (và nhó bón phân vào nữa nhé, ha ha!)

Cành báo: Trang bị những thứ này khắp xung quanh, đảm bảo bạn khỏi sợ bị ma quấy nhiễu. Tuy nhiên, bạn sẽ bị viếng thăm thường xuyên bởi các loại cây leo và chim chóc đến làm tổ.

TRUYỆN 3: TRÊN ĐƯỜNG BRIGHTON

Hãy tưởng tượng bạn gặp ma và tán phét với nó mà không hề biết đó là con ma! Truyện thứ ba trong chuỗi 10 truyện ma này là nói về cuộc gặp gỡ như thế. Và điều còn ly kỳ hơn nữa là chúng ta không biết được bản thân cái tay gặp ma đó có phải là một con ma hay không! Richard Middleton (1882–1911) – tác giả của truyện này – cố tình dựng lên đủ loại tung tích và dấu vết giả, khiến cho bạn cứ đoán hoài đoán mãi về hai nhân vật chính. Tự nhiên, bạn sẽ đặt ra hàng tấn câu hỏi, ví như: Nếu ta là ma thì làm sao ta biết ta là ma hay không? Liệu ta có nhận được thư bổ nhiệm của chủ tịch hiệp hội ma hay không? Hay ta chỉ ý thức điều đó một cách dần dần, đặc biệt khi bạn bè ta phản ứng một cách kỳ lạ khi ta bỗng dung lú đầu ra để chào họ?

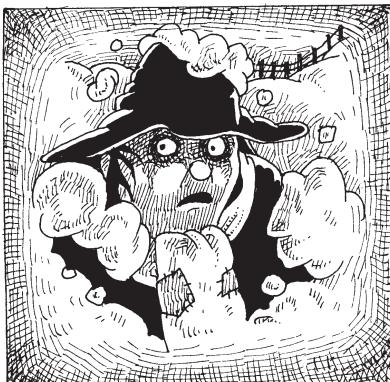
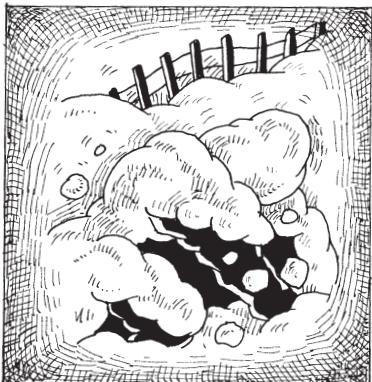

On the Brighton Road (Trên đường Brighton) (1912) lấy bối cảnh nước Anh đầu thập niên 1990. Thuở ấy, trên các con đường làng có rất nhiều kẻ lang thang. Những “quý ông đường làng” đó (theo cách gọi lúc ấy) đi lang thang ít nhiều vì sở thích. Họ thường được các trang trại và nhà dân bố thí cho thức ăn và chỗ ngủ (trong kho thóc hay ngoài đồng). Nghe giống như đi phượt, phải không ạ? Nhưng coi vậy mà không phải vậy. Dân lang thang gặp đủ thứ tai họa, bao gồm cả chết đói, chết rét... và tệ hon thế nữa! Cho nên nếu ma quả thực tồn tại thì ít nhất cũng phải có một gã lang thang biến thành ma. Thậm chí có khi là hai gã?

Truyện ngắn của Richard là chất liệu tuyệt vời cho một bộ phim trắng đen cổ điển về đề tài ma với nhiều khung cảnh mùa đông âm đậm, nhiều khúc vĩ cầm rên rỉ đến ê răng. Biết đâu bạn sẽ dò ra được có bao nhiêu con ma trong câu chuyện này? Và bạn sẽ biết luôn ai là kẻ chơi xỏ ai.

Gã lang thang

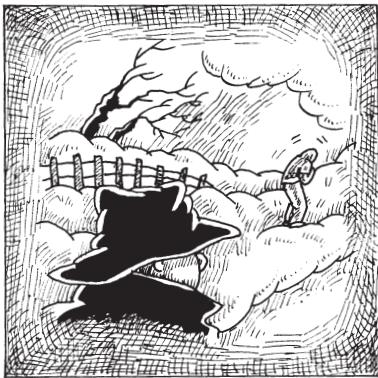

Gã lang thang (*tù từ đứng dây, nói lảm nhảm một mình*): Hâyzzz... Nằm dưới đó vừa ấm áp vừa dễ chịu ghê ta oi. Còn đỡ hơn cái giường cũ của mình hồi xưa! (*phủi tuyết và giữ tay*). Xét cho cùng cũng không đến nỗi tệ lắm. Đêm quá lạnh quá chừng, cũng may là mình *tỉnh lại* được. (*rùng mình*). Cũng không biết chừng như thế lại là xui. Thúc dậy trong cái cuộc đời lang bạt này thì có hay ho gì. (*Bắt đầu đi dọc con đường hướng đến London*.) Ô mà hôm qua mình làm cái quái gì nhỉ? Đúng rồi, mình đi bộ cho đến khi mệt lử... Thế mà mình vẫn cứ cách Brighton chỉ 20km! Tuyết gì mà quá chừng tuyết! Brighton sao lại quá chừng xa! Cái quái gì cũng quá chừng!

Gã lang thang: Chả biết giấc ngủ đêm qua có làm mình vui không nữa. Hay mình thấy vui vì chuyện gì? Hay mình nên thấy nản? Đέch biết! Vui? Không vui? Vui? Không vui? Mà chuyện đó thì ăn nhập gì?

Thằng nhóc: Chú hai, chú cũng đi đường đó giỗng tui hả?

Gã lang thang: Thì đó.

Thằng nhóc: (cố đuổi kịp gã lang thang rồi khập khẽn bước sóng đôi): Đi sớm thế này cô đơn lắm, phải không chú hai? Tui theo chú một đoạn nhe, được không? Miễn chú đừng có đi nhanh quá.

Gã lang thang: Không có vấn đề gì. Ủ, đi cùng cũng vui vui.

Thằng nhóc: Tui 18 tuổi rồi nhe. Tưởng tui còn nhỏ chứ gì?

Gã lang thang: Nhìn chú mày cỡ 14, 15.

Thằng nhóc: Thế thì chú lâm to! Từ mùa hè vừa rồi tui đã lên 18. Giờ thì tui lang thang trên đường đã sáu năm rồi nhe, ngầu chưa! Tui trốn khỏi nhà từ hồi là nhóc con lận! Mấy gã cóm cứ lôi tui trở về suốt. Tuy là cóm nhưng họ cũng tốt đấy chứ. Nhưng giờ thì tui không còn nhà để mà trốn đi nữa.

Gã lang thang: Cả tao cũng vậy.

Thằng nhóc: Ô, nhưng chú đã từng có nhà, đúng không? Tui dám cá là chú cũng từng ngon lành lắm, nhưng hoi xui xéo một tí nên mói bị tuột dốc một tẹo. Chú từng có một ngôi nhà xinh xắn, một cuộc sống đàng hoàng, đúng không nào? Cho nên chú sống đời lang bạt khó khăn hơn một thằng như tui, đúng không?

Gã lang thang: Chắc là mày đúng đó. Tao chưa từng lang thang lâu như mày.

Thằng nhóc: Coi cái cách chú đi đứng, tui dám cá là chú chưa biết mệt, đúng không? Chú đi đứng còn hăng lắm! Chắc chú còn hy vọng nếu cứ đi đến cùng thì sẽ tới một nơi nào đó chứ gì?

Gã lang thang: (*buồn bã*): Tao cũng không biết nữa. (*ngùng giây lát*) Mà cũng phải, lúc nào tao cũng chờ đợi điều gì đó xoay chuyển.

Thằng nhóc: (*cười cay đắng*): Hừ! Chẳng mấy chốc chú sẽ hết chờ hết đợi. À, mà ít ra chú sẽ thấy London ấm áp hơn ở đây. London có nhiều nhà bụi lắm. Nhưng nói chú hai biết nhe, ở đó lang thang kiếm ăn không dễ dàng lắm đâu.

Gã lang thang (*rầu rĩ*): Tao hy vọng sẽ gặp ai đó hiểu tao, giúp tao...

Thằng nhóc (*ngắt lời*): Dân miệt vườn dưới này còn tốt chán so với đám ở London. Tôi qua tui ngủ trong kho thóc với mấy

con bò, nhưng cũng êm, cũng ấm. Rồi sáng nay ông chủ trại phát hiện tui! Nhưng ống đâu có đá đít tui ra. Thấy tui nhỏ con quá, ốm quá, trông thảm quá, ống còn cho tui một tách trà và một khoanh bánh nữa kia. Ở London thì còn lâu, tin tui đi. Ở đó họ chỉ thí cho chú một chén súp là hết tiêu chuẩn rồi đó. Tiếp đến bọn cớm sẽ gí chú suốt ngày. Chú sẽ phải chạy suốt, chó có mong được nghỉ ngoi! Và cái mệt mới là tệ hại nhất!

Gã lang thang (*gật đâu nhiệt tình*): Ủ, tao hiểu chính xác ý mà y nói. Mày biết không, tối qua tao mệt đến mức lăn quay ra lề đường đánh một giấc ngay cái nơi tao bị té. Trời lạnh thế mà tao không chết, đúng là điều kỳ diệu.

Thằng nhóc (*nhìn gã lang thang bằng ánh mắt lạ lùng*): Nhưng làm sao chú biết chú chưa chết?

Gã lang thang (*đột nhiên bối rối và hơi lo lắng*): Biết gì cơ?

Thằng nhóc: Biết là chú chưa chết....Dĩ nhiên rồi. Thế làm sao chú biết?

Gã lang thang (*bồn chồn*): Mày nói vậy là sao?

Thằng nhóc: (*bằng một giọng thì thào khẩn đặc*): Nghe nè chú hai! Loại như chúng ta không né được cái số phận đó đâu. Dù muốn né thì cũng vậy thôi, chú biết thừa rồi mà! Đói khát là chuyện com bùa. Và chúng ta luôn mệt đú đù vì cứ đi, đi nữa, đi miết... Vụ này là số mệnh rồi. Nếu ai đó có cho tui một mái nhà thì tui cũng chán đến muôn bệnh. Giờ thì chú nhìn coi, trông

tui có khỏe re không? Có chứ! Tui biết tui nhỏ con so với tuổi tác, nhưng tui đã đi bụi như thế này được sáu năm rồi, chú biết đó! Và chú có biết rằng tui đã ngùm cù töi không!? Phải, tui đã bị chết đuối khi đang bơi ngoài bãi biển Brighton. Tui còn bị một gã du mục giết chết. Hắn phóng cái thanh lao gỉ sét đó vào tui. Rồi hắn chém đầu tui như chém củ khoai tây thúi. Đã hai lần tui bị uớp lạnh giống như chú đêm qua vậy! Một lần nữa tui bị xe máy tông chết ngắc ngay trên con đường này! Nhưng tui vẫn cứ đi, đúng không nào? Còn lựa chọn nào đâu, chú hai? Tui đâu làm gì được! Tui phải đi thôi. Cái chết! Xin nói cho chú và những người như chú biết, chúng ta không chạy thoát khỏi nó đâu! Không bao giờ! (Ho sặc sưa).

Gã lang thang: Này con trai, hãy cầm lấy chiếc áo khoác này của ta...

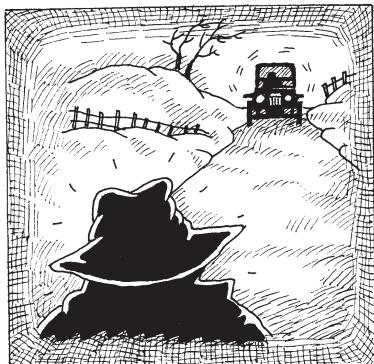
Thằng nhóc: (*sụp xuồng, cười bò lăn trên tuyết*): Haaa haaa... Giữ lấy cái áo nát của chú đi! Đã bảo là tui không sao mà! Tui nói mà chú chả nghe gì cả! Tui đang nói về con đường này nè! Chú không hiểu đúng ý tui rồi. Nhưng chú sẽ hiểu thôi! Chú

sẽ hiểu! Chú sẽ sóm hiểu ra những gì tui nói! Hai ta đều đã chết! Tất cả những người như chúng ta trên con đường này! Và tất cả chúng ta đều mệt phờ râu! (nó dừng lại một lúc rồi lang choạng đứng dậy, với sự giúp sức của gã lang thang). Nhưng tui nghĩ đôi khi mọi thứ cũng tốt. Như là vào mùa hè, với mùi cỏ khô và tất cả những thứ mùi linh tinh khác. Hoặc khi thức dậy vào một sáng mùa xuân, nghe chim hót líu lo...

Thằng nhóc (*thì thào, hầu như không thành tiếng*): Tui đang bệnh, chú biết đó... tôi bệnh nặng lắm...

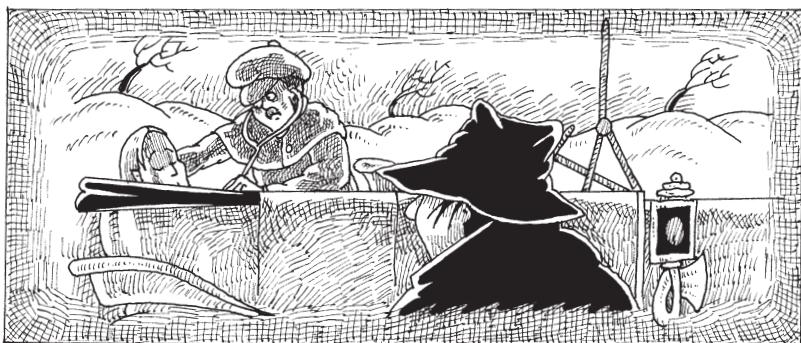

Người lái xe: Có chuyện gì vậy? Tôi giúp được gì không?

Gã lang thang: Thằng bé! Nó yếu lắm rồi.

Người lái xe: Tôi là bác sĩ. Giúp tôi khuân nó vào băng ghế sau để tôi coi nó bị gì!

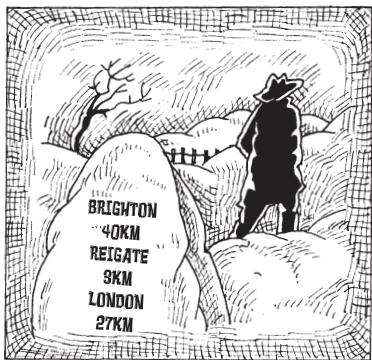

Người lái xe (lắc đầu, vẻ nghiêm trọng): Quả thật nó yếu lắm. Giai đoạn cuối của bệnh viêm phổi. Tôi sẽ đưa thằng nhỏ tới bệnh viện ở Crawley. Nhưng có lẽ đã muộn rồi. Anh muốn đi cùng không?

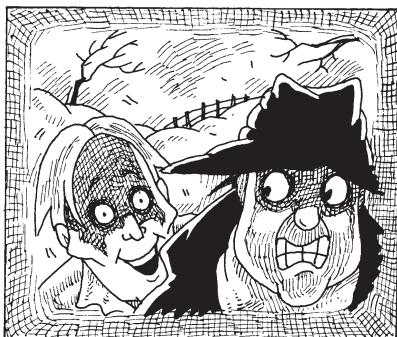
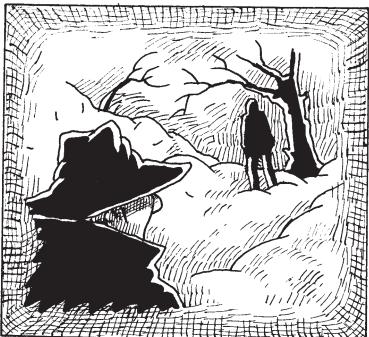
Gã lang thang: Không, cảm ơn ông!

Thằng nhóc (thì thào hồn như không thành tiếng giữa âm thanh động cơ xe): Hẹn gặp lại chú ở Reigate vậy. Rồi chú sẽ thấy! (Nó nháy mắt lẩn nấp khi chiếc xe lao đi, bỏ lại gã lang thang với vẻ mặt bối rối và hãi hùng.)

Gã lang thang: Không còn bao xa nữa. Ít ra mình sẽ được mẩu bánh và được ngả lưng trong kho thóc. Cố lên! Cái quái gì vậy?

Thằng nhóc: Cũng đi đường đó giống tui hả, chú hai? Tui theo chú một đoạn nhe, được không? Miễn chú đừng có đi nhanh quá! Giờ này đi đường một mình cũng hơi cô đơn, đúng không chú?

Gã lang thang: Mày!... Mày!... Nhưng... còn bệnh viêm phổi thì sao?

Thằng nhóc: Tui đã chết ở Crawley sáng hôm nay.

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 3: 10 KẺ LANG THANG KINH ĐI

Truyện của Richard dĩ nhiên là bịa, nhưng có khối người cho rằng mình đã gặp ma dọc đường. Dưới đây là những câu chuyện họ kể lại...

1 Con ma xin quá giang ở Totternoe

Một anh chàng tên là Roy Fulton đang lái xe từ nhà ra quán nhậu thì thấy một thanh niên đang làm dấu bằng ngón tay cái xin quá giang. Anh ta bèn dừng lại, nói:

“Tôi đang đi Dunstable.” Gã kia chẳng nói chẳng rằng leo lên ghế trước rồi tro vào một biển hiệu ghi dòng chữ “Làng Totternoe”. Roy lái xe về hướng làng này với tốc độ đều đặn 72km/giờ. Anh thot tay vào túi móc ra bao thuốc lá, lấy một điếu rồi nói với gã kia, “Thuốc lá nè.”

Nhưng gã kia không cầm lấy bao thuốc. Bởi lẽ gã không còn ở trong xe nữa! Roy với tay sờ chiếc ghế bên cạnh. Nó vẫn còn hơi ấm! Ghê rợn!

Khúc mắc quan trọng: Đây là một phiên bản cổ điển của cái gọi là “truyện ma quá giang”, cho nên nó thường làm người ta bán tin bán nghi. Nếu gã kia là ma thì tại sao mông của gã lại ấm?

2 Cô gái áo đen (chuyên ám đường ray xe lửa)

Vào khoảng năm 1900, một người đàn ông tên là đại tá Ewart đang đi tàu hỏa đến London. Ông quyết định đánh một giấc

trong toa tàu trống tròn của mình. Khi thức dậy, ông ngạc nhiên thấy một cô gái mặc đồ đen, đeo mạng che mặt đang ngồi đối diện ông. Cô gái này đang lắc lư từ trước ra sau, miệng lẩm bẩm hát ru *thú gì đó* đặt trên đùi. Viên đại tá rất bối rối vì chẳng thấy gì trên đùi cô ta cả (có thể cô ta rất yêu quý đùi của mình quá chăng?)

Đúng lúc đó, con tàu rít bánh, dừng lại và...

BINH... BINH... BỘP! Ông đại tá tội nghiệp bị một chiếc va-li bay xuống đập trúng đầu, bất tỉnh nhân sự. Khi tỉnh dậy, cô gái kỳ lạ kia đã biến mất.

Khi đến London, viên đại tá hỏi anh khuân vác trẻ về người đồng hành kỳ lạ của ông. Anh khuân vác bèn kể lại như sau:

Nhiều năm trước đây, con tàu này từng đón một cô gái trẻ đi du lịch cùng người chồng mới cưới. Để tận hưởng không khí trong lành vùng nông thôn, anh chồng trẻ đã mở cửa sổ và thò đầu ra ngoài (một ý tưởng tồi tệ trên một con tàu đang băng nhanh). Một lát sau, cẩn cổ của anh chồng bị vướng vào một sợi dây dăng dọc theo đường ray. Sợi dây ở lại nơi cũ, nhưng cái đầu của anh chồng thì rơi xuống đất do... bị cắt rời khỏi cổ! Cơ thể không đầu của anh chồng ngã ngược ra sau, đổ thẳng xuống đùi cô vợ trẻ. Khiếp! Khi tàu đến London, người ta phát hiện cô vợ đáng thương đang đong đưa cái thi thể không đầu của chồng và lầm nhầm một bài hát ru. Đúng vậy! Bị sốc bởi sự kiện quá bi thảm đó, đầu óc của cô vợ đã hoàn toàn trật đường ray. Cô đã ngồi y hệt như thế cho đến khi qua đời vài tháng sau đó.

3 Hình ảnh tái lập ở rừng Delamere

Ông Pressick đang lái xe ở miệt quê, gần rừng Delamere (Cheshire, Anh) thì bị lạc nên ông đi chậm lại để hỏi đường một người đàn ông đang dắt chó đi dạo. Pressick chợt nhận ra rằng mặc dù đêm đó rất yên ắng, không có lối mòn gió, người đàn ông kia vẫn đổ người ra trước như thể đang đi giữa phong ba bão táp, còn cái mõm của con chó thì cứ như bị thổi hất ra sau! Ông Pressick thấy bàng hoàng trước cảnh tượng này, nhưng vẫn cứ dừng lại để hỏi đường. Cả người đàn ông lẫn con chó đều không nói năng gì. Chỉ một lát, họ biến mất! Ít lâu sau, một nông dân kể cho Pressick rằng một người đàn ông dắt theo chó đã bị chết ngay trên con đường đó vào một đêm âm u, bão táp.

4 Chiếc cặp thất lạc của một hành khách ma

Năm 1948, một máy bay của hãng Sabena Airlines đã bị rơi trong sương mù tại phi trường Heathrow và toàn bộ 20 người trên

máy bay đều tử nạn. Khi đội cứu hộ đang thu nhặt mọi thứ từ xác máy bay bốc khói, một thân hình ma quái từ sương mù bước ra và nói, "Xin lỗi, các ông có thấy chiếc cặp của tôi đâu không?". Nói đoạn nó biến mất trước khi đội cứu hộ kịp trả lời. Người ta tin rằng đó là hồn ma của một trong các nạn nhân. Nhiều người nhìn thấy hồn ma này gần đường băng nơi tai

nạn diễn ra. Chắc chắn nó rất bức tức về vụ thất lạc hành lý (cũng giống như vô số khách du lịch trên thế giới).

5 Bà Pele

Người ta thường xuyên thấy con ma này đang đi bộ hay đứng bên lề đường ở đảo Hawaii, và nó thường dắt theo một con chó nhỏ. Cho con ma quá giang không phải là ý hay, vì nó phụ trách tất cả các núi lửa ở địa phương, và để thể hiện sự biết ơn sâu sắc của mình nó sẽ làm cho bạn chết chắc trong vụ nổ núi lửa kế tiếp. Để được con ma “trùm dung nham” bắn tính này xé xòá xí xóa cho, dân địa phương thường đặt đùi gà rán quanh vành đai các núi lửa.

6 Sự hồi sinh đáng sợ của Mary!

Mary sống ở Chicago (Mỹ) và mê khiêu vũ đến phát cuồng. Một đêm nọ, vào năm 1934, cô bị chết trong một tai nạn giao thông sau một buổi tối khiêu vũ. Ít lâu sau, nhiều người lái xe ở Chicago cho biết họ thấy một cô gái tóc vàng xinh đẹp mặc đồ trắng đến cà khịa với họ, nhờ họ cho quá giang đến sàn nhảy ưa chuộng của cô ta.

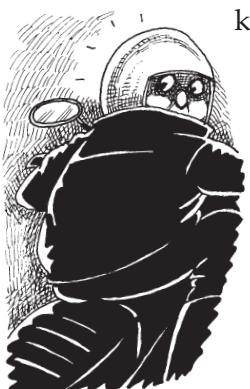

Mary sau đó sẽ nhảy suốt đêm với những người cho quá giang, và những người này đều mô tả da dẻ của cô lạnh như băng giá. Một người còn kể rằng Mary đột nhiên “tan biến” khi xe đi ngang qua nghĩa trang địa phương. Một người khác cho biết đã thấy Mary đứng nhìn qua các chấn song của cổng nghĩa trang.

7 Người hành khách quá giang ở hầm Blackwall

Một anh chàng lái xe máy đang đi trong sương mù dọc con đường dẫn đến hầm Blackwall (hầm này đi xuyên qua bên dưới sông Thames ở London, Anh). Thấy có người đứng ven đường ra hiệu xin quá giang, anh ta dừng lại. Vài phút sau xe đi xuyên qua hầm, nhưng khi anh ta quay lại thì hành khách đã biến mất! “Ối chà!” anh ta nghĩ, “Gã ngốc đó bị ngã khỏi xe trong đường hầm.

Phải quay lại tìm hắn thôi!” Thế là anh ta quay lại, nhưng không tìm thấy gã kia ở đâu cả! Ngày hôm sau chàng xe máy trở lại nơi anh ta đã cho quá giang. Khi mô tả người hành khách cho dân tình sống quanh đó, họ cho anh ta biết gã quá giang đã chết từ nhiều năm trước (hèn gì hắn không ngồi vững trên xe máy).

Ghi chú hữu ích: Đây là một phiên bản khác của thể loại truyện “ma quá giang”.

8 Con ma chơi dại ở khúc quanh Stockbridge

Ở khúc quanh Stockbridge gần Sheffield (Anh)

người ta đồn có một con ma chuyên xông ra cản đường xe cộ đi qua. Nghe đâu nó đã gây ra tổng cộng 57 vụ tai nạn xe hơi. Một cảnh sát tên là Dick đã đến đó để điều tra cái hình dáng kỳ lạ lượn lờ trên con đường. Sau này, Dick thuật lại, “Tôi thấy nó ngay sát xe tuần tra và rồi có vật gì đó đập vào đầu tôi.” Một cú giáng thật khó nuốt, đúng không ạ? Nhất là với một cảnh sát không đội nón bảo hiểm khi đi tuần.

9 Con ma quá giang ở Ragley Hall

Một người đàn ông đang lái xe ngang qua Ragley Hall ở Warwickshire (Anh) trong đêm khuya thì đèn pha xe rọi trúng

một thân hình già nua co quắp ẩn trên một lùm cây. Khi đánh xe lại gần, ông ta kinh hoàng thấy thân hình kia nhảy ra khỏi cảnh cây dong đưa trong không trung giống như bị treo cổ vậy! Ghê rợn! Người đàn ông nghĩ ngay rằng mình vừa chứng kiến một vụ tự sát, nhưng khi ông ta ra khỏi xe để xem coi thế nào thì thân hình kia biến mất. Một năm sau, ở

chính xác nơi đó, ông ta lại thấy thân hình này, và đêm hôm sau thì chính vợ ông cũng thấy nốt, nhưng lần này nó đang làm dấu xin quá giang (quả là một con ma không nhất quán!) Sau đó, nhiều người lái xe thuật lại rằng họ đã đón một bà lão đi quá giang ở cổng Ragley Hall, nhưng sau đó bà lão đã biến mất một cách bí ẩn, bỏ lại băng ghế trống lốc ở sau xe. Một cuộc điều tra quanh khu vực đã được tiến hành và người ta phát hiện bộ xương của một bà già chôn ở lề đường. Không ai đưa ra nổi một cách giải thích lọt tai cho các lần chạm trán kỳ lạ này.

10 Kate thảm thương

Vào thế kỷ 19, Alexander Oatway và cậu con trai William của ông rất thích “choi” thuyền. Nhưng không phải là bơi thuyền loanh quanh chiếc hồ ở địa phương đâu nhe. Ý niệm của họ về “choi” là đứng trên bờ tại Ilfracombe (Devon, Anh) vẫy đèn làm dấu cho các tàu thuyền qua lại để dụ chúng va vào đá ngầm. Đợi khi chiếc tàu tan nát và thủy thủ đoàn chết đuối sạch sẽ, Al và Will mới nhào ra chôm hết của cải bên trong.

Khi William trưởng thành, hắn và vợ thầu luôn ngành kinh doanh đánh đắm tàu của gia đình và điều hành nó từ

Chalcombe Manor, ngôi dinh thự được xây lên nhò lơi nhuận kinh doanh. Một tối nọ, trong khi mải miết vo vét trên một con tàu đắm, họ phát hiện một trong những hành khách của con tàu đang nằm trên bãi biển. Đó là một cô gái trẻ còn sống sót nhưng bị vùi dập te tua bởi cơn giật dữ của biển cả và những mỏm đá lởm chởm, đến mức không thể nào nhận ra cô được nữa. Hai vợ chồng bèn đưa cô về dinh thự, nhưng cô đã qua đời trong đêm đó. "Trời cho thì ta hưởng, không nên phí phạm!" William tuyên bố như thế rồi cùng vợ lột hết tiền bạc, nữ trang của cô gái và đem xác cô đi chôn.

Vài ngày sau, các viên chức tàu bè của nhà nước đến điều tra vụ đắm tàu và tìm các xác chết. Họ kiểm tra danh sách hành khách và tuyên bố rằng người duy nhất không thấy xác chính là... Kate Oatway!

Vâng, cô gái mà vợ chồng Oatway mưu sát và trấn lột chính là cô con gái của họ mà họ không nhận ra. Cô từ Dublin (Ireland) trở về Anh sau vài năm sống ở đó. Gia đình Oatway tan nát và Kate cũng tan xác. Hồn ma của cô bắt đầu ám dinh thự ở Chalcombe một cách thường trực đến mức ông bà bô phải dọn nhà đi, không bao giờ trở lại. Hơn 100 năm sau, người ta tìm thấy một bộ xương được cho là của Kate ở dinh thự. Nó được dòi đến một nghĩa trang khá xịn với hy vọng vong hồn của Kate sẽ hết quậy. Nào ngờ đâu không phải vậy. Nghe đồn, hồn ma của Kate vẫn cứ ám ngôi dinh thự đó, rên rỉ oán thán cho cái số phận bợ bèo mà ông bà bô cà chua trúng thối đã tạo dựng ra cho nó. Kể cũng tội nghiệp!

TRUYỆN 4: *HÃY THỒI SÁO LÊN, TÔI SẼ MÒ TỚI THĂM BẠN LIỀN*

Một số người tin rằng, cách chi đó, các đồ vật và địa điểm có khả năng “núi kéo” linh hồn, và chỉ cần ai đó mò tới làm gì đó quấy nhiễu nó là “quy trình ám” sẽ được khởi hoạt, cho dù trước đó linh hồn có nằm yên hàng trăm năm đi nữa! Đó là ý chính trong tiểu thuyết mang tên *Whistle and I'll Come to You My Lad* (*Hãy thổi sáo lên, tôi sẽ mò tới thăm bạn liền*) (1904) của nhà văn M R James (1862 – 1936). Truyện khởi đầu khá êm ả với cảnh một giáo sư đại học đi nghỉ mát ở bờ biển. Nhưng, vốn là người hiếu kỳ, vị giáo sư này đã sục sạo khắp xung quanh và tình cờ phát hiện ra thứ gì đó rất cũ và rất lý thú. “Phát hiện” của ông và cách ông “xử lý” nó đã tạo ra một chuỗi các sự kiện dẫn ông vào một cuộc phiêu lưu rùng rợn mà ông mãi mãi không bao giờ hoàn hồn. Khi đọc các lá thư mà vị giáo sư này viết cho bạn thân ở Cambridge, chấn chấn trong tương lai bạn sẽ suy xét thật kỹ trước khi liều mạng đào bới gì đó ở trong cát.

Giá như cậu ở đây

Khách sạn The Globe
Burnstow, Suffolk.

Ngày 12 tháng 6

Gửi tất cả các bạn của tôi ở phòng giảng viên
Trường Đại học St James,
Cambridge.

Các bạn thân mến,

Tôi đã đến Burnstow hôm qua. Đó là một nơi xinh xắn, đáng yêu, không chộn rộn chút nào, đâu đâu cũng là một bầu không khí lịch sử rất tuyệt. Tôi được bố trí một căn phòng lớn tại khách sạn The Globe Inn ở khu bãi cỏ của làng. Trong phòng thậm chí còn dội ra một chiếc giường nữa đấy! Cho nên, nếu có cơ hội, có sao các bạn không vù xuống đây chung vui với tôi? Tôi mong chờ các bạn lắm đó! Cửa sổ chính trong phòng tôi nhìn ra một khung cảnh rất tuyệt, và từ các cửa sổ con bên hông tôi có thể nhìn thấy bãi biển rõ mồn một. Sân golf trông hết ý và tôi định sẽ ra đó không sót ngày nào. Tôi cũng mang theo rất nhiều sách để làm việc một chút. Phải đó, tôi đang rất sung sướng!

Thân ái

Professor Parkins

TB: Tôi có đôi chút khó khăn khi phải làm quen với cuộc sống hưu trí nên hàng ngày tôi sẽ viết thư nếu như các bạn không thấy phiền! Hy vọng các bạn bỏ qua cho, nhưng các bạn cũng biết tôi viết lách hăng háng như thế nào rồi mà!

Ngày 14 tháng 6

Chào các bồ tèo,

Tôi vừa trải qua một ngày vô cùng lý thú! Tôi chơi golf gần hết ngày với một ông sĩ quan hưu trí - đại tá Wilson. Ông ta là kiểu người rất đứng đắn (có phần hơi dũ dần nữa là) và ông ta cũng ngủ tại khách sạn Globe. Sau một ngày chơi golf, tôi quyết định đi bộ về khách sạn vì tôi rất hào hứng với ý nghĩ sẽ thám sát bãi biển. Đang băng qua khu đất khô giữa sân golf và các đụn cát, tôi vấp phải một tảng đá lớn. Tôi nhìn xuống nó và nhận ra mình hẳn đang đi qua nơi có cái nhà thờ Trung cổ bị bỏ hoang mà tôi từng nghe nói đến. Cho nên tôi nghĩ tại sao mình không đào bới xung quanh một chút.

Có một đám cỏ bị bọn thỏ hay con gì đó đào lên, vì vậy tôi nghĩ mình nên khởi đầu từ chỗ đó. Tôi móc ra con dao và bắt đầu cạo, xói để xem coi có thể tìm thấy gì. Khi thọc dao vào đất, vài viên đá chọt sụp xuống và tôi phát hiện ra một dạng hầm trú ẩn giữa các tảng đá nền. Hay thiệt nhe! Có lẽ nó ở nguyên như thế, không bị ai quấy phá từ hàng bao thế kỷ! Khi rút dao ra, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng kim loại leng keng, vì vậy tôi thọc tay vào, quờ quạo khắp xung quanh. Một lát sau, các ngón tay của tôi chạm phải thứ gì đó giống như một ống kim loại. Tôi lôi nó ra xem qua. Nó bị mục trong bùn đất nên tôi không thể nói đó là cái quái gì. Ngay lúc đó, bao tử tôi sôi lên, nhắc nhở tôi về bữa ăn chiều, cho nên tôi bỏ cái vật lạ đó vào túi và đi tiếp bằng những bước chân nhanh nhau.

Tôi đi xăm xăm chừng năm phút thì ngoài đầu nhìn ra sau để xem mình đã rời bãi biển được bao xa. Và tôi chợt nhận ra có một thân hình đi sau tôi một quãng. Chả biết là ai, nhưng người này có vẻ như muốn bắt kịp tôi. Thành thật mà nói, dù đó là ai tôi cũng chẳng muốn chờ hắn đến! Đặc biệt là tôi đang có nguy cơ bị muộn mất bữa tối. Và tôi đã về đến vừa kịp lúc.

Ăn tối xong, tôi chơi một ván cờ cảng thăng trong khoảng một giờ với đại tá Wilson. Đây quả thật là một chuyến nghỉ mát hết sức dễ chịu!

Giá biết mọi thứ cũ rich,

The Professor

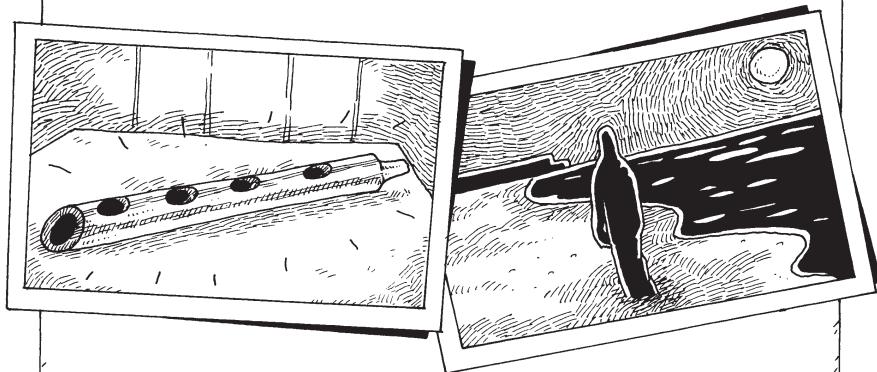
Ngày 16 tháng 6

Các bạn thân mến,

Xin tái ngộ lần nữa! lại thêm một ngày tuyệt vời trên sân golf. Tôi hạ ông đại tá chỉ bằng sáu gậy và kết thúc bằng điểm birdie ở lỗ 18! Coi, ông ta mới cá kinh chưa kìa! Tối đó, tôi về phòng rất muộn. Một người phục vụ chặn tôi lại ở sảnh và trao cho tôi thứ gì đó. Hóa ra là cái vật bằng kim loại mà tôi đã kể cho các bạn trong thư trước, tức cái vật mà tôi tìm thấy trong đống đổ nát. Hình như nó rơi ra từ túi áo khoác của tôi lúc tôi đưa áo đi chải. Tôi đã quên béng mất nó, thật đúng là ngốc! Nói tóm lại, do không biết làm chuyện gì hay ho hơn, tôi mang nó về lại phòng, cho nó một phát tổng vệ sinh bằng con dao xếp. Cao xong

bùn đất, tôi nhận ra đó là một cây sáo! Một kiểu sáo rất cổ! Và bây giờ tôi cũng đang xào xáo, làm vệ sinh nó! Ha ha! Là một người sạch sẽ, tôi hốt chõ bùn đất vào tấm giấy, đem đổ ngoài cửa sổ. Đang lúc như thế, tôi thoáng thấy một bóng hình trên bãi biển phía dưới. Thật tình là tôi thấy rất sốc. Thì đó, lúc này chỉ còn cách nửa đêm có mười lăm phút. Ai mà lại ra bãi cát vào đêm hôm khuya khoắt thế này nhỉ? Một vài cư dân của Burnstow hẳn là những trùm cày đêm!

Tổng khú xong đống bùn đất bầy hầy kia, tôi trở vào xem xét cái vật mình tìm thấy. Giờ thì tôi có thể đọc được dòng chữ “FUR FLA BIS FLE QVIS EST ESTE QUI

VENIT” khắc trên phần kim loại của nó. Tiếng La-tinh của tôi không được ngon lành lắm, nên tôi không thể hiểu rõ nó mang ý nghĩa gì, nhưng tôi cũng biết nó nói gì đó đại loại như “Ai đang đến vậy?”. “Thôi được!” tôi nghĩ, “có lẽ cách tốt nhất để hiểu ra là thổi thử cái vật rất thật này.” Nghĩ là làm! Nó phát ra một âm thanh

khá êm á và dễ chịu, dạng âm thanh làm xuất hiện những hình ảnh trong tâm trí bạn, y chang như các loại mùi vị vậy! Hình ảnh lập tức hiện ra trong đầu tôi là một gã lang thang trong một đêm tăm tối và gió rét. Tôi nghĩ mình phải thổi lại lần nữa để xem có thấy thứ gì khác hay không. Lần này tôi chẳng thấy hình ảnh nào, nhưng điều kỳ lạ nhất đã diễn ra – mặc dù tôi tin chắc đó chỉ là sự trùng hợp! Khoảng một giây sau khi tôi thổi sáo, một trận gió giữ dội nhất chót rít lên qua cánh cửa sổ mà tôi vẫn để ngỏ. Tôi phải cố hết sức mới đóng nó lại được. Rồi, khoảng một phút sau, cũng nhanh chóng như khi nó nổi lên, con gió bỗng vụt tắt.

Các bạn nghĩ gì về tất cả những chuyện này? Tôi biết rồi, các bạn khỏi phải nói nữa! Các bạn nghĩ tôi là một gã ngốc tầm xàm bá láp đã để óc tưởng tượng lấn át cả lý trí, đúng không?

Chúc mọi sự tốt lành,

Professor Parkins

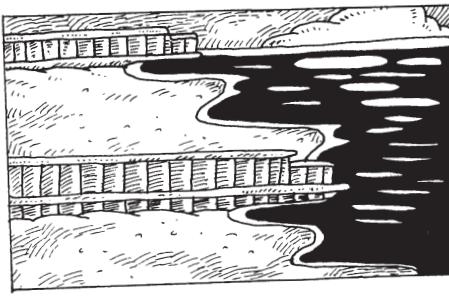
Ngày 19 tháng 6

Các bạn thân mến,

Các bạn thế nào rồi? Hôm qua tôi lại có thêm một ngày chơi golf mệt đứt dù nhưng vô cùng vui thú. Nó

thực sự làm tôi mệt rã rời! Tuy vậy, khi trở về để đi ngủ, chẳng hiểu vì lý do gì tôi không sao chợp mắt được. Khó hiểu thật! Tôi không có lựa chọn nào khác hơn là nằm đó lắng nghe trái tim đập thình thịch và suy nghĩ về những sự kiện trong ngày.

Có bao giờ các bạn nhắm mắt ngủ và một đoạn phim nào đó chợt hiện ra sau mí mắt các bạn? Thì đó, điều này đã diễn ra với tôi vào lúc tôi nhắm mắt. Khung cảnh hiện ra là một bãi biển y chang như bãi biển ngoài cửa sổ. Suốt dọc theo nó là cái mà người ta gọi là “đê biển”. Bạn biết rồi đấy, đó là một dạng rào chắn bằng gỗ được dựng lên để ngăn thủy triều rút cát đi. Thú người ta xây ở Burnstow chính xác là loại đê này!

Ở xa xa, tôi thấy một vật màu đen đang trôi ngụp. Khi nó đến gần hơn, tôi nhận ra đó là một gã đàn ông đang chạy dọc bãi biển. Cứ một lúc, hắn lại dừng để trèo qua một trong các đê biển bằng gỗ đó. Và cứ mỗi lần trèo qua là trông mệt mỏi hơn một chút. Cuối

cùng, cái trò chạy và trèo đó cũng làm hắn mệt lử. Hắn gần như ngã vào một dê biển, nằm lăn quay phía sau nó, hoàn toàn kiệt quệ. Dù không thấy mặt hắn, tôi vẫn có một cảm giác rất rõ là hắn đang cực kỳ sợ hãi thứ gì đó! Rồi tôi chợt nhận ra một chùm sáng quét qua quét lại ở远远 xa. Một thân hình mờ nhạt đang tiến đến hắn bằng một tốc độ đáng lo ngại. Nó không đi theo đường thẳng mà chạy ngoằn ngoèo dọc bờ biển. Thỉnh thoảng, nó ra đến mép nước, dừng lại một chút tựa như để đánh hơi trong nước hay trong cát, rồi lại nhổm dậy, tiếp tục cuộc rượt đuổi miệt mài. Cuối cùng, nó cũng đến được cách con dê biển bằng gỗ chỉ vài mét, nơi gã đàn ông đang nấp ở phía sau. Nó đột ngột dừng lại, đưa hai tay lên đầu trong khoảng khắc rồi lao thẳng đến chỗ gã đàn ông phía sau con dê biển! Tôi xin lỗi phải thú nhận với các bạn rằng đến lúc đó tôi không dám nhìn nữa. Và dĩ nhiên khi tôi mở mắt ra thì đoạn "phim" của tôi cũng mất tiêu luôn! Thành thật mà nói, tôi thấy chuyện này khá lạ lùng... nếu không muốn nói là đáng sợ! Tuy vậy, cuối cùng tôi cũng xoay sở tìm lại được giấc ngủ sau khi đọc sách một hồi lâu. Mọi sự tốt lành,

Parky

Ngày 22 tháng 6

Chào các bồ tèo,

Chuyến nghỉ mát này của tôi hóa ra còn thú vị hơn cả mọi mong đợi! Hôm nay đã xảy ra vài sự việc rất lạ lùng và kích động. Một hay hai sự việc trong số này đã tạo ra cơn ón lạnh không mong muốn chạy dọc suốt cột sống của tôi!

Sáng này, sau khi dùng xong bữa điểm tâm thịnh soạn gồm món trứng tráng và thịt nguội, tôi trở về phòng để chuẩn bị cho ngày chơi golf mới. Đúng lúc đang gài dây kéo chiếc túi golf, tôi nghe có tiếng gõ cửa phòng. Đó là cô làm phòng. Cô ta hỏi tôi có muốn thêm chăn không vì thời tiết hôm nay hơi trở lạnh một chút. Tôi bảo cô ta nếu thấy cần thiết thì cứ vậy mà làm đi. Cô ta ngập ngừng một hồi rồi hỏi tôi liệu cô ta có phải thêm chăn cho cả hai chiếc giường hay không. Tôi có phần bối rối vì từ nào đến giờ tôi chỉ sử dụng có một giường mà thôi, nên tôi nói như thế với cô ta.

“Thưa ông,” cô ta nói. “Rõ ràng sáng nay chúng tôi đã làm cả hai giường! Cả hai đều nhăn nhúm hết rão trọi. Chúng tôi cứ nghĩ ông muốn thử cả hai đấy chứ ạ.”

Chuyện này làm tôi thắc mắc một hồi, nhưng tôi đã nghĩ ra. Có lẽ tôi đã đặt va-li lên chiếc giường thừa, làm cho khăn trải giường bị nhăn nhúm chẳng? Tôi nói vậy với cô ta, rồi không suy nghĩ gì thêm về chuyện này. Mười lăm phút sau tôi lên đường chơi ván golf kế tiếp với ông đại tá.

Choi xong, tôi và ông ta cùng nhau tản bộ về khách sạn. Chúng tôi sắp đi đến cổng trước thì một cậu bé bỗng đâu lao ra từ một bên góc của tòa nhà, đâm sầm vào ông đại tá, xém làm ông ta ngã ngửa!

“Ô kìa! Bình tĩnh coi, cậu bé kia!” ông đại tá gắt lên. “Cậu bị làm sao vậy?”

“Cháu đã thấy nó! Cháu thấy nó rồi!” cậu bé tuôn ra. Trông cậu ta hoảng hốt đến mức tôi nghĩ cậu ta sắp sửa quy xuống chân chúng tôi.

“Thấy nó à?” tôi hỏi.

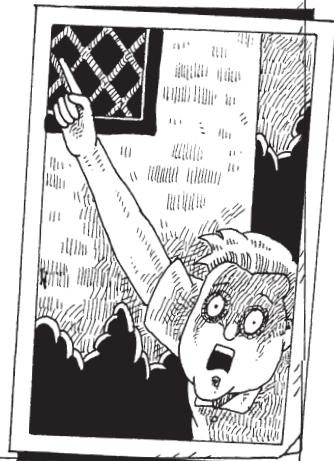
“Đạ... vâng!” cậu ta hồn hển. “Nó... nó... nó... vầy vấy cháu! Từ chỗ cánh cửa... cửa... cửa sổ! Cháu không ưa nó! Cháu không ưa nó!”

“Cửa sổ nào?” ông đại tá hỏi. “Cậu đang nói cái quái gì vậy hả, cậu bé kia?”

“Cháu đang chơi ngoài bãi cỏ cùng bạn bè,” cậu ta lúng búng, “rồi cháu ngó lên chiếc cửa sổ và thấy cái... cái... thứ đó! Nó tái nhợt và trắng hếu. Và nó... và nó... đang vầy vấy cháu.”

“Được rồi. Thế cậu có thấy mặt của nó không?” tôi hỏi.

“Không... cháu không... không thấy!” cậu bé hé lén. “Nó... không... không có khuôn mặt!” Rồi cậu ta bắt đầu lấp bấp như một kẻ mất trí, run rẩy khắp toàn thân.

“Cậu chỉ thử xem nó đứng ở cửa sổ nào!” ông đại tá nói. Cậu bé lưỡng lự rồi đưa tay lên тро vào một điểm ở mặt tiền của khách sạn. Cậu ta đang trо vào cánh cửa sổ phòng tôi!

Sau khi trấn an cậu bé rằng chẳng có gì đáng lo lắng cả đâu, ông đại tá cho cậu ta một đồng xu sáu pence rồi chúng tôi đi nhanh lên căn phòng của tôi. Cửa phòng vẫn khóa nên tôi lấy chìa ra để mở.

“Coi bộ chẳng có gì xáo trộn cả,” tôi nói sau khi đảo mắt nhìn xung quanh.

“Ngoại trừ chiếc giường của ông!” ông đại tá nhận xét.

“Không, đó không phải giường tôi,” tôi nói. “Tôi ngủ ở giường kia. Nhưng ông nói đúng đấy. Trông như có ai vừa nằm ngủ trên đó.”

Cả hai chúng tôi im lặng một lúc, mỗi người có suy nghĩ riêng về bước ngoặt sự kiện và cố tìm cho ra một cách lý giải. Ông đại tá mở lời, “Tôi nghĩ thứ mà cậu bé kia nhìn thấy phải chẳng chính là cô hầu phòng đang làm giường? Có thể cô ta bị gọi đi khi công việc còn dang dở. Ông biết thừa đám học trò ngốc đó rất dễ bị hoảng sợ bởi trí tưởng tượng quá ư dồi dào của chúng.”

“Phải!” tôi đáp. “Có lẽ đó là cách giải thích hợp lý nhất.” Nhưng trong thâm tâm, tôi nghĩ cũng thật lạ lùng vì cô hầu phòng đã làm giường cho tôi hồi sáng nay rồi mà!

Vâng thưa các bạn, chuyện đó diễn ra đã vài giờ trước đây. Từ đó đến giờ, tôi đã dùng xong bữa tối và lúc này

tôi đang ngồi vào bàn gõ lá thư này gửi các bạn. Tôi tin chắc rằng mình chẳng có gì phải lo lắng, nhưng thành thật mà nói, tôi cảm thấy cũng hơi bồn chồn khi nghĩ đến chuyện lên giường tối hôm nay.

Ừ đó! Tôi biết các bạn đang nghĩ vậy: “Đúng là lão Parky ngớ ngẩn! Chuyện tí tẹo như thế mà làm náo loạn cả facebook!”

Không sao, cứ mong là như thế. Cầu cho tôi qua được đêm này một cách an lành! Dẫu sao ông đại tá cũng đã hứa sẽ ở trạng thái standby trong trường hợp tôi cần đến ông ta. Nghĩ đến điều này là tôi thấy yên tâm rồi. Chúc một đêm ngon giấc!

Người bạn già của các bạn,

Parky

The Willows,
Đường Trinity,
Cambridge.

Ngày 24 tháng 10

Các đồng nghiệp thân mến,

Chắc chắn các bạn đang tự hỏi có sao lâu quá rồi tôi không viết thư cho các bạn. Có thể các bạn đã nghe tin đồn về việc tôi đột ngột quay về sớm hơn dự định vào

mùa hè, chấm dứt chuyến nghỉ mát của tôi ở Burnstow, và từ đó đến nay không hề rời khỏi căn nhà của tôi ở Cambridge, không tiếp bất kỳ ai ngoại trừ người quản gia. Xin thưa, tin đồn này là thật đấy. Bây giờ tôi đang cố gắng giải thích sự trở về đột ngột này và lý do tôi không liên lạc với tất cả các bạn.

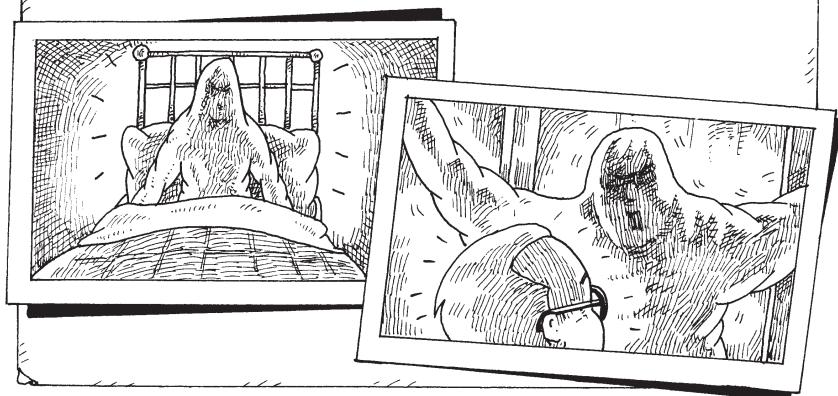
Đó là hậu quả của những sự kiện diễn ra vào cái đêm kinh hoàng ngày 22 tháng 6 đó. Nó rùng rợn đến mức đã gây ra cái hiệu ứng tàn phá khiến cho mãi đến tận bây giờ tôi mới lần đầu tiên đặt nổi cây bút lên mặt giấy.

Ngay đây tôi sẽ trở lại với những sự kiện trong cái đêm định mệnh đó. Sau khi viết xong thư (lá thư mà các bạn đã nhận vào khoảng ngày 24 tháng 6), tôi mang nó ra quầy tiếp tân để gửi đi, rồi chuẩn bị về phòng ngủ. Lúc này tôi chợt nhận ra đó là một đêm trăng tròn. Tôi nghĩ, do cửa sổ chính không có rèm nên ánh sáng trăng sẽ rơi thẳng lên mặt tôi và có thể sẽ làm tôi khó ngủ. Để phòng hờ khả năng đó, tôi mở vali, lấy ra chiếc mền du lịch. Với vài cây kim băng, một cây gậy và chiếc dù, tôi dựng lên một dạng màn chắn. Xong đâu đấy, tôi leo lên giường và roi ngay vào một giấc ngủ sâu, êm ái.

Có lẽ tôi đã ngủ được vài giờ trước khi bị đánh thức bởi một tiếng loảng xoảng rất lớn. Tôi mở choàng mắt ra và lập tức trông thấy tấm màn chắn của tôi đã đổ xuống và lúc này ánh trăng đang tràn vào trong phòng! Tôi nằm đó, băn khoăn không biết có nên ngồi dậy sửa lại tấm màn chắn hay không... thì đột nhiên tôi nghe có

tiếng động từ chiếc giường dội thùng ngay kế bên. Tiếng động này nghe giống như tiếng chuột kêu, vì vậy tôi cũng chẳng lo lắng lắm. Nhưng rồi tôi lại nghe thấy nó. Lần này, tiếng động lớn hơn nhiều, và tôi chợt nhận ra chẳng có con chuột nào lại kêu to cỡ đó. Tôi đang chuẩn bị ra khỏi giường để tìm hiểu coi sao thì một chuyện cực kỳ, cực kỳ kinh dị đã diễn ra, mà tôi sẽ không bao giờ quên trong cả cuộc đời còn lại.

Khi tôi ngó sang chiếc giường bên cạnh, tôi chợt thấy một thân hình đang ngồi trên đó! Khắp trong tôi choáng ngợp nỗi kinh hoàng mà đời tôi chưa bao giờ nếm trải. Tóc gáy tôi dựng đứng hết lên và một cơn hoảng loạn làm ruột gan tôi muốn lộn ngược. Không suy nghĩ gì, tôi vọt ra khỏi giường, chộp lấy cây gậy ban nãy dùng để giữ tấm màn chắn. Đó là một hành động tệ hại nhất! Bởi lẽ khi tôi chồm dậy thì thân hình kia cũng trườn ra khỏi giường, áng ngay giữa tôi và cửa phòng. Rồi nó đứng

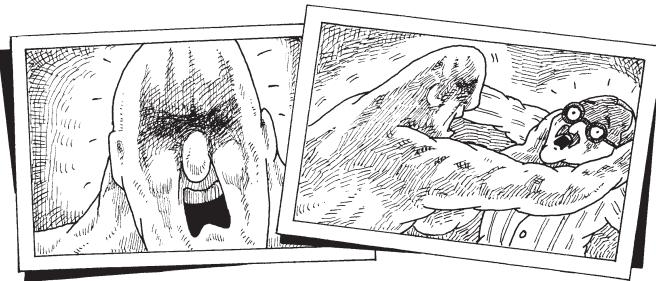

dậy, dang rộng hai tay ra, chặn kín mít lối thoát thân của tôi! Tôi không dám xông qua nó vì sợ chạm phải nó. Tôi cũng chẳng biết vì sao! Và tôi e rằng cái chết của tôi đã gần kề!

Tuy nhiên, ngay lúc đó, cái vật kia chợt khom xuống, chạy đến chiếc giường của tôi, bắt đầu sờ soạng và... đánh hơi những chiếc gối! Nhẹ nhõm và kinh hoàng lẫn lộn, tôi chợt nhận ra rằng dù đó là cái của nợ gì đi nữa thì có một điều chấn chấn là nó bị mù! Tôi đánh liều lao về phía cửa sổ, xô nó mở toang ra, sẵn sàng để thoát thân.

Trong lúc đó, cái thứ kia có vẻ như đã nhận ra rằng chiếc giường của tôi trống tron. Nó bèn băng qua phòng, hướng về phía ánh trăng. Giờ thì tôi đã thấy được “khuôn mặt” của nó, nếu như có thể gọi đó là khuôn mặt! Cách duy nhất để tôi mô tả là ví nó như một tấm vải lanh nhäu nát! Trông nó thật dễ sợ! Khi nhìn cái hình ảnh kinh dị đó, tôi biết nếu mắt tôi dán vào nó lâu hơn nữa thì tôi sẽ sợ đến phát điên lên mất. Đột nhiên vật kia bắt đầu di nhanh trong phòng theo hình chữ chi lắt léo. Trong khi quờ quạng, vật áo của nó quệt vào một bên má của tôi. Tôi kinh hãi hét lên. Điều này lập tức đánh động nó về vị trí của tôi. Với một bước nhảy, nó đã tóm được tôi. Chỉ vài giây sau, nó chộp lấy cổ tôi, đè tôi ra phía sau, nằm sõng soài trên bệ của cánh cửa sổ đang mở.

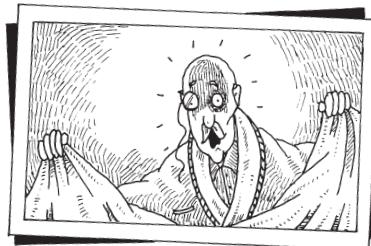
Và khi cái khuôn mặt nhăn nhúm ghê hồn đó gí sát vào mặt tôi, chỉ còn cách vài mi-li-mét, tôi không còn

chiu nổi nữa. Tôi rất xấu hổ khi thú nhận điều này, nhưng quả thật tôi đã gào lên, gào lên và gào lên nữa.

Cửa phòng tôi bật mở và đại tá Wilson xông vào. Chỉ với vài bước nhảy, ông đã băng ngang phòng. Một thoáng sau đó, cái vật tấn công tôi đã biến mất! Thứ duy nhất nó để lại là chiếc khăn trải giường nhùn nhè cuộn thành đống.

Tôi biết nếu đại tá Wilson không vào phòng thì tôi sẽ hoàn toàn mất trí hay lăn ra chết!

Sáng hôm sau, ông đại tá lấy từ phòng tôi ra một vật be bé, rồi dùng hết sức vứt nó ra ngoài biển. Vào khoảng

cùng thời gian đó, các cô dọn phòng đã tổ chức một tiệc mừng nho nhỏ ở phía sau khách sạn. Tôi nghĩ các bạn đã đoán ra lý do của các hành động này nên sẽ không đề cập đến chúng nữa.

Bốn tháng sau tôi vẫn không biết vì sao chuyện đó lại diễn ra với tôi, và tôi cũng không muốn suy nghĩ nhiều về nó. Nó làm tôi rất rối trí. Ngay trong ngôi nhà của mình, cứ mỗi khi treo áo khoác lên móc là tôi lại hoảng sợ. Chỉ cần thấy chiếc khăn trải giường của mình là tôi đã run rẩy. Tôi thấy kinh hoàng với ý nghĩ nó sẽ trở lại bất cứ lúc nào để kết thúc việc mà nó đã bắt đầu vào cái đêm rùng rợn đó! Tôi đã cố trở lại như chính mình khi xưa nhưng chẳng mấy thành công. Chỉ đến tuần trước tôi mới dám đi bộ lúc chạng vạng qua các cánh đồng gần nhà trong nỗ lực trở về với cuộc sống bình thường. Mới ra ngoài được mười phút thì bóng dáng con bù nhìn giữa cánh đồng phủ sương đã khiến tôi hétoáng lên, chạy ngược trở về nhà. Thưa các đồng nghiệp rất rất thân mến, nếu có ai đó nhắc đến từ “ma” xin các bạn đừng vội cười cợt hay chế diễu người ta. Giờ đây tôi đã tin những thứ kinh dị như thế quả thật tồn tại. Và kết quả là... tôi đang sống thường trực trong nỗi sợ.

Trân trọng,

Professor Parkinson

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 4: CẨM NANG VỀ MA TỐT (VÀ MA XẤU)

Con ma trong truyện của M R James phù hợp với ý tưởng của nhiều người làm phim ma hay truyện tranh ma. Nói cách khác, một tấm trải giường siêu rùng rợn sẽ giúp họ đỡ phải vắt óc và tiết kiệm tiền hóa trang. Nhưng ma phim ảnh chỉ là một phiên bản của ma mà thôi. Dưới đây là 10 dạng ma có thể quậy tung các đêm khuya của bạn.

1 Các cậu bé phát sáng

Đó là hồn ma của các cậu bé bị chính mẹ của chúng hạ sát (Tại sao ư? Dĩ nhiên vì phòng ngủ của chúng quá bừa bộn!) Chúng phát sáng khắp toàn thân, vì vậy thực sự rất hữu ích vào những lúc cúp điện.

Đừng tìm kiếm các cậu bé phát sáng này làm chi, vì nếu gặp chúng bạn sẽ bị xui xẻo! Chính trị gia nổi tiếng thời Victoria, ngài Castlereagh, đã từng thấy một cậu bé như thế và đã bị xui xẻo đủ kiểu, bao gồm việc ông tự sát bằng con dao xếp của mình.

2 Ma điện thoại

Đó là những oan hồn muối gửi đi những cơn ớn lạnh theo đường dây điện thoại. Bạn nghe tiếng chúng nhưng không thấy được chúng. Sau đây là một truyện ma điện thoại rất lạ kể về một người alô cho một người. Một cô gái nọ lâu lăm không gặp bạn thân. Vào một đêm kia, nàng có một giấc mơ kinh khủng khiếp, trong đó nàng thấy bạn thân của nàng rơi vào một bể bơi đầy máu! Hoảng quá, nàng gọi điện ngay lập tức cho bạn thân để xem cô ta có còn OK không. Nàng kia nói mình vẫn ổn, nhưng đang mắc khám bệnh và sẽ sớm phải nhập viện. Cô gái nói sẽ ghé thăm nhưng cô bạn bảo cô đừng “mạnh động”, có gì cô ta sẽ gọi điện báo cho biết. Đợi hoài chẳng thấy điện thoại đâu nên vài ngày sau cô gái lại gọi cho bạn thân. Lần này ở đâu dây bên kia là người nhà của cô bạn. Họ báo cho cô gái rằng bạn của nàng đã chết... từ cách đó sáu tháng! Ghê chưa?

3 Các trường hợp ma rong chơi

Ma rong chơi không phải là hồn ma của người đã chết mà đích thị là những con ma còn sống. Cho nên chính bạn cũng có thể là một con ma rong chơi đấy! Ma rong chơi là kết quả của những người sống ở một nơi này mà lại mơ về một nơi khác. Ước mơ này dữ dội đến mức những người này có thể “phóng” bản thân đến nơi mong muốn ở dưới dạng linh hồn, và thường là họ không hề hay biết! Ví dụ có một người sống ở Na Uy, suốt bao năm trời chỉ loanh quanh nơi đó. Tuy nhiên, sau nhiều năm, cuối cùng anh ta cũng sắp va-li chuồn đến miền đất trong mơ của mình. Khi anh ta đến nơi, người tiếp tân ở khách sạn nói, “Rất vui được gặp lại ông!” và khi anh ta

ra cửa hiệu thì người bán hàng nói, “Ồ, lâu quá rồi không gặp ông!” Điều này làm anh ta thắc mắc, không biết mình có một đời sống kép nào không, hay linh hồn của mình đã lén lút đi nghỉ mát mà không thông báo cho mình biết.

Phóng bắn thân đến một nơi khác là chuyện hoàn toàn hiện thực khi bạn chán ngán một môn học nào đó.

Nhưng nếu bạn muốn thử thì làm ơn hỏi ý kiến chuyên gia. Những chuyện kiểu này không thể đùa được đâu.

4 Ma sống (doppelganger)

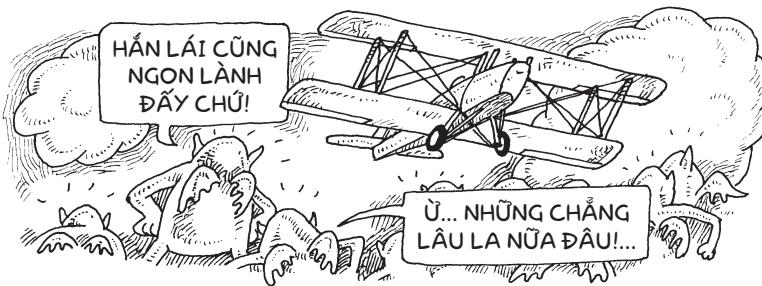
Ma sống không phải là dạng ma “đời sống kép”. Chúng giống như ma đi chơi ở chỗ cũng là những con ma còn sống, nhưng lại khác ở chỗ không khoái đi du lịch lắm. Nữ hoàng Catherine của Nga nghe đâu có nuôi một ma sống. Một hôm, bà thấy nó

ngồi chẽm chệ trên ngai vàng nên nổi giận đến mức lập tức ra lệnh cho lính lôi nó ra bắn chết. (Vâng, bà đã giận dữ đến tận hồn!) Một người đàn ông ở Chicago (Mỹ) cũng thấy con ma sống của ông mỗi khi ông bị nhức đầu. Nó rất khoái ngồi đối diện với ông ở bàn ăn và nhại theo từng động tác của ông.

Cảnh báo: Nếu một sáng nào đó bạn bước vào phòng tắm và mặt đối mặt với một con ma sống... xin đừng vội hoảng hốt! Có thể bạn chỉ đơn giản nhìn phải cái vật mà những người ưa làm điệu gọi là "tấm gương."

5 Ma đồ vật (gremlin)

Cho dù đôi lúc bạn nghe người ta nói vật này vật nọ không hoạt động được là do “bị ma (đồ vật) ám”, loại ma rùng rợn này thật ra không có nhiều như bạn tưởng. Chúng được thấy lần đầu tiên trong chiến tranh thế giới lần thứ nhất. Một phi công cho rằng chúng khá phiền toái vì chúng chuyên gặm nhắm dây cáp, uổng xăng máy bay và cấu véo các tay súng khi họ vừa đưa được mục tiêu địch vào tầm nhắm.

Nhưng chúng cũng có thể xuất hiện tràn lan mỗi khi bạn cần biện minh vì sao bạn không hoàn thành sứ mệnh được giao. Vì

chính phủ không muốn nghe các báo cáo liên miên đổ hết tội lỗi cho ma đồ vật, khiến công chúng hoảng loạn, họ giữ chúng trong vòng bí mật mãi cho đến năm 1922.

Lần kế tiếp ma đồ vật lò mặt ra là trong chiến tranh thế giới lần thứ hai, khi chúng thỉnh thoảng giúp các phi công lái những chiếc máy bay bị hư hại. Chúng được mô tả như những con yêu tinh nhỏ mờ mờ ảo ảo. Người ta có hỏi một phi công về hình dáng của ma đồ vật. Anh ta nói nó cao chừng một tấc ruồi, trông như một giống lai tạp giữa thỏ và chó sục, và chúng mang giầy ống cao su. Hùm! Một phi công khác thì nói ma đồ vật cao khoảng ba tấc, trông giống như người, mặc áo vét và quần ống túm – hẳn nhiên là chỉ khi nào đi dự dạ tiệc hoành tráng của ma đồ vật. Một phi công nữa nói rằng chân tay của ma đồ vật đều có móng và gót chân của chúng có vây.

Ngay cả viên phi công nổi tiếng Charles Lindbergh cũng cho biết đã từng thấy ma đồ vật trong buồng lái của ông khi ông thực hiện chuyến bay huyền thoại băng qua Đại Tây Dương vào năm 1927. Ông kể rằng đã từng tán gẫu với ma đồ vật và bày vẽ cho chúng một số mẹo vặt hữu ích. Việc ông không ngủ suốt 33 tiếng đồng hồ dĩ nhiên không thể ảnh hưởng đến trí tưởng tượng và óc sáng suốt của ông.

6 Các cô nương xám

Các cô nương xám là hồn ma của các cô gái bị chết bất đắc kỳ tử hay đơn giản là héo hắt mà chết do không thể sống đòi ở kiếp với người yêu. Cũng có thể đó là hồn ma các cô nàng không thể chạy thoát khỏi những kẻ mà họ không yêu! Mary Norris Topham được gả cho ngài Sidney Beauclerk, nhưng không thể chịu nổi vẻ ngoài xấu xí của ngài nên đã nhảy xuống một con mương ở đảo Speke (nơi họ sinh sống) để tự vẫn. Người ta đồn rằng hồn ma của nàng vẫn trở về đong đưa chiếc nôi của đứa con trong một căn phòng trai thảm.

Gia đình của cô gái tên là Dorothy sống ở Salmesbury Hall tại Lancashire (Anh) và theo đạo Công giáo, nhưng Dorothy lại yêu một người đạo Tin Lành. Trong một cuộc gặp gỡ bí mật, cặp tình nhân này đã lên kế hoạch bỏ trốn, nhưng anh trai của Dorothy, nấp sau một bụi rậm, đã nghe lỏm được các toan tính của họ và quyết định cứu cô em khỏi “nỗi ô nhục”. Anh ta bèn cùng hai người bạn “làm thịt” ý trung nhân của Dorothy rồi bí mật chôn xác chàng ta. Dorothy được gửi đến một nhà tu kín, nơi nàng qua đời sau khi hóa rồ như con vịt cồ. Giờ đây, nàng đã có thể cùng người yêu lang thang khắp mọi nơi ở Salmesbury, tha hồ phát ra những tiếng kêu khóc, rên rỉ và... tiếng gì cũng kêu.

7 Ma nổi tiếng

Vì một lý do kỳ lạ nào đó, hình như có nhiều hồn ma của người nổi tiếng hơn là hồn ma của người bình thường. Có lẽ những nhân vật làm “chấn động thế giới” rất thích làm rùm

beng ngay cả khi họ đã chết. Mặc dù đã chết hơn 135 năm trước đây, Abraham Lincoln (cố tổng thống Mỹ) nghe nói vẫn lang thang trong Nhà Trắng và hù dọa người ta một cách ngốc nghếch (hay hù dọa những kẻ ngốc nghếch, hay cả hai). Nữ hoàng Wilhemina của Hà Lan (một người phụ nữ đáng kính và cực kỳ nhạy cảm trong hoàng tộc nước này) đã bị sốc khi Lincoln xông vào phòng ngủ của bà một đêm nọ khi bà đến thăm và nghỉ lại tại Nhà Trắng, khiến cho bà bất tỉnh tại chỗ.

Tháp London luôn đầy ắp tiếng rên rỉ của những con ma nổi tiếng. Kinh dị nhất là hồn ma của Margaret, nữ bá tước của Salisbury. Nó vẫn đang ám ức vụ hành quyết ghê rợn trước đây. Khi đó, Vua Henry VIII đã ra lệnh chém đầu bà lão Maggie (tên thân mật của Margaret) 70 tuổi. Margaret không chịu từ bỏ cái đầu nên tên đao phủ đã rượt bà lão chạy vòng vòng, mỗi lần đến gần là hắn lại vụt, lại đấm. Tuy nhiên bản thân hắn cũng chẳng được thuận tiện cho lắm vì hắn phải đeo khăn bịt mắt (Có lẽ hắn không chịu được cảnh máu me chăng?)

8 Ma phá phách (poltergeist)

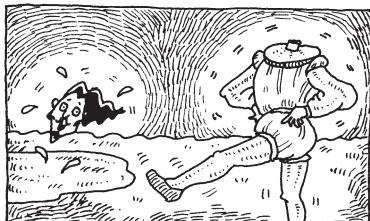
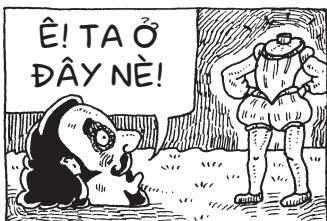
Dù người ta nghĩ gì, ma phá phách dứt khoát không phải là hồn ma của gà chết hay vẹt chết. Đó là những hồn ma cực kỳ

tai hại, luôn tìm kiếm niềm vui nơi những thứ đồ vô, bị quăng liệng. Chúng luôn gây hỗn loạn ở các ngôi nhà được chọn lọc. Rất khó tìm ra ma phá phách và nhéo lỗ tai nó vì nó hoàn toàn vô hình. Nghe đâu hàng trăm mái nhà bình thường đã bị ma phá phách khủng bố. Nhiều người thậm chí đã bỏ nhà bỏ cửa vì không chịu nổi cái lối “ám bằng cách phá đám” này.

9 Ma cùt đầu

Nếu bạn sống trong thời kỳ xa xui (xin lỗi, xa xưa) và bạn là: a) nhân vật quan trọng, b) người có thói quen chiến đấu liên tục, thì đến một thời điểm nào đó trong đời, bạn sẽ có cơ may được ai đó tách cái đầu của bạn ra khỏi thân thể. Như các bạn đọc thông minh đã nhận thức ra, cuộc sống thường đi kèm với cái cuộc bi thương và đáng buồn mà ta gọi là cuộc chết. Nhưng người ta vẫn cho rằng nếu có ai kết thúc cuộc đời mình theo cách từ giã cái đầu thì người đó khó lòng mà “siêu thoát”, trừ phi lấy lại được cái gì mình đã mất. Kết quả là lịch sử luôn tràn ngập những con ma cùt đầu đi lang thang để tìm lại cái thú cắp của mình.

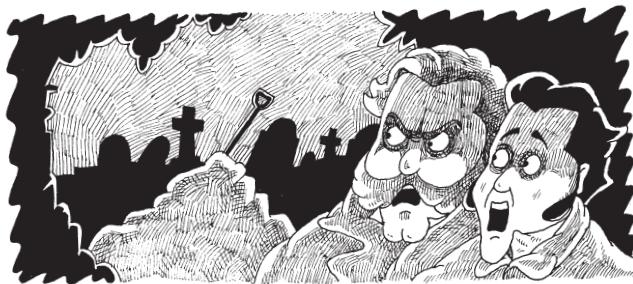
Nhiệm vụ của các thân thể không đầu đáng thương này trở nên khó khăn hơn gấp bội vì chúng đã sơ ý bỏ lại cặp mắt nơi cái đầu đã mất! Vì vậy, ta cũng có thể gọi chúng là ma không đầu óc, các bạn thấy có đúng không?

10 Ma trùm mèn

Những người thích ma kiểu truyền thống và các fan hâm mộ ma hoạt hình xin hãy bình tĩnh! Chúng ta sắp đến phần “ma trùm mèn” cực kỳ rùng rợn rồi nè. Suốt nhiều thế kỷ, người ta luôn nghĩ rằng con ma nhát thiết phải trùm mèn đi lang thang vì người chết thì phải khoác chiếc khăn liệm màu trắng giống như chiếc mèn. Và khi bật dậy từ nấm mồ để hù dọa bà con cô bác, con ma cũng cảm thấy cần thiết phải tề chỉnh một chút nên nó khoác luôn chiếc khăn liệm vào. Nói chung, bị một con ma bình thường hù dọa thì ghê hơn là bị nhát bởi một con ma sexy, đúng không ạ?

TRUYỆN 5: NHỮNG KẺ TRỘM XÁC

Truyện rùng rợn kể tiếp trong số 10 câu chuyện ma hay nhất mọi thời đại là một tác phẩm lắc lư, rên rỉ, i ôi của Robert Louis Stevenson (1850–1894), người đã tạo ra bác sĩ Jekyll và ông Hyde. Robert lấy ý tưởng viết *The Body Snatcher* (*Những kẻ trộm xác*) (1884) từ một câu chuyện kinh dị có thật diễn ra ở Edinburgh (Scotland) vào thập niên 1820. Burke và Hare, hai tên tội phạm chuyên đào mả trộm, thường viếng thăm một nghĩa trang vào những đêm đen kịt. Chúng đào lên những xác mới chôn để chôm chia hàng nội tang. Nếu không có ai chết thì chúng đi chõ khác choi, tìm ai đó còn sống để... giết cho mà chết! Rồi chúng đưa xác chết nóng hổi đó đến bác sĩ Knox và nói mấy câu đại loại như sau, “Thằng này ngon nè, đại ca. Nó bị té xuống từ xe tang đó! Hiểu ý rồi chứ gì?” Bác sĩ Knox bèn lấy ra một số dụng cụ và tung bừng trổ tài phẫu thuật của ông ta.

Các bạn hẳn sẽ thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng Burke và Hare đã đã bị bắt và trừng trị sau khi Hare chỉ điểm đồng bọn của mình. Trong truyện của Robert, hai bác sĩ lão luyện đã phát hiện ra rằng nếu quấy rầy người chết thì sớm muộn gì cũng sẽ bị người chết quấy rầy.

Câu chuyện về xác chết và kẻ trộm

Nhiều năm trước đây, tôi thường trải qua những buổi tối dễ chịu ở nhà trọ Suffolk cùng với ông chủ nhà trọ, ông chủ nhà hòm và một bác sĩ về hưu tên là Fettes.

Một ngày nọ, một khách trọ ở đây bị lâm bệnh. Bác sĩ riêng của ông ta được triệu về từ London để chăm sóc cho ông.

“Bác sĩ Macfarlane đang chăm sóc cái ông bị bệnh te tua ở trên gác,” ông chủ nhà trọ nói khi bốn người chúng tôi đang bù khú ở quầy bar.

“Ông vừa nói tên ông ta là gì?” Fettes hỏi, bỗng dung run rẩy.

“Bác sĩ Macfarlane,” ông chủ nhà trọ lặp lại, ngạc nhiên nhìn Fettes.

“Macfarlane ư?” Fettes hổn hển. “Trông ông ta như thế nào?”

“Tóc bạc, nhưng coi bộ cũng không già lắm đâu,” chủ nhà trọ. “Kia, ông ta đây rồi!”

Ngay lúc đó, Fettes nháy thấy ông bác sĩ, liền tái mét như con két. Ông đứng bật dậy khỏi ghế và quát lớn, “Macfarland!”, vừa quát vừa chǎn ngang đường ông này.

Bác sĩ Macfarlane ngõ ngàng nhìn Flettes, miệng lúng túng, “Flettes... là anh sao?”

“Phải!” Flettes giận dữ nói. “Ông tưởng tôi chết rồi chứ gì?”

Hoàn toàn phớt lờ câu hỏi này, ông bác sĩ tìm cách thoát ra cửa, nhưng Flettes đã chộp được cánh tay ông và thì thào nói, “Ông còn thấy lão ta không?”

Nghe vậy, Macfarlane buột ra một tiếng kêu sọt hãi, hai tay ôm lấy đầu, lao thẳng ra ngoài đường. Và đó là lần cuối cùng chúng tôi thấy ông ta.

Flettes từ chối không nói thêm lời nào về cuộc gặp gỡ kỳ lạ này, cho nên chúng tôi hoàn toàn mù tịt, chả biết giữa hai ông thầy lang này có cái duyên nợ khủng khiếp gì.

Vài tháng sau, trong khi tôi tình cờ ghé qua nhà Flettes thì ông đột ngột nói, “Ông còn nhớ vụ đụng độ với bác sĩ Macfarlane chứ? Vậy đi, nếu ông cho tôi chút thời gian, tôi xin thuật lại hết cho ông. Nhưng làm ơn đừng hé răng nói lời nào với bất cứ ai cho đến khi tôi chết!” Thì đó, Flettes đã qua đời nhiều năm nay rồi, cho nên hãy lắng nghe tôi kể đây:

TẤT CẢ MỌI CHUYỆN BẮT ĐẦU KHI FETTES CÒN LÀ MỘT SINH VIÊN Y KHOA TRẺ TUỔI Ở EDINBURGH. NHỜ HỌC GIỎI, ÔNG ĐƯỢC NHÂN LÀM TRỞ LÝ CHO MỘT NHÀ PHẪU THUẬT NỔI TIẾNG TÊN LÀ K TẠI CÁC CUỘC BIỂU DIỄN PHẨU THUẬT HỌC.

SÁT MÉP LÀ NGÓN ÚT. CHÚNG TÔI CẮT NÓ RA NHƯ SAU. ANH FETTES, LÀM ƠN ĐUA DAO MỔ.

DA, CÓ LIỀN.

ÔNG K ĐANG Ở SÁT MÉP CỦA PHẨU THUẬT HỌC HIỆN ĐẠI!

MỘT TRONG NHỮNG NHIỆM VỤ CỦA ÔNG LÀ ĐI KIỂM NHỮNG XÁC CHẾT ĐỂ ÔNG K SỬ DỤNG TRONG CÁC CUỘC BIỂU DIỄN VÀ ĐỂ SINH VIÊN THỰC HÀNH. NHIỆM VỤ NÀY LUÔN ĐƯỢC THỰC THI TRONG NHỮNG ĐÊM ĐEN KỊT. VÌ SAO? LÀ VÌ CÁC XÁC ĐÓ ĐƯỢC CHÔM CHỈA TỪ NGHĨA TRANG!

CÓ HÀNG CHO ÔNG K KHÔNG VÂY BỐ?

CHẾT CÙNG KHÔNG YÊN. PHÙ... SỐNG THẾ QUÁI NÀO ĐƯỢC.

RA KIA MÀ ĐÀO. CÂU CẦN BAO NHIÊU?

ÔNG NHẬN RA CÁC XÁC CHẾT THƯỜNG RẤT "TƯƠI" VÀ TỰ HỎI
TẠI SAO LẠI NHƯ THẾ. RỒI MỘT ĐÊM NÓ, ÔNG ĐÃ BỊ SỐC NĂNG!

ÔNG KẾ LẠI
PHÁT HIỆN
CỦA MÌNH CHO
NGƯỜI TRỢ LÝ
THỨ NHẤT CỦA
ÔNG K, BÁC SĨ
MACFARLANE
(VĀNG, CHÍNH
LÀ LÃO NÀY!)
VÀ CHỈ RA VẾT
THƯỜNG ĐÁNG
NGỜ TRÊN
CỔ CỦA JANE
GALBRAITH.
PHẢN ỨNG NHẬN
ĐƯỢC KHÔNG HỀ
GIỐNG NHƯ ÔNG
CHỜ ĐỢI!

BS. MACFARLANE, TÔI NGHĨ CÔ TA ĐÃ
BỊ GIẾT! CHÚNG TA PHẢI LÀM SAO ĐÂY?

ĐỒ ỦY MỊ, NHẶNG XI!
XÁC NÀO MÀ CHĀ
CÓ THƯƠNG TÍCH!
CHO NÈN CÂM
CÁI MÔM LẠI ĐI!

HỌ ĐẶT CHIẾC BỊCH LÊN BÀN, ĐOAN MACFARLANE BẢO
FETTES NHÌN VÀO KHUÔN MẶT BÊN TRONG.

ÔI, KHÔNG! LÀ
ÔNG GREY!

PHẢI, LÃO SẼ LÀ MỘT MẪU THỰC
HÀNH BÁ CHÁY ĐỂ CÂU SINH VIÊN
RICHARDSON ĐÓ THA HỒ MÀ TÁY
MÁY. CÁI ĐẦU SẼ THUỘC VỀ CÂU
ẤY. ĐƯA LẠI TÔI ÍT TIỀN MUA XÁC
CỦA ÔNG K CÁI COI!

NGÀY HÔM SAU, GREY ĐƯỢC PHÂN CHIA CHO CÁC
SINH VIÊN ĐỂ THỰC HÀNH VIỆC CỦA CẨM (XIN LỖI,
CỦA XẺ) VÀ FETTES THÌ BẮT ĐẦU LO THÚI RUỘT,
NHẤT LÀ VÌ MACFARLANE ĐÃ "THỐI" LẠI CHO ÔNG
MỘT ÍT TIỀN MUA XÁC. VÀ DĨ NHIRÉN, RICHARDSON
ĐƯỢC ƯU TIÊN CÁI ĐẦU!

ĐỒ ĐỆ CỦA TÔI
PHẢI CHI CẢ NÚI
TIỀN MỚI CÓ ĐƯỢC
MÓN NÀY.

CHO MƯỢN
MỘT TAY
CÁI COI,
BỒ TÈO.

ÔNG K VÀ ĐÁM SINH VIÊN CHẲNG MẤY CHỐC ĐÃ LẠI THIẾU XÁC CHẾT. CHO NÊN MACFARLANE VÀ FETTES PHẢI ĐI ĐẾN MỘT NGHĨA TRANG YÊN TĨNH ĐỂ CHÔM THI THẾ BÀ VỢ MỘT NÔNG DÂN VỪA QUA ĐỜI NGÀY HÔM TRƯỚC.

(THỔ DỐC) ĐÚNG ĐÂY RỒI. CAY CÁI NẮP HÒM, LÔI BÀ TA LÊN THÔ!!

SẮP TRÚNG MÁNH NỮA RỒI. HA HA HA!

CỘP CỘP CỘP

CÓ TIẾNG CHÓ TRU KÌA.

VĀNG! TÔI CÙNG THẾ. TÔI THẤY ƠN ỐN CÁI BỊCH ĐỎ.

MỦA TO QUÁ.
TÔI CÓ LINH CẢM KHÔNG HAY VỀ CÁI XÁC NÀY.

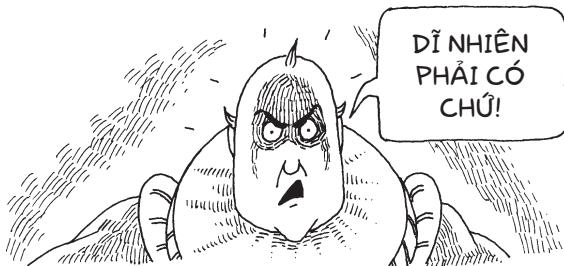
H H !

CÁI BỊCH CHỨA XÁC NGƯỜI PHỤ NỮ ĐƯỢC ĐẶT GIỮA MACFARLANE VÀ FETTES. CỐ XE ĐỘC MÃ XÓC NÀY SUỐT DỌC ĐƯỜNG LÀM CHO CÁI TÚI XÁC LẮC LU, ĐỔ QUA ĐỔ LẠI CỨ NHƯ CÓ NGƯỜI SỐNG Ở BÊN TRONG.

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 5: NHỮNG CON MA ĐỒM

Đó là một truyện rất hay nhưng nhiều người cho rằng nó hơi cường điệu. Thì nó là truyện hư cấu mà lýNhưng còn chuyện ma “thật” thì sao nhỉ? Có bao nhiêu chuyện ma có thể xem là “thật”? Một nửa ư? Hay ít hơn? Hay chẳng có chuyện nào hết?

Không ai biết chắc cả, và chỉ có rất ít báo cáo về cái gọi là “hiện tượng ma ám” được chứng minh là sai lầm. Hoặc là phải có ma thật, hoặc là một số kẻ bất lương đã tìm cách lừa những người ngây thơ vào một cuộc săn ma hoang dại! Giống như các trường hợp sau:

1 Ông linh mục lục cục... nhưng trần tục

Khi sương mù dày đặc trên sông Thames, phủ trắng xóa dãy nhà kho ven bến cảng Wapping của London thì một bóng hình kỳ lạ chợt nổi lên từ màn sương. Đó là một cha xứ, nhưng không phải là cha xứ bình thường mà là hình ảnh lòn hòn lục cục của một vị cha xứ đã tồn tại từ 300 năm trước. Vì sao? Vì ông ta là ma, dĩ nhiên rồi! Nhiều người đã thấy ông ta và nói

những câu đại loại như, “Í ẹ, đồ linh mục quý sú!” hay “Con ma làm việc ở nhà thờ này làm chúng ta bơ phò!” Tin tức về ông thầy tu rùng rợn thoát tiên xuất hiện trên một tờ tạp chí, nhưng chẳng mất chốc mọi người đều bàn tán về ông ta. Khắp quanh khu vực đó, những ký ức bỗng dung được xói tung!

Suốt thời gian thiên hạ lao nhao đó, Frank Smythe, nhà báo đã viết bài về ông linh mục, nầm nhà cười tum tím. Bởi lẽ chính hắn đã *bịa ra* câu chuyện đó! Triết lý của câu chuyện này là như sau, “Thỉnh thoảng ta có thể gạt một vài người... nhưng nếu là dân Wapping thì ta có thể gạt nguyên lô, và hết lần này đến lần khác!”

2 Ma thật... trên màn ảnh của lễ hội Halloween!

Vào đầu thập niên 1990, hãng truyền hình BBC phát một bộ phim tư liệu có tên gọi là *Ghostwatch* (*Canh Ma*) trong đó giới

thiệu đú thứ hầm bà lằng chuyện lạ, bao gồm việc phát hiện các luồng sáng lạ, việc các thiết bị đột nhiên hư hỏng tèo lèo giữa chương trình phát sóng, làm cho các phóng viên sợ muối tè ra quần. Toàn bộ vụ đom đóm này (đừng nói bạn không nghĩ vậy à nhe) được dàn dựng thuyết phục đến mức nhiều khán giả đã sợ hãi ngay cả cái bóng của mình. Nhiều người đã gọi điện đến đài truyền hình, nói rằng họ cũng gặp các hiện tượng ma quái trong lúc đang xem phim tư liệu tại nhà mình!

3 Phil - con ma khoái chơi cha

Năm 1971, các nhà nghiên cứu hiện tượng siêu linh của Canada đã tìm cách liên lạc với một con ma tên là Philip. Đó là hồn ma của một nhà quý tộc chết đã lâu, người đã từng đánh bạn với Oliver Cromwell (nhân vật đóng vai trò quan trọng trong việc thành lập nền cộng hòa ở Anh). Phil đã lập gia đình nhưng vẫn lăng nhăng búa xua. Ông ta gặp một cô gái xinh đẹp người du mục và bắt đầu ăn ở dài hạn với cô này. Tuy nhiên, hai người bắt đầu xung khắc nhau kể từ khi cô gái nghèo kia được tạp

chí *What Witch* chọn làm người mẫu siêu hot trong tháng và tỏa sáng trên các sạp báo.

Philip thất vọng về chuyện này quá xá nên tự tử chết queo. Chẳng bao lâu sau, ông bắt đầu lang thang trong dinh thự của mình dưới hình hài một con ma.

Sau rất nhiều cuộc hò hẹn theo lối lên đồng, các nhà nghiên cứu đã xoay xở bắt liên lạc được với Philip vào năm 1973. Nhưng họ càng nói chuyện với ông thì ông càng ba hoa con chích chòe, dội bom họ bằng hàng tấn những chi tiết ly kỳ hấp dẫn về cuộc đời và thời đại của ông. Các nhà nghiên cứu hoàn toàn bị mê hoặc bởi những câu chuyện đó... chủ yếu vì chính họ là những người đã phát minh ra Philip! Vâng, họ đã dàn dựng ông lên để tìm hiểu ma có phải chỉ là sản phẩm hoạt động tiềm thức của con người hay không! Và giờ đây thì Phil đã “sống dậy” và xỏ mũi, dắt họ đi lang thang!

Đến một lúc, một trong các nhà nghiên cứu đã phát cáu vì Phil cứ lải nhải suốt về cuộc sống của ông trong thế kỷ 17, về mùi vị của rau củ thời đó, về việc thời nay người ta còn lâu mới biết thế nào là tình yêu và sự giàu sang... Cho nên nhà nghiên cứu của chúng ta đã quát lên, “Tôi chán ngấy cái đồ Phin cà-phê nhà ông rồi! Ngậm dùm cái mõm lại đi... đồ lừa đảo hiện-tượng-siêu-nhiên! Người không phải là ma! Người là nhân vật lịch sử hư cấu mà bọn ta phát minh ra vì lợi ích của khoa học mà thôi!”

Nghe vậy, Phil buồn quá nên biến mất trong vài tháng. Phải mất rất nhiều nỗ lực thuyết phục và năn nỉ ỉ ôi, ông mới chịu quay lại. Bạn nghĩ coi có lạ hay không lạ? Bìa ra một con ma

rồi làm cho nó trở nên rất “thật” trong tâm trí của một nhóm người đã phát minh ra nó! Và điều này thì có liên quan gì đến hằng hà sa số những người tự cho là mình từng gặp ma? Cũng đáng để suy nghĩ, bạn nhỉ?

TRUYỆN 6: CON HORLA

Truyện ma thứ sáu là *The Horla* (Con Horla) (1887) của nhà văn người Pháp Guy de Maupassant (1850–1893). Truyện kể về một người đàn ông mà cuộc đời tươi đẹp bỗng chốc tan nát vì một “con ma” từ đâu xuất hiện, làm cho ông cảm thấy *cực kỳ* khổ sở và sợ hãi. May thay, ông không khổ đến mức phải ngừng viết nhật ký, cho nên ta mới biết được câu chuyện khủng khiếp của ông và kết thúc rùng rợn của nó.

Sau khi đọc truyện này, một số người nghĩ rằng người viết nhật ký đã tưởng tượng ra tất tật mọi thứ. Họ cho rằng người này đã đổ lỗi cho một con ma không tồn tại để biện minh cho sự suy sụp của mình. Bản thân Guy cũng nổi tiếng là người có xu hướng sâu khổ và ông biết rất rõ những mối nguy khi thả cho trí tưởng tượng chạy rông. Có đoạn, nhân vật của ông đã nói về việc tâm thức có thể chơi khám chủ nhân của nó bằng cách sáng chế ra những hồn ma để lấp đầy những khoảng trống cuộc đời. (Bạn thì nghĩ thế nào?) Dẫu sao, bạn sẽ phải tự mình quyết định con ma là có thật hay không!

Chào mừng đến thế giới của tôi!

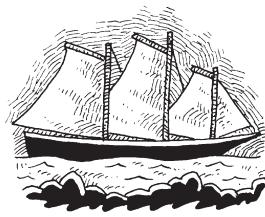
Ngày 8 tháng 5

Hôm nay thật là tuyệt! "Quên chuyện cà
bừa đi!" Tôi tự nhủ như vậy khi nhào ra khỏi
giường. "Mình cần một khoảng thời gian
chất lượng!" Nguyên sáng nay tôi sẽ nghỉ
xá hơi, nằm ườn trên bãi cỏ ở cǎn vườn
trước nhà. Sống trong căn nhà cổ ven
sông thật là đã quá xá! Có biết bao nhiêu
thứ để nhìn ngắm!

Vào khoảng 11 giờ, tôi đi ngắm cái cảnh quan
đẹp nhất: nguyên một đoàn thuyền buồm
khổng lồ đang được dong ra sông Seine chỉ
bằng những cú kéo từng tí, từng tí tẹo một!

Chiếc thuyền cuối cùng, trông oách nhất, là
một thuyền ba cột buồm đẹp lộng lẫy, chắc là từ Brazil
đến rồi, tôi thầm nhủ. Quá xúc động vì
vẻ đẹp của chiếc thuyền, tôi cảm
thấy mình phải làm gì đó. Thế là
tôi nhảy cồn lên, khoát tay vẫy
chào nó. Thành thật mà nói, đó
là cái vẫy tay lung tung mờ hờn là
vẫy tay chào!

Ngày 15 tháng 5

Chả hiểu nổi tôi bị cái quái gì. Cơ thể tôi bị sốt hay
sao đó, và tôi thấy khổ sở vô cùng. Thêm vào đấy, tôi có

cái cảm giác thường trực rằng điều gì đó thực sự khủng khiếp đang sắp xảy đến với tôi. Thật là đáng sợ!

Ngày 23

Vẫn chẳng đỡ chút nào. Thành thật mà nói, có khi còn tệ hơn nữa kia. Nhức đầu, rùng mình, rát cuống họng... cho nên tôi cực kỳ chán nản! Khám bác sĩ thì ông ta nói chỉ là tôi hơi mệt. Ông ta dặn tôi phải tắm táp nhiều vào! Nghĩ coi, làm như vậy thì giải quyết được cái quái gì?

Ngày 5 tháng 6

Tôi đang bệnh nặng hơn. Thời khắc khốn đốn nhất của tôi là vào ban đêm. Tôi ngủ được một, hai tiếng thì

thức dậy, sốt ran hết cả người, và lại còn lo lắng nữa chứ! Xưa nay tôi vốn rất dễ ngủ.

Tôi rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, mà lúc này mới vừa trải qua giai đoạn mê.

Bác sĩ

Tôi có cái linh cảm rùng rợn là ai đó đang đến bên giường tôi, nhìn tôi, chạm vào tôi, trèo lên giường tôi, lấy tay nắm mũi

tôi và bóp chúng càng lúc càng mạnh cho đến khi tôi không thở được nữa!

Còn hơn cả một linh cảm nữa đấy! Tôi hầu như biết chắc nó đang ở đây. Các bạn hiểu tôi không? Tôi muốn hét lên

và giãy ra khỏi nó! Nhưng tôi không thể. Tôi đã bị tê liệt vì sợ hãi và hoàn toàn bất lực! Dĩ nhiên,

khi rốt cuộc tinh thần đã được, tôi phát hiện chẳng có ai ở đó cả. Chuyện xảy ra với tôi thật khó hiểu, phải không ạ?

Ngày 9 tháng 6

Nhầm làm cho mình thật mệt mỏi để có được giấc ngủ đêm đàng hoàng, tôi đi bộ dãy bộ một quãng dài. Hôm qua, con đường đi bộ dẫn tôi băng qua rừng. Đang đi qua khu vực đều hiu, thăm thẳm nhất của khu rừng, tôi chợt cảm giác mình không đơn độc nữa. Hình như ai đó đang bám sau gót tôi... gần đến mức sắp chạm cả vào tôi! Tôi dừng lại, quay phắt ra sau. Chẳng thấy mống người nào cả!

Ngày 12 tháng 6

Dù có làm gì tôi vẫn không rũ bỏ được cái cảm giác khốn khổ và sợ hãi đó. Tôi nghĩ điều duy nhất tôi có thể làm được là đi nghỉ mát ít lâu. Hy vọng đó sẽ là cứu cánh! Tôi quyết định sẽ đến bờ biển Brittany vào tuần sau.

Ngày 22 tháng 6

Vào mùa này trong năm, Brittany là một nơi đẹp hết biết. Không khí biển làm tăng cường sinh lực! Chưa gì tôi đã thấy khá hơn rồi. Phải, tôi rất cần chuyến nghỉ mát này.

Ngày 24 tháng 6

Tôi vẫn ở Brittany. Hôm nay, tôi đến Mont St Michel.

Khung cảnh tuyệt vời quá! Tu viện mọc lên sừng sững từ khói đá khổng lồ ở giữa biển. Một thầy tu tử tế dẫn tôi đi xem quanh. Khi chúng tôi leo đến đỉnh ngọn tháp cao nhất, ông ta kể cho tôi một chuyện lạ. Dân địa phương đồn rằng, vào ban đêm, từ các cồn cát dưới tu viện, có những giọng nói lạ tranh cãi nhau. Dân chài quanh đây thì nói rằng, ở dưới đó, họ từng thấy một linh mục bí ẩn khoác áo choàng. Ông ta nuôi hai con dê, một con có khuôn mặt nữ, con kia có khuôn mặt nam. Đôi khi, chúng cãi lộn nhau bằng giọng người rồi rống lên be be. Khi tôi hỏi ông thầy tu liệu ông ta có tin câu chuyện này hay không, ông ta dò xét nhìn tôi rồi nói, "Chúng ta chỉ thấy được một phần nhỏ xíu những gì đang diễn ra trên thế giới này. Ví dụ như gió vậy, ông nghĩ coi, quyền năng của nó khủng khiếp đến cỡ nào! Nó có thể thổi sập những tòa nhà, làm đắm những con tàu... và giết chết người ta nữa! Nhưng nó lại hoàn toàn vô hình." Tôi nghĩ ông ta cũng có lý. Chuyện nghỉ mát này đang trở nên rất thú vị!

Ngày 2 tháng 7

Đã trở về nhà. Xin vui mừng tuyên bố rằng tôi đã hoàn toàn khỏi bệnh. Hoan hô! Chuyến nghỉ mát tuyệt vời đã cứu tôi!

Ngày 3 tháng 7

Hôm nay tôi thấy không khỏe lắm. Tối qua tôi ngủ rất khó khăn. Và tôi nhận thấy anh người hầu Pierre của tôi trông xanh lèt. Anh ta nói, kể từ hôm tôi đi nghỉ, anh ta cảm thấy rất tồi tệ, cứ như bị ai đó ốm bùa vậy!

Ngày 4 tháng 7

Đêm qua, cơn ác mộng của tôi lại trở về. Trong khi ngủ, tôi cảm thấy ai đó cuộn xuống tôi, đặt môi lên môi tôi, hút lấy sự sống trong tôi giống như con đĩa đói. Khi tỉnh dậy, tôi cảm thấy khát nước và kiệt quệ. È rằng bệnh của tôi lại tái phát nữa rồi.

Ngày 5 tháng 7

Đêm qua, tôi đặt một bình nước đầy ở cạnh giường. Như thường lệ, cơn ác mộng đã làm tôi tỉnh dậy. Cảm thấy khát nước, khô miệng, tôi nhấc chiếc bình lên để rót ít nước uống. Nhưng chiếc bình cạn queo! Tôi nhớ mình đâu đã uống nước. Như vậy là thế nào? Hay tôi bị lú lẫn mất rồi?

Ngày 6 tháng 7

Nó lại diễn ra nữa! Chuyện cái bình nước ấy mà. Chắc tôi sắp điên lên mất thôi!

Ngày 9 tháng 7

Hay là chính tôi đã uống nước? Có lẽ tôi đã uống trong lúc đang mộng du? Trong trạng thái đó thì làm sao tôi nhớ được. Nếu như vậy, tôi không hề mất trí! Đêm nay tôi sẽ tìm hiểu sự thật. Tôi đặt bình nước cạnh giường nhưng lấy mảnh vải trắng bịt miệng nó và dùng dây cột chặt.

Trước khi lên giường, tôi lấy chì mềm từ cây viết chì 8B xát lên môi, lên râu, lên hai bàn tay. Để coi xem.. một lần cho đứt điểm.

Ngày 10 tháng 7

Đêm qua, tôi thức dậy như thường lệ sau cơn ác mộng. Tôi ra khỏi giường, đi đến chiếc bàn đặt bình nước. Không có dấu vết nào trên mảnh vải và sợi dây vẫn quấn chặt nó quanh miệng bình. Bằng hai tay run rẩy giống như lá mùa thu đang đưa trong gió nhẹ, tôi tháo sợi dây và lột mảnh vải. Nước trong bình đã... bay biến đâu cả!

Ngày 12 tháng 7

Tôi không chịu nổi nữa rồi. Cuộc sống đơn độc trong căn nhà ven sông Seine phải chăng không thích hợp với tôi? Tôi có một bộ óc nồng nở và trí tưởng tượng phong phú. Cả

hai đều nguy hiểm nếu như tôi để mặc chúng tung hoành. Có lẽ tôi cần những người thông minh ở quanh tôi mọi lúc mọi nơi để phân tán bớt. Nếu cứ để các cơ chế của tôi tung tảng, tôi sẽ lấp đầy những khoảng trống bằng những chuyện ma quái và những tưởng tượng lố bịch. Ngày mai tôi sẽ đến Paris, nơi tôi gặp lại bạn bè xưa và (hy vọng) sẽ tổng khứ các thứ vớ vẫn đó ra khỏi đầu.

Ngày 14 tháng 7

Ở Paris đang là ngày kỷ niệm phá ngục Bastille và tôi cảm thấy như đang tận hưởng một tuổi thơ thứ hai. Ban nhạc đang chơi, pháo hoa đang nổ và đám đông đang reo hò. Tất

cả đều rất vui! Và tôi không còn những ý nghĩ tệ hại hay đáng sợ nữa rồi. Thật là nhẹ nhõm! Tôi quyết định sẽ ra ngoài nhiều hơn! Chắc chắn điều đó sẽ tốt đẹp cho tôi vô số kẽ!

Ngày 16 tháng 7

Chuyện gì đó đã xảy ra khiến tôi nhớ đến những lời của ông thầy tu nói về việc "không thấy những phần của sự việc đang xảy ra quanh ta." Và điều đó làm tôi rất lo lắng. Hôm qua tôi đến nhà cô em họ và gặp một ông bác sĩ đang nghiên cứu về cách thức vận hành của não người. Ông này

nói, thuở xưa, loài người không có khả năng lý luận và phán xét thế giới xung quanh. Hậu quả là họ đã tin vào ma quỷ và linh hồn. Ông ta giải thích rằng ngày nay chúng ta đã có những thứ như ngôn ngữ và chữ viết để giúp ta hiểu rõ thế giới hơn. Ông ta dự báo, chỉ vài năm nữa, những người như ông và đồng nghiệp của ông sẽ đưa ra những phát hiện khó tin về trí não con người. Rồi ông ta hỏi cô em họ của tôi liệu cô ấy có muốn ông "thôi miên" hay không. Cô ấy liền đồng ý. Khi ông ta nhìn vào mắt cô ấy, cô ấy rơi ngay vào một giấc ngủ sâu và tôi càng lúc càng kinh hãi. Khi cô ấy hoàn toàn mê ngủ, ông bác sĩ bảo tôi đứng sau cô, rồi ông ta rút trong bóp ra tấm danh thiếp, đặt nó vào tay cô.

Ông ta bảo cô ấy đó là một tấm gương rồi dặn cô phải nhìn vào đó và cho ông ta biết tôi đang làm gì ở sau lưng. Cô ấy nhìn vào tấm danh thiếp, rồi bằng một giọng chậm rãi, rất lạ, khác hẳn giọng nói thường ngày, cô ấy nói, "Anh ấy đang vượt ria mép". Và quả đúng như thế! Tôi đang làm vậy mà! Ông bác sĩ nói tiếp, "Còn bây giờ thì anh ta làm gì?" Cô ấy đáp, "Anh ấy đang rút ra tấm ảnh từ túi áo và nhìn vào đó." Tôi không tin nổi đôi tai của mình nữa, vì đó chính xác là điều tôi đang làm! "Ai ở trong ảnh vậy?" Ông bác sĩ tiếp tục hỏi. "Là chính anh ấy," em họ

của tôi đáp. Giờ thì sự sững sốt đã tăng lên gấp đôi. Cô ấy thấy được từng hành động của tôi thì đã lạ lẫm rồi, bây giờ cô ấy còn thấy cả nội dung tấm ảnh thì không cách chi hiểu nổi. Tôi mới vừa nhận được nó ở khách sạn cách đây chừng nửa tiếng thôi mà! Thế giới mà chúng ta đang sống quả thực là một thế giới bị che lấp bởi đủ loại bí ẩn.

Ngày 22 tháng 7

Thời gian ở Paris, tôi tham gia nhiều buổi khiêu vũ, tiệc tùng và chơi bời thỏa thích. Có lẽ đây chính là nơi chốn để xua đi những cảm giác tồi tệ về ma quái và những nỗi sợ vô danh. Quả nhiên, tôi không còn cảm thấy chúng khi ngồi ở các quán cà-phê vỉa hè Paris, ngắm nhìn tất cả những dân tình đang phồn phوش đi qua đi lại.

Ngày 3 tháng 8

Đã trở về nhà. Mọi thứ đều tốt đẹp. Thời tiết thật tuyệt. Tôi ngồi ngoài vườn nhìn dòng sông lững lờ trôi. Thoải mái thật!

Ngày 4 tháng 8

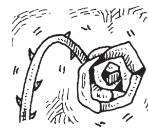
Các gia nhân của tôi đang cãi lộn nhau. Hai ngày nay cứ đến đêm là ly tách trong tủ trà lại vỡ tan.

Các gia nhân đố lối cho nhau. Có lẽ tôi biết lý do thật của chuyện này. Tôi chẳng muốn tin điều đó... nhưng tôi e rằng NÓ đã trở lại.

Ngày 6 tháng 8

NÓ đang ở đây hay đơn giản là tôi đã bị điên? Hôm nay, lúc đang tản bộ ngoài vườn, ngắm nghĩa các bụi hồng, tôi chợt thấy một cành hồng bỗng dừng uốn cong xuống như có một bàn tay vô hình đang bẻ nó. Lát sau, cành hồng bị ngắt ra và tôi thấy nó di chuyển trên không. Chẳng hiểu sao tôi chợt thấy tức giận. Tôi nhào tới để chộp lấy nó, nhưng nó liền biến mất.

Ngày 7 tháng 8

Đêm qua NÓ lại đến, uống hết nước trong bình.

Ngày 8 tháng 8

Tôi cảm thấy nó đang ở rất gần, nhưng không thấy nó được. Tôi sợ lắm. Tôi muốn trốn khỏi nhà, nhưng không thể. Tôi không có đủ sức lực lẩn ý chí để làm điều đó. Tôi cảm thấy nó đã nắm được tôi. Giống như ông bác sĩ thôi miên kia nắm giữ cô em họ của tôi vậy. Vâng, một thực thể siêu nhiên vô hình đã kiểm soát cuộc đời tôi. Ai đó cứu tôi với!

Ngày 17 tháng 8

Trong nỗ lực nhằm tìm hiểu cái thế lực huyền bí đã biến cuộc đời tôi thành ác mộng, tôi đã mượn cuốn sách của một vị giáo sư nổi tiếng nói về các hiện tượng siêu nhiên. Đêm

qua, tôi ngồi đọc nó đến khoảng một giờ sáng. Đến lúc đó, tôi mệt quá, không đọc tiếp được nữa. Tôi bèn đi về giường, lăn dùn ra ngủ. Khoảng 45 phút sau, tôi choàng tỉnh và nhìn sang chiếc ghế mà hồi nãy tôi mới ngồi đọc sách. Cuốn sách vẫn nằm trên tay ghế. Tôi đang nhìn thì thấy một trang giấy tự nâng lên rồi rơi xuống! Sau đó là trang kế tiếp! Cứ như thể các ngón tay của một người đọc vô hình đang lật giờ từng trang sách. Và qua đó mà tôi biết nó đang ở đó! Nó đang ngồi trên chiếc ghế của tôi và cũng đọc sách giống như tôi ban nãy. Tôi giận điên lên. Như một cơn lốc, tôi bật dậy khỏi giường, lao thẳng về phía nó, nhưng đúng lúc đó chiếc ghế bỗng lật nghiêng và cuốn sách rơi xuống sàn. Cứ như nó đã thoát ra khỏi phòng vậy.

Ngày 19 tháng 8

Giờ thì tôi đã hiểu ra tất cả. Sáng nay tôi đọc được một tin về thành phố Rio de Janeiro của Brazil. Một cơn dịch mất trí đang hoành hành ở một bộ phận của đất nước này. Hàng trăm kẻ bị tra tấn đang chạy khỏi nhà họ, nói rằng họ không thể sống ở đó nữa, vì ở đó họ bị theo đuổi và khủng bố bởi những thực thể ghê rợn đến vào ban đêm để hút lấy sự sống của họ trong lúc họ ngủ và uống nước trong những chiếc bình của họ. Vâng, đó là những thực thể giống y chang như NÓ! Cho nên giờ đây tôi đã hiểu! Có lẽ nó đến từ Brazil trên chiếc thuyền buồm ba cột tuyệt đẹp kia, chiếc thuyền mà tôi đã vãy chào một cách quá ư nhiệt thành (và quá ư ngu xuẩn).

Thực thế đó lúc ấy có lẽ đang ở trên con thuyền và, bằng cú vẩy tay chào mừng, tôi đã mời nó bước vào cuộc đời mình! Nó chính là cái vật mà ở xứ đó người ta gọi là HORLA. Giờ thì tôi chẳng còn lựa chọn nào nữa rồi. Tôi phải giết nó thôi!

Ngày 29 tháng 8

Hôm nay tôi ngồi vào bàn, vờ như đang viết lách. Trong thâm tâm, tôi biết rằng nó sẽ đến và lảng vảng quanh tôi như nó vẫn thường làm. Cuối cùng, khi cảm thấy nó đã ở sát bên, tôi bật dậy khỏi ghế, sẵn sàng để tấn công. Tôi sẽ dùng cả đôi tay và hàm răng để tiêu diệt nó, xé nó ra từng mảnh! Nhưng khi quay đầu lại thì ngay đối diện tôi lại là... tấm gương của chiếc tủ quần áo. Tôi nhìn vào đó và chẳng thấy gì cả! Hình ảnh phản chiếu của tôi đã đi đâu mất rồi? Nó đã hấp thu tôi hoàn toàn. Một lúc sau hình ảnh phản chiếu của tôi mới từ từ xuất hiện lại trong gương. Đó là một thứ quyền năng khủng khiếp mà nó đã áp đặt lên tôi. Tôi làm sao giết được nó bây giờ?

Ngày 5 tháng 9

Tôi nhởn thợ rèn làm ra một cánh cửa kim loại và các cửa sập cho căn phòng của tôi. Chiếc bẫy đã được dựng lên!

NGÀY 10 THÁNG 9

ĐÊM QUA, TÔI ĐẾ NGỎ CỦA PHÒNG RỒI CHỜ ĐỢI NÓ ĐẾN. ĐỘT NHIÊN, TÔI BIẾT RẰNG NÓ ĐANG Ở ĐÓ CÙNG VỚI

TÔI, NGAY TRONG CĂN PHÒNG CỦA TÔI. TÔI LẸ LÀNG ĐÓNG CÁNH CỦA SẮT VÀ CÁC CỬA CHỚP RỒI CHỐT CHẶT CHÚNG LẠI. LÚC NÀY TÔI THẤY SƠ LẮM, NHƯNG TÔI CẢM THẤY CẢ NÓ CŨNG SƠ NỮA! TÔI TỪ TỪ LẦN RA CÁNH CỦA LỚN. ĐÚNG QUAY MẶT VÀO PHÒNG, TÔI MỞ HÉ CÁNH CỦA, LÁCH NHANH RA NGOÀI RỒI CÀI CHỐT LẠI PHÍA SAU! TÔI TÓM ĐƯỢC NÓ RỒI!

TÔI CHẠY XUỐNG CẦU THANG, LAO NHANH ĐẾN PHÒNG KHÁCH (VỐN NẰM NGAY BÊN DƯỚI CĂN PHÒNG NGỦ CỦA TÔI). KHẨN TRƯỞNG, TÔI VƠ LẤY HAI CHIẾC ĐÈN DẦU LỚN, TƯỚI DẦU HÔI BÊN TRONG LÊN TẤM THẢM VÀ ĐỒ ĐẠC. RỒI TÔI QUẸT DIÊM, CHÂM LỬA! KHI NGỌN LỬA ĐÓI KHÁT LIẾM ĐẾN CÁC TẤM RÈM, TÔI LAO RA KHỎI NHÀ, VĂN HAI LẦN KHÓA CHIẾC CỬA LỚN RỒI CHẠY THẲNG RA VƯỜN, NẤP SAU CÁC BỤI CÂY.

TÔI ĐANG LOM KHOM NHÌN RA THÌ CHIM CHÓC QUANH TÔI THỨC DẬY, BẮT ĐẦU LA CHÍ CHÓE. XA XA, LŨ CHÓ CŨNG BẮT ĐẦU TRU LÊN. BÊN TRONG NHÀ BỐNG RỰC LÊN BỨC TƯỜNG LỬA KHỔNG LỒ! CHẲNG MẤY CHỐC, CÁC CỬA SỔ NHÀ DƯỚI NỔ TUNG VÀ TOÀN BỘ TẦNG TRỆT TRỞ THÀNH MỘT ĐỊA NGỤC SÁNG CHOANG. MỘT TIẾNG HÉT RÙNG RỌN BẰNG GIỌNG NỮ LÃNH LỐT CHỌT XÉ TOANG BẦU TRỜI ĐÊM MỜ SÁNG KHIẾN MÁU TÔI NHƯ ĐÓNG BĂNG. NGAY SAU ĐÓ, TÔI THẤY MỘT KHUÔN MẶT NỮ XUẤT HIỆN BÊN CỦA SỔ GÁC MÁI. RỒI LẠI THÊM KHUÔN MẶT NỮA Ở CỬA SỔ BÊN CẠNH, VÀ TÔI THẤY ANH NGƯỜI HẦU TRUNG TÍN CỦA TÔI ĐANG

CUỐNG CUỐNG ĐẬP TẤM KÍNH, MIỆNG GÀO
LÊN NHỮNG TIẾNG HÉT VÔ ÂM. TÔI ĐÃ QUÊN
MẤT CÁC GIA NHÂN! TRONG CƠN HOĀNG
LOẠN MÙ QUÁNG, CHỈ LO NGHĨ ĐẾN CHUYỆN
TIÊU DIỆT NÓ, TÔI ĐÃ KHÔNG HỀ ĐỂ TÂM ĐẾN HỌ! VÀ GIỜ
ĐÂY HỌ ĐANG BỊ THIÊU SỐNG! TÔI BẬT ĐÂY KHỎI CHỖ NẤP,
Ù CHẠY VỀ PHÍA LÀNG, MIỆNG LA LỚN. "CHÁY! CHÁY! CHÁY!"
CHẠY ĐƯỢC MỘT QUĂNG, TÔI DỪNG
CHÂN, QUAY ĐẦU LẠI, VỪA ĐÚNG LÚC
NHÌN THẤY MÁI NHÀ ĐỔ ẬP XUỐNG!
TÔI TỰ NHỦ, "NÓ, CON HORLA, ĐANG Ở
TRONG ĐÓ. NÓ TIÊU RỒI!"

NHƯNG RỒI TÔI LẠI NGHĨ, "NÓ ĐÃ CHẾT THẬT CHƯA?" LIỆU NGỌN LỬA CÓ GIẾT ĐƯỢC MỘT THỰC THỂ VÔ HÌNH, CHẲNG GIỐNG NHƯ CHÚNG TA? VÀ BIẾT ĐÂU NÓ LÀ THÚ KHÔNG THỂ HỦY DIỆT? BIẾT ĐÂU NÓ CHẾT HÔM NAY VÀ SỐNG LẠI HÔM SAU? KHÔNG, TÔI NGHĨ NÓ KHÔNG THỂ CHẾT ĐƯỢC! CHO NÊN GIỜ ĐÂY CHỈ CÒN MỐI MỘT CÁCH MÀ THÔI. NẾU NÓ, CON HORLA, KHÔNG BỊ THIÊU RUI... THẾ THÌ TÔI... SẼ LÀ NGƯỜI PHẢI CHẾT...

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 6: 10 CƠN MÁ TOÀN CẦU

Bạn nghĩ sao? Con Horla là có thật hay không? Brazil, nơi xuất xứ của con Horla đó được xem là đất nước có nhiều ma nhất thế giới. Nhưng không phải nước nào cũng có một đống ma đâu nhe. Cho nên trước khi bạn quyết định xuất ngoại đi đâu trong kỳ nghỉ sắp tới, làm ơn tham khảo giùm những kiến thức sau đây:

1 Afrit

Afrit là con ma Ả Rập, và đó là hồn ma của những người bị giết. Chúng vươn lên như khói từ vũng máu của nạn nhân rồi roi trò ngược xuống đất, tỏa ra xung quanh, tìm kiếm tên sát nhân để báo thù. Cách duy nhất để ngăn chặn loại ma vờ vẫn nhung ghê rợn này là đóng một chiếc đinh mói tinh lên chỗ mặt đất vấy máu, noi nan nhân bi “thit”.

2 Ankou

Ankou là hồn ma của người cuối cùng bị chết trong năm ở làng. Hãy cảnh giác chúng nếu bạn đi nghỉ mát ở Britanny thuộc nước Pháp vì đó là nơi Ankou hay lai vãng. Ankou rất cao lớn, trông hốc hác (một phần do chế độ dinh

dưỡng của chúng) và có thể nhìn được khắp xung quanh. Đó là nhờ chúng có cái đầu quay được 360° (vâng, chẳng khác gì các thầy cô giáo). Chúng thường đẩy cỗ xe cút kít kêu cót két đi lang thang, vừa đi vừa khóc lóc, ngó nghiêng tìm kiếm những nơi có ai đó sắp chết.

3 Ba

Ba là con ma Ai Cập. Khác với những con ma khác, linh hồn của các xác ướp Ai Cập rất hiếm khi chui ra khỏi quan tài. Nhưng cũng có lúc chúng muốn ra ngoài để hít thở khì tròn và tập thể dục. Khi đó chúng thường đi bộ loanh quanh các nghĩa trang. Có lẽ đó là vì các nữ thần tốt bụng sống trên các ngọn cây ở nghĩa trang thường cho chúng những miếng bánh ngon và các loại đồ ăn khác.

Nếu bạn muốn thấy nhiều con Ba thì hãy nhìn lên trời trong một đêm không mây. Có cả đống Ba ở trên đó, con nào cũng có cây đèn riêng để rọi sáng bản thân. Ít ra, người Cổ Ai Cập tin là như thế, nhưng người thời nay thì thích gọi chúng là “ngôi sao” hơn. Cứ việc chửi mắng chúng nếu bạn thích, nhưng chó bao giờ gọi Ba là “con ma.”

4 Bhut

Bhut là ma Ấn Độ. Chúng là hồn những người đàn ông bị chết do hành quyết, do tai nạn hay do tự sát. Nếu bạn gặp con Bhut, bạn có thể nhận ra nó qua thực tế là nó không có bóng và

nói lè nhè bằng giọng mũi – cứ như mũi của chúng bị nhét bông gòn vậy. Nước miếng của Bhut rất độc và chúng thường lang thang với nguyên đàn chó ma. Chúng trông ghê rợn đến mức chỉ cần nhìn thấy chúng là bạn sợ chết khiếp (chết vì khiếp). Còn nếu vẫn sống sót và đối mặt với nó thì bạn sẽ gặp nhiều điều tốt lành! Thú duy nhất mà chúng sợ là một loại gia vị có tên là củ nghệ. Cho nên những kẻ ghét gia vị hãy cẩn thận!

6 Ghoul

Trong tiếng Anh, đó là từ mà ngày nay ta thường dùng để ám chỉ ma, nhưng nó bắt nguồn từ tên một loại quý ở Trung-Đông chuyên ăn thịt người, đặc biệt là con nít du mục và xác chết đánh cắp từ các nấm mồ. Ghoul sống ở những nơi vắng vẻ như các tòa nhà bỏ hoang, các nghĩa trang và các sa mạc. Chỉ có một vài loại Ghoul, nhưng loại đáng sợ nhất trông giống như những phụ nữ (còn sống) bình thường. Các cô nương Ghoul này thường cưới (có thiến cận không nhỉ?) những người đàn ông, các ông này chỉ phát hiện mình bị roi vào trong sau khi cô vợ mới cưới tiết lộ rằng họ trông rất thom ngon.

6 Keres

Keres là con ma Cổ Hy Lạp. Người Hy Lạp cổ đại thường bảo quản xác chết trong những chiếc vại bụi - trông giống như những vại đựng củ hành ngâm dấm, tuy không được thơm như thế. Đôi khi, các linh hồn trốn thoát ra khỏi vại rồi đi loanh quanh dưới hình thù con Keres, gây phiền hà cho người sống. Để ngăn con Keres vào nhà và quấy rầy, người ta dùng hắc ín lỏng sơn lên khung cửa để bọn Keres bị dính vào đó, không chui vào nhà được. Dĩ nhiên, nếu bọn Keres ồ ạt xông vào thì khung cửa sẽ dính đầy các thứ linh tinh, trông giống như các tờ rơi quảng cáo pháp phói trong chiều hè.

7 Ma Cà-tung

Đó là con ma Tàu có vấn đề về hô hấp. Nói cách khác, nếu nó thở vào bạn thì coi như bạn chết chắc! Một chàng kia cùng ba người bạn bị lỡ độ đường, bèn tìm nơi qua đêm, nhưng các nhà trọ đều đã đóng cửa hết. Một ông chủ nhà trọ tốt bụng đã cho họ trú tạm trong một căn nhà kho. Khi ba người bạn đã nằm ngáy o o, chàng kia nghe có tiếng động và nhìn thấy một "vật" đang sáp lại từng người họ. Đó là con gái ông chủ nhà trọ. Ông chủ nhà trọ tử tế này đã quên thông báo rằng họ phải chia sẻ căn nhà kho với cô con gái. Ông ta cũng quên cho họ biết cô nương đó đã ngùm cù tỏi! Sự việc trở nên trầm trọng vì cô nương xấu số này đã trở thành ma Cà-tung. Con ma rùng rợn đó thổi nhanh một làn hơi chết chóc vào ba

chàng trai đẹp ngủ trong kho, từng người từng người một, và thế là họ chết ngắc ngú. Sau cùng, con ma quay sang chàng kia,

và chàng đã làm việc duy nhất có thể làm. Không phải đâu, dĩ nhiên chàng không mời con ma dùng thử kem đánh răng Colgate! Việc duy nhất chàng có thể làm là nín thở, nhảy ra khỏi giường, chạy bán sống bán chết, với hơi thở mùi mắm tôm bám sát ở sau lưng. Con ma nhảy cà-tung, bắt kịp chàng và dồn chàng vào gốc cây.

Chàng sợ quá bất tỉnh luôn, đúng lúc những chiếc móng nhọn hoắt đang vươn tới. Khi tinh dậy vào bình minh, chàng ngó lên, thấy con ma đang vòng tay ôm gốc cây (nó nhảy cà-tung, không đi bọc gốc cây được), các móng nhọn của nó bị kẹt do bấu vào vỏ cây và nó đã chết oanh liệt như một võ sĩ đô vật! Từ hôm đó, chàng kia được chủ quán trọ tặng cho một phiếu “khách hàng trọn đời”.

8 Lemures

Đó là hồn ma những người Cổ La Mã bị chết mà gia đình không có ai còn sống. Chúng cũng có thể là hồn ma của những người Cổ La Mã bị giết hại mà chết. Để ngăn Lemures chui ra khỏi quan tài, người Cổ La Mã đốt đậu đen quanh nơi an táng. Nhưng nếu chúng vẫn thoát ra

được, họ xua đuổi chúng bằng cách gõ trống ầm ĩ và mở hội cầu siêu trong ba ngày. Điều này cho thấy chúng rất khoái hội hè. Cứ có lễ hội là chúng vui vẻ liền. Trong thời gian lễ hội, chủ gia đình phải thức dậy giữa đêm, rửa tay ba lần, ngậm một ít đậu đen trong miệng rồi đi loanh quanh, vừa đi vừa tụng niệm và quẳng đậu đen qua vai. Cho nên có người đề nghị đặt tên lễ hội này là lễ hội xá rác.

9 Rolang

Con ma Tây Tạng này cực kỳ *thú vị*. Đó là những trường hợp “thành công hay là chết”. Một phù thủy Tây Tạng vào trong căn phòng tối cùng với một xác chết. Ông ta nằm lên nó, truyền hơi thở vào miệng nó (y chang như dân cứu hộ vẫn thường làm ở bể bơi cho những người xém chết đuối, nhưng với mục đích ích kỷ hon.) Trong khi bận rộn với vụ hôn hít này, phù thủy làm nhảm một câu thần chú, nhưng chỉ làm nhảm trong đầu thôi chứ không đọc to ra vì, xét về mặt tình huống, việc đọc to là không phù hợp. Sau một hồi, xác chết bắt đầu sống dậy và giãy giụa một chút. Đây là thời điểm cực kỳ khó khăn vì phù thủy phải ghì chặt xác chết như chủ nhà băng ôm két tiền! Bất chợt, xác chết lè lưỡi ra và, đến phiên mình, phù thủy nhanh như chớp cắn lấy nó.

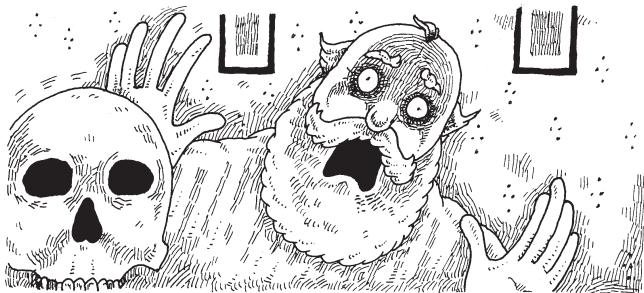

Và thế là xong việc! Phù thủy đút túi chiếc lưỡi, đem về nhà phơi khô rồi dùng nó làm bùa hên (hay ít ra cũng làm được cái *book mark*, tức cái đánh dấu trang sách), bỏ lại cái xác chết tội nghiệp hoàn toàn câm nín! Đó là tình huống lạc quan! *Tuy nhiên*, nếu phù thủy không có đủ quyền năng và mất kiểm soát đối với xác chết trong quá trình hôn hít thì kết quả sẽ rất khác. Xác chết sẽ nổ khí xung thiên, đẩy văng phù thủy ra, giết chết ông ta, rồi đứng dậy, trở thành một “Rolang” (tiếng Tây Tạng có nghĩa là “xác chết biết đứng”). Con Rolang nổi quạu này sau đó sẽ đi lang thang ở các vùng quê, nhát ma bà con cô bác và tạo ra sự hỗn loạn ở khắp nơi: gõ cửa rồi bỏ chạy, xì bánh xe người ta... đại loại là như thế.

10 Rusalki

Bạn sẽ thấy nhẹ nhõm khi biết rằng cả ma tốt cũng có. Đó là hồn ma các trinh nữ bị chết đuối trong các con sông ở miền Nam nước Nga. Thường là chúng rất xinh đẹp, sống tại các ốc đảo trên sông và luôn ra tay giúp đỡ người nghèo, người lao động vất vả và dân chài địa phương. Bạn có thể rình, bắt quả tang chúng đang tắm táp ngoài sông (dĩ nhiên, chúng đã rút kinh nghiệm nên có mang theo phao) hay ngồi trên bãi cỏ bên bờ sông, vắt khô mái tóc dài màu xanh. Chuyện này thường xảy ra đến mức dân chài thỉnh thoảng lại tổ chức lễ hội nhảy múa và ném vòng hoa vào các rusalki.

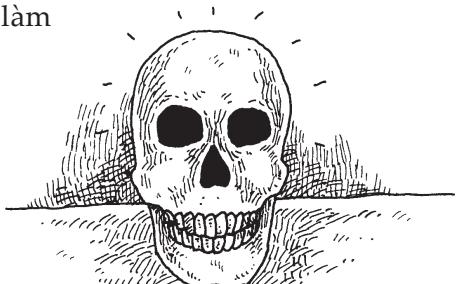

TRUYỆN 7: CHIẾC SỌ LA HÉT

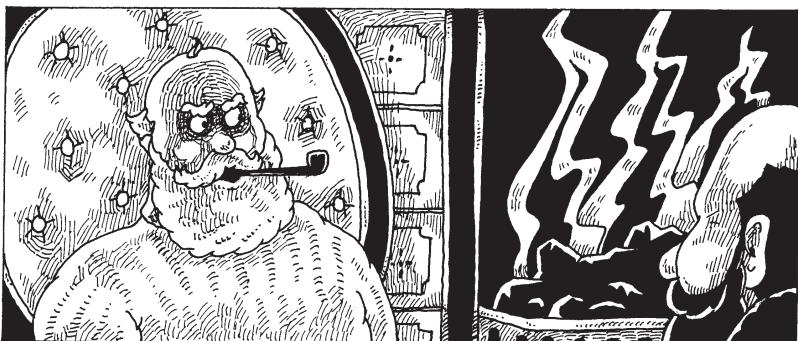
Một số ít con ma trở thành ma chỉ vì chúng không vui. Lý do không vui có thể là: a) cái chết quá đột ngột, quá bất ngờ hay quá đau đớn; b) không có vé đi chuyến tàu sau-khi-chết (nói cách khác, không được chôn cất hoành tráng) hoặc c) cực kỳ tức giận một ai đó và quyết tâm báo thù, nhất là với kẻ (hay những kẻ) đã gây ra cái chết của chúng. Con ma trong câu chuyện rùng rợn đứng thứ bảy này thỏa mãn cả ba lý do nêu trên. Nó là nhân vật chính trong tiểu thuyết của F Marion Crawford (1854-1909) mang tên *The Screaming Skull* (*Chiếc sọ la hét*) (1911). Nó đơn giản là không chịu nguôi ngoai với cuộc sống yên ắng và bình lặng sau khi chết. Chưa cần biết nó làm

gì, xin bạn hãy trùm mền
lại trước khi nghe câu
chuyện rùng rợn, sờn
tóc gáy này.

Thua chắc

Câu chuyện mà tôi sắp kể liên quan đến một người bạn đi biển của tôi tên là thuyền trưởng Braddock. Mới khoảng ba tháng trước, ông ta mòi tôi đến ngủ qua đêm tại căn nhà tranh be bé của ông ta cách ngôi làng Tredcombe bên bờ biển chừng 400 mét. Câu chuyện kỳ lạ của thuyền trưởng Braddock được khởi đầu vào một đêm gió bão, khi chúng tôi ngồi trước ngọn lửa sáng rực trong căn phòng khách.

“Căn nhà be bé này thích thật,” tôi nói. “Vừa gần bãi biển lại vừa gần quán nhậu.”

“Ồ,” ông ta nói. “Anh họ tôi, bác sĩ Luke Pratt, để nó lại cho tôi đó. Anh ấy mất ngay trước khi tôi về hưu. Anh cho rằng tôi hên bà cố chứ gì? Anh họ tôi thì không được vậy đâu.”

“Ông ta bị sao thế?” tôi hỏi.

“Tôi không kể đâu,” Thuyền trưởng Braddock nói. “Anh ấy và chị Bratt sống ở đây biết bao năm rồi, nhưng mọi thứ bỗng nhiên... thay đổi.”

“Còn bà Bratt,” tôi hỏi tôi. “Bà ấy đâu rồi?”

"Chị ấy cũng chết luôn rồi," Thuyền trưởng đáp. "Chị ấy chết trước anh Luke một chút." Nói đến đây, một bóng đen chợt thoảng qua khuôn mặt ông ta, rồi ông ta nói tiếp. "Cứ nghĩ đến chị Pratt bị chết là tôi lại thấy đau lòng."

"Tại sao vậy?" tôi hỏi.

Thoạt tiên Braddock ngập ngừng không muốn kể gì thêm, nhưng rồi ông ta nói, "Ừ, nói cho anh thì chắc là được. Anh là bạn đi biển lâu năm của tôi mà. Vẫn đề là tôi cảm thấy có lỗi với cái chết của chị ấy. Anh biết đấy, ngay trước khi chị ấy chết, tôi kể cho Luke nghe câu chuyện một cô gái Ai-len giết những người chồng của cô ta bằng cách đánh thuốc mê rồi rót chì nóng chảy vào lỗ tai của họ. Nghe tôi kể, Luke duỗi chân, tỏ vẻ như chẳng quan tâm, nhưng tôi chả nghĩ ngại gì hon. Rồi vài tuần sau tôi nghe tin chị Pratt bị chết trong khi ngủ. Tôi nhớ anh Luke và chị ấy vẫn hay hục hặc nhau và Luke đối xử rất tệ với chị ấy. Kể từ đó tôi cứ ám ảnh mãi chuyện này."

"Trùng hợp thôi mà," tôi nói đỡ.

"Rồi sau đó là đến chuyện Bumble," Thuyền trưởng nói, như thể không thèm nghe nhận xét của tôi.

"Bumble à?" tôi hỏi.

“Đúng rồi! Là con chó của ông bá đó,” ông ta nói tiếp. “Chị Bratt cưng nó lắm, nhưng anh Luke thì khác. Anh ấy nói con chó cứ nhìn anh ấy trùng trùng. Khi Bumble chết, anh ấy còn ngụ ý rằng chính anh ấy đã đánh thuốc cho nó chết. Mà chuyện này diễn ra không lâu sau cái chết của chị Bratt đâu nhe. Anh hiểu tôi muốn nói gì rồi chứ? Khi tôi thấy cái thùng trong đầu tôi mọi thứ đều sáng tỏ.”

“Cái thùng hả?” tôi hỏi.

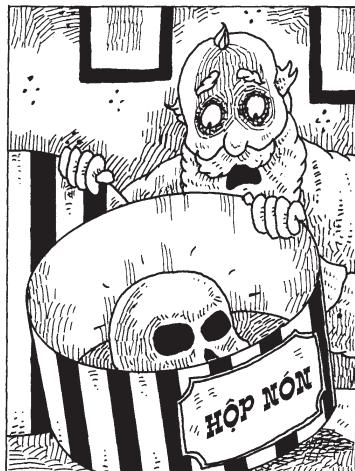
“Phải,” ông ta đáp. “Khi dọn về đây, tôi làm một đợt tổng vệ sinh mọi đồ đạc của Ông bá và tìm thấy cái thùng. Nó có dính những vết chì.”

“Ồ!” tôi thốt lên, “Tôi hiểu anh muốn nói gì rồi!”

“Trong đợt tổng vệ sinh đó, tôi còn thấy một thứ khác nữa,” Thuyền trưởng nói. “Nó nằm bên trong một trong những chiếc hộp đựng nón của chị Pratt trong chiếc tủ ở phòng ngủ.”

“Cái gì vậy?” Tôi hỏi.

“Một chiếc sọ người,” Thuyền trưởng đáp. “Anh có vẻ ngạc nhiên nhỉ. Thú thật, thoát đầu tôi cũng thế, nhưng rồi, khi nghĩ về nó, tôi cho rằng cũng là điều bình thường khi một ông bác sĩ giữ một chiếc sọ người trong nhà. Lý do nghề nghiệp thôi mà. Dân đi biển như tôi và anh cũng thường giữ hải đồ trong buồng lái đấy

thôi! Nghè của tựi mình mà. Cho nên tôi để nguyên nó trong tủ. Vấn đề là, một hồi sau, nó tỏ ra hơi phiền phức."

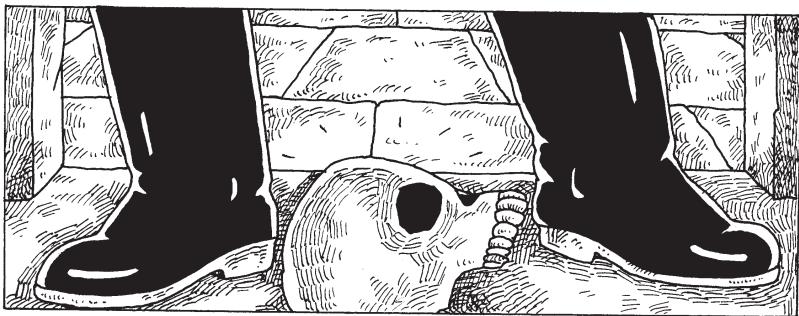
"Ý anh là sao?"

"Thì đó, ít lâu sau khi tìm ra nó, một tối nọ tôi nghe thấy có tiếng động từ phòng ngủ trong lúc tôi đang ngồi cạnh lò sưởi. Kiểu như tiếng sột soạt, tiếng ồ ồ. Cứ như ai đó đang nói chuyện điện thoại mà lại bịt ống nói! Anh có tin nổi không? Thoạt đâu, tôi nghĩ đó là tiếng gió rít khi lọt qua tường, cho nên tôi bít hết các chỗ hở. Nhưng tiếng động đó vẫn không dứt. Sau chừng một tuần lễ, nó làm cho tôi phát cáu. Tôi xác định rằng tiếng động đó chỉ có thể xuất phát từ chiếc hộp đựng nón có chúa cái sọ người. Tôi bèn đi thẳng vào phòng ngủ, mở tủ ra, cầm chiếc hộp lên và liệng nó ra ngoài cửa sổ càng xa càng tốt! Nhưng nghe đây, bạn hiền! Ngay lúc đó, một chuyện kỳ lạ bậc nhất đã diễn ra! Vào lúc nó đang lơ lửng trên không, giữa con đường làng và cửa sổ, cái vật đó bắt đầu... *hét lên!* Tôi không đứa đâu, anh bạn ạ. Tiếng hét đó thật inh tai. Giống như tiếng quả đạn pháo vừa được bắn ra từ họng pháo vậy! Tóc tôi dựng ngược hết cả lên!"

Trong khi thuyền trưởng kể, tôi cảm thấy tóc gáy của tôi cũng dựng đứng và tôi nổi hết cả da gà khi nghĩ về chiếc hộp và tiếng hét khủng khiếp đó. Chẳng hiểu sao tôi biết rằng ông ấy không nói dối.

"Nhưng chưa hết đâu!" Thuyền trưởng tiếp tục. "Còn lâu mới hết. Đêm đó tôi không sao ngủ được, cứ nằm nghĩ suốt về chiếc hộp và tiếng hét rung rợn đó. Rốt cuộc, vào khoảng gần bình minh, tôi mới chìm vào giấc ngủ. Nhưng cũng chỉ được

vài phút mà thôi. Bởi lẽ, rất đột ngột, tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ rầm rầm ở cánh cửa ra vào. Tôi nhìn ra cửa sổ phòng nhưng không thấy gì cả vì chiếc vòm cửa đã che khuất mất rồi. Tiếng đập lại vang lên, nên tôi chạy xuống nhà để mở cửa. Khi bước ra ngoài, tôi cảm thấy có vật gì đó va vào chân. Tôi nhìn xuống. Một chiếc sọ đang nằm ngay dưới chân cửa. Có vẻ như nó đang ngược nhìn tôi. Hình như nó đang chờ tôi *cầm nó lên!* Anh có thấy chuyện này có điên rồ không?"

"Cũng khó nói!" Tôi đáp. "Nhưng anh *làm* gì *kể* tiếp vậy?"

"Tôi làm y như nó muốn. Cầm nó lên, đặt nó vào chiếc hộp mà tôi nhặt được ở phía bên kia đường làng rồi mang vào, bỏ trong tủ. Hiện giờ nó vẫn ở đó. Lần duy nhất nó chui ra khỏi hộp là khi... A! Lại nó kìa! Anh nghe thấy gì không?" Thuyền trưởng Braddock nín bặt, тро tay lên trần nhà, ra hiệu cho tôi giữ im lặng.

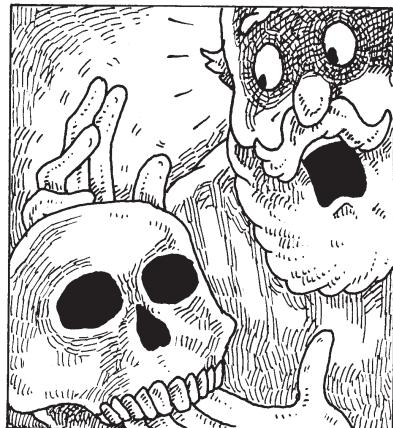
Và ông ta đã đúng. Bất chấp những cơn gió lớn đang gào thét càng lúc càng dữ dội, tôi *quả thật* đã nghe được gì đó. Đó là một âm thanh rè rè, dai dẳng, tiếp nối bằng một âm thanh nghe như tiếng rên khóc ở âm độ cao. "Anh chắc là nó

chú?" Tôi hỏi, bắt đầu cảm thấy khá bồn chồn. "Chắc mà... dĩ nhiên" ông ta đáp. "Không làm lần được đâu! Bao giờ nó cũng réo lên như thế mỗi khi tôi đang nói về nó. Tôi kể đến đâu rồi nhỉ? À, lần duy nhất nó ra khỏi hộp là khi cụ Treheam tìm thấy cái hàm."

"Cái hàm ư?"

"Phải," Thuyền trưởng nói. "À, tôi quên nói cho anh biết! Hồi đầu, khi tôi tìm ra nó thì nó không có hàm dưới. Rồi một ngày nọ, trong lúc đang đào bới luống cần tây, cụ Treheam mà tôi thuê làm vườn đã tìm thấy một mảnh xương hàm người. Vốn tò mò, tôi thử gắn nó vào chiếc sọ. Và nó khớp hoàn toàn! Giờ hãy nghe đây! Trong khi tôi đang lắp nó vào sọ... những chiếc răng đã cắn mạnh vào mấy ngón tay của tôi. *Pháp!* Chính là như thế! Tôi nghĩ chắc là mình tưởng tượng ra thôi, nhưng cái cảm giác bị cắn thì lại rất thật! A! Nó lại la lên kia!"

Lần này thì không thể lầm lẫn nữa rồi. Một loạt tiếng kêu thất thanh và the thé chợt cất lên ngay trên đầu chúng tôi. Giống như ai đó đang cực kỳ giận dữ... hay đau đớn. Dù ngồi bên ngọn lửa, tôi vẫn cảm thấy một con ón lạnh phủ khắp toàn thân. Và tôi mong mình có thể tránh xa, càng xa càng tốt, cái âm thanh kinh khủng đó.

“Cụ Trehearn muốn mang thú đó ra nghĩa trang,” Thuyền trưởng tiếp tục, phót lò tiếng hét rùng rợn mà lúc này đã âm vang khắp tầng trên của ngôi nhà.

“Cụ bảo rằng chúng tôi phải chôn nó cho dứt điểm cái của nợ ấy. Nhưng thế nào đó tôi không thể làm được. Tôi cảm thấy nó thuộc về ngôi nhà này. Dù sao đây cũng là nhà của *chị ấy*, đúng không nào?” Tôi ngỡ ngàng khi ông ta nói vậy, nhưng nghĩ lại tôi thấy cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Dẫu sao, mọi thứ đều đang khẳng định điều mà ông ta ám chỉ.

“Ý anh là cái sọ đó thuộc về bà...?”

“Thế anh nghĩ sao?” Thuyền trưởng nói. “Nghe tôi nói đây! Tôi sẽ mang nó xuống cho anh xem. Được chứ?”

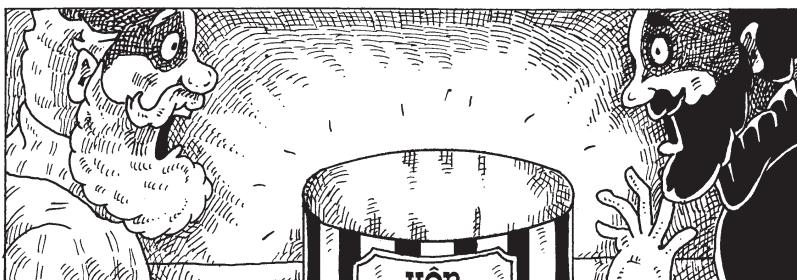
Thành thật mà nói, tôi thà năm lần băng qua mũi Hảo Vọng trên một con tàu hoi nước bị lủng đáy còn hơn là phải thấy cái thú ghê rợn đó trong cái đêm khủng khiếp này. Nhưng thuyền trưởng Braddock là người bạn đi biển của tôi đã hon ba mươi năm rồi, và tôi nghĩ ông ta cần cho tôi xem cái vật đó... cốt sao tâm trí ông được nguôi ngoai. Cho nên tôi gật đầu, nhở nhẹ nói, “Vâng, tại sao không?” Ông ta lấy cây nến rồi đi lên gác, nhưng mới đi vài bước thì gió bên ngoài bất chợt tăng độ

hung hăn lên gấp hàng chục lần. Có một tiếng đỗ vỡ rất lớn, và đùng một phát, cánh cửa sổ nhỏ ở phòng khách trước nhà bật tung ra, làm cho các rèm cửa xoắn lại và pháp phồng như những hung thần báo tử, còn ngọn lửa thì đên dại réo lên.

“Lạ chưa kìa!” Thuyền trưởng kêu lên, vẻ sợ hãi. “Chuyện này chưa bao giờ xảy ra! Làm ơn giúp tôi đóng cái cửa đó lại. Tôi sẽ lên gác lấy cái hộp!”

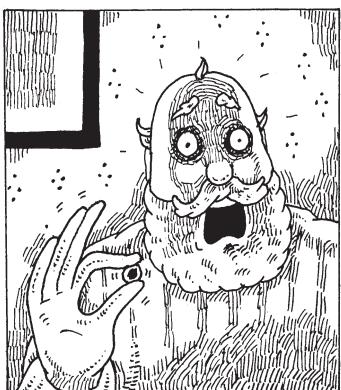
Khi ông ta trở lại, tôi đã xoay sở đóng được cửa sổ, nhưng cũng khá chật vật. Ông ta đặt chiếc hộp lên bàn, ngay trước mặt chúng tôi, và tiếng hét thậm chí còn thắt thanh và hoang dại hơn nữa. Nhưng tiếng hét đó có vẻ như không phát ra từ trên gác như ban nãy. Giờ đây, nó có vẻ như vọng tới từ *bên ngoài* ngôi nhà!

“Nghe đây!” Thuyền trưởng Braddock nói khi dọ dẫm tìm nắp hộp. “Tiếng hét đó không phát ra từ trong này, đúng không nào? Vậy thì có thể tôi đã sai hoàn toàn. Có thể thứ gì khác đã phát ra nó. Tôi luôn có cảm giác đây là một khả năng! Dù thế nào thì cái hộp đã nằm đây, anh tự xem lấy đi. Để coi anh nghĩ sao?” Ông ta mở nắp hộp ra. Chiếc hộp trống lỗ!

Trông ông ta cũng sốc và hãi hùng chẳng khác gì tôi. "Chắc là cụ Trehearn!" ông ta nói rất nhanh, rõ ràng đang cố kiểm soát con hoảng loạn đang dâng lên. "Chắc chắn là như thế! Chú làm sao nó ra ngoài được? Chắc cụ ấy đã đem nó đi. Có lẽ cụ đã đem nó ra nghĩa trang để chôn... để nó im lặng nằm lại đó... vĩnh viễn!"

Trong khi thuyền trưởng nói những lời này, ông lật úp chiếc hộp và chúng tôi nghe thấy tiếng roi của một vật nặng. Braddock sụp xuống bờ trên sàn, tay quờ quạng tìm kiếm khắp xung quanh. Rồi ông ta chìa ra cho tôi xem một vật. Đó là một cục chì nhỏ.

"Nó đây rồi!" ông nói. "Trước đây tôi đã cảm thấy nó khua lóc cóc bên trong chiếc sọ, nhưng tôi không thích nghĩ tới nó. Chắc chắn đó là thứ đã hành hạ chị ấy! Bị chì đun sôi rót vào tai như thế này thì thảm quá. Chị ấy thật đáng thương. Anh biết đấy, tôi cũng có một phần lỗi. Có lẽ chị ấy chẳng có đủ thời gian để la hét! Giờ đây chị ấy la hét với tôi vì chị ấy thù tôi! Anh biết rồi đấy, chị ấy thù tôi! Chị ấy rất thù tôi!"

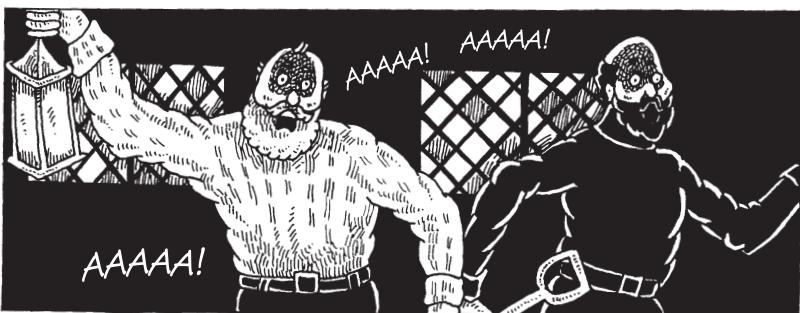
Vừa dứt lời, như để minh chứng rằng thuyền trưởng nói đúng, không khí đêm bên ngoài ngôi nhà bỗng lại tràn ngập một chuỗi những tiếng hét làm nỗi gai ốc, tiếng hét sau nghe rung rợn hơn tiếng hét trước.

"Nó ở ngoài kia! Nó ở ngoài kia!" Thuyền trưởng la lớn, bấu vào tay tôi mạnh đến mức làm tôi đau. Khuôn mặt ông xám xịt như tro. "Chúng ta phải tìm ra nó. Trước giờ nó không tệ như thế. Chưa bao giờ cả! Anh làm ơn giúp tôi có được không?"

Tôi nghĩ lúc đó thuyền trưởng Braddock đã hầu như điên loạn vì sợ hãi. Thành thật mà nói, cả tôi cũng gần gần như thế! Cố phớt lờ hai đầu gối lẩy bẩy và trái tim thùm thụp, tôi lấy hết can đảm, nói, "Vâng, dĩ nhiên tôi sẽ giúp ông. Nhưng nếu tìm ra nó, theo ông chúng ta có nên chôn nó không?"

"Có, có chứ!" ông ta lắp bắp. "Bất cứ việc gì! Bất cứ việc gì anh muốn! Tôi đi lấy đèn và xéng đây!"

Gió lớn tướng chừng như nhắc bổng chúng tôi lên. Chúng tôi dẹp dặm bước ra khỏi nhà tranh trong màn đêm đen đặc, gắng bám theo luồng sáng của ngọn đèn chập chờn.

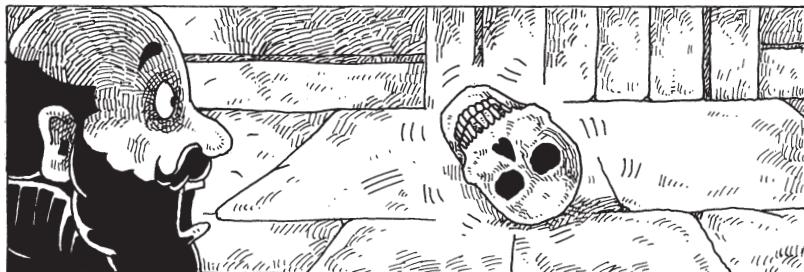
Nhưng, dù đã cố hết sức, chúng tôi vẫn không tìm thấy chiếc sọ. Tuy vậy, chúng tôi vẫn nghe thấy tiếng nó la hét. Lúc này, những tiếng hét đã trở nên liên tục! Sau mười phút tìm kiếm vô hiệu, chúng tôi nghỉ một lát, cố nghĩ xem sẽ làm gì kế tiếp. Và đó chính là lúc chúng tôi nghe tiếng gõ.

“Nó đó! Nó đó!” Thuyền trưởng reo lên. “Anh nghe thấy không! Nó muốn trở vào nhà! Chết rồi, chúng ta đã đóng cửa! Nhanh lên! Mở cửa mau đi, anh bạn! Mở cửa mau! Phải cho nó vào lại!”

Không suy nghĩ gì, tôi chạy tới cánh cửa, kéo chốt và xém ngã vào trong nhà. Khoảng khắc sau, tôi thấy cái vật ghê rợn đó lần đầu tiên! Nó đang lăn trên sàn nhà bếp. Hướng về phía tôi! Một cách chậm rãi, cố tình, đầy ý đồ. Cứ như nó *biết* trước rằng tôi ở sê đó! Tôi hét lên, hoảng hốt nhảy lùi lại.

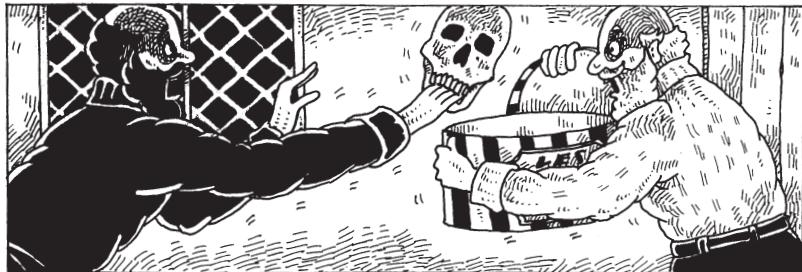
“Đứng yên đi! Không sao đâu!” Thuyền trưởng Braddock la lớn. “Chỉ là do gió thổi thôi mà. Cứ đứng yên đấy, anh bạn! Đứng yên!”

Nhưng tôi không tin ông ta nữa. Và tôi nghĩ ông ta cũng không tin chính mình.

“Chớp lấy nó đi!” ông ta rống lên, cầm chiếc hộp đựng nón lao tới. “Chớp nó đi, anh bạn! Làm ngay đi!” Không suy nghĩ gì, tôi tuân theo lệnh ông... giống như hàng ngàn lần trước đây ở trên tàu. Khi chạm vào cái vật bằng xương lạnh ngắt đó, tôi cảm thấy có áp lực ép vào các ngón tay của tôi và một cơn đau thấu xương truyền nhanh lên cánh tay. Tôi nhìn xuống. Cái vật

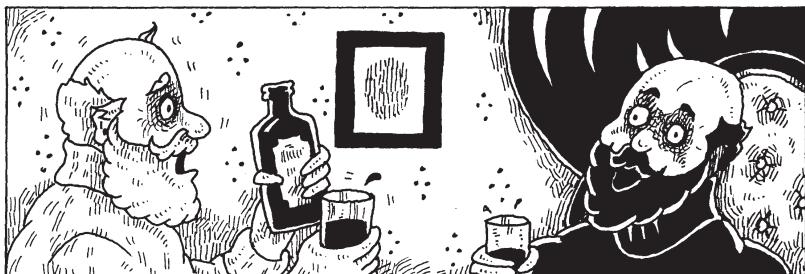
ghê rợn kia đang nghiến chặt hàm, cắn vào các ngón tay của tôi! Một lần nữa tôi hét lên, nhắc cánh tay, giũ lấy giũ để.

Và rồi, tôi nhẹ nhõm thấy cái vật khiếp đảm kia rơi xuống chiếc hộp đang chờ sẵn. Không nói một lời nào, thuyền trưởng nhanh tay đập chiếc nắp lại rồi ôm chiếc hộp rùng rợn chạy như bay lên gác, bỏ lại tôi đứng ôm những ngón tay máu me. Vài phút sau ông ta trở lại, trông có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

“Tôi khóa tủ lại rồi,” ông hổn hển nói. “Bây giờ sẽ yên tĩnh hon. Anh biết đấy, đôi lúc nó như thế. Phát rồ lên một lúc rồi lắng dịu suốt đêm. Chúng ta uống thêm chút nữa nhé?”

Mọi ý nghĩ về việc chôn chiếc sọ đã bị quên phút, chúng tôi ngồi phịch xuống ghế hành bên ngọn lửa, nhấp whisky, cả hai chìm đắm trong những suy nghĩ riêng về các sự kiện đã diễn ra đêm nay. Cuối cùng, sau khoảng hai mươi phút, tôi đứng dậy, nói, “Thuyền trưởng Braddock, có điều này tôi rất muốn biết. Ông có nói anh họ của ông, bác sĩ Luke Pratt, đã chết không lâu trước khi ông dọn về, đúng không? Xin cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với ông ta vậy?”

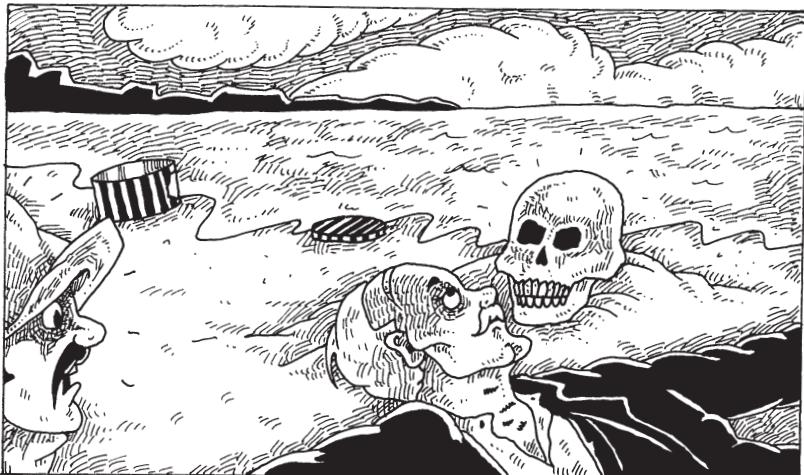

Thuyền trưởng im lặng một lúc rồi nói, “Thôi được, có lẽ cũng nên cho anh biết. Dù sao thì sớm muộn anh cũng sẽ nghe ai khác kể lại thôi.” Ông lại im lặng, thở dài, nhấp một ngụm lớn whisky rồi nói tiếp. “Một dân chài địa phương đã tìm thấy xác chết của anh ấy ngoài bãi biển. Nhà chức trách khám nghiệm tử thi và phát hiện có những dấu vết trên cẩn cổ anh ấy. Nhưng đồ đặc của anh ấy vẫn y nguyên, không mất mát gì cả. Lý do cái chết mà họ ghi trên giấy chứng tử là chết “*dưới bàn tay hoặc dưới hàm răng của người hay thú vật không rõ来历*.”

“Vài thanh tra cho rằng anh ấy bị một con chó lớn đè xuống, dùng răng cắn đứt khí quản. Nhưng không người nào dám quả quyết cả. Và họ cũng không nghĩ ra được vì sao anh ấy lại mò ra đó. Cách ngôi nhà tranh không xa và ngay sát bên mép nước, họ tìm thấy chiếc hộp đựng nón. Và ngay cạnh anh ấy là...”

“Chiếc sọ?” tôi nói.

“Đúng, chính là nó!” ông ta đáp.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp thuyền trưởng Braddock. Sáng hôm sau, rất lâu trước khi ông bạn già thức dậy, tôi trở về chiếc thuyền của mình, đang neo đậu ở Portsmouth. Tôi để lại cho ông ấy một mảnh giấy “cảm ơn” trên bàn bếp, nói rằng tôi hy vọng sẽ sớm gặp lại ông. Vài tuần sau đó, trên đường trở về sau chuyến đi ngắn đến Azores, tôi lại tình cờ neo thuyền ở Plymouth, nơi tôi mua một tờ báo địa phương. Tôi đọc lướt qua và phát hiện một bài báo làm tôi thấy ón lạnh. Kèm theo đây là bài báo mà tôi đã cắt ra, các bạn có thể tự đọc lấy. Biết đâu khi đọc xong các bạn sẽ rút ra được kết luận riêng của mình... giống như tôi vậy.

TÂY NAM NHẬT BÁO

Tháng 11 năm 1906

CÁI CHẾT KỲ LẠ CỦA ÔNG THUYỀN TRƯỞNG VỀ HƯU

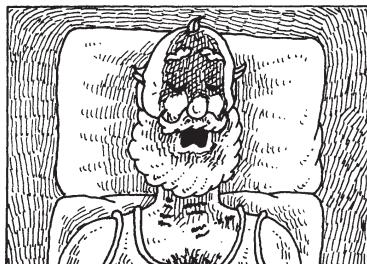
Người dân ở làng chài nhỏ và cho rằng kẻ giết thuyền trưởng Tredcombe đang cực kỳ hãi hùng và lo lắng trước cái chết bí ẩn của thuyền trưởng Charles Braddock.

Thuyền trưởng Braddock được phát hiện nằm chết trên giường sáng Thứ Ba vừa qua. Khám nghiệm tử thi cho thấy cổ của ông ta bị cắn một cách hung bạo. Vụ tấn công đã diễn ra với một sức mạnh và sự tàn bạo khủng khiếp đến mức khí quản của thuyền trưởng Braddock đã nát nhừ, và đó là lý do gây ra cái chết của ông. Chưa rõ tên sát nhân đã vào nhà ông bằng cách nào vì không hề có dấu vết nay cửa.

Cảnh sát đã ban lệnh truy nã gã điên loạn nguy hiểm này ở khắp các khu vực lân cận. Một nhà phẫu thuật đã quan sát các vết thương

Braddock là một phụ nữ, căn cứ theo kích cỡ khá nhỏ của chiếc hàm đã để lại các vết cắn.

Một thanh tra địa phương thì kết luận rằng thuyền trưởng Braddock bị chết “dưới bàn tay hoặc dưới hàm răng của người hay thú vật không rõ lai lịch.” Thuyền trưởng Braddock góa vợ, sống đơn độc. Ông không có con cái nối dõi.

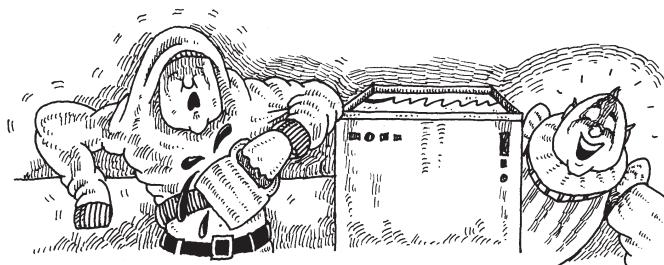
THUYỀN TRƯỞNG BRADDOCK
BỊ NHAI NÁT CẦN CỔ.

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 7: HƯỚNG DẪN ĐI SẴN DÀNH CHO CÁC HỒN MA GAN ĐẠ

Nếu bạn thuộc vào loại lì lợm chứ không phải loại nhát gan - rúc vào lan can – chờ con ma hỏi han, tại sao bạn không ra tay trước và chủ động đi tìm con ma? Để giúp các bạn trong việc săn ma này, chúng tôi xin cung cấp một danh sách các mánh lới lợi hại.

1 Máy ghi nhiệt

Món này ghi lại những thay đổi nhiệt độ bằng một biểu đồ vẽ trên giấy. Nếu bạn thấy nó báo nhiệt độ giảm đột ngột, thì có nghĩa là các trường hợp sau có thể diễn ra: a) có một con ma ở gần đó (nó thường để lại các “dấu vết lạnh” ở những nơi mà nó ám) hoặc b) Đã đến lúc mặc áo lạnh và uống một ly sữa nóng (xin đừng mặc áo và uống sữa cùng một lúc).

2 Mang giày vải

Vật dụng hợp thời trang này được tất cả các tay săn ma hàng đầu sử dụng. Chúng có tác dụng: a) không cho con ma nghe

thấy tiếng bước chân của bạn khi bạn rình mò tìm kiếm nó hoặc b) làm cho bạn trông ngô nghê đến mức bất kỳ con ma nào trông thấy bạn cũng phải phá lên cười và vì vậy mà bị lộ.

3 Đuốc và vài cây nến

Chắc chắn bạn sẽ tiến hành săn ma trong một tòa nhà tắm tối (bật đèn lên thì còn gì là vui). Cho nên bạn sẽ cần đến một số vật dụng soi đường.

Mánh lới cực kỳ hữu ích: Một số tay săn ma cắm nến vào lọ mứt nên không bị thổi tắt bởi những ngọn gió bí hiểm. (Sẽ hiệu quả hơn nếu bạn lấy hết mứt ra khỏi lọ trước khi cắm nến.)

4 Lập bản đồ

Có thể bạn sẽ không hoàn toàn quen thuộc với ngôi nhà hoang mà bạn săn ma. Nói đó có thể có nhiều phòng và hành lang lắt léo và bạn có thể đi lạc (không biết chừng lạc vĩnh viễn). Vì vậy hãy mang sẵn bên mình tấm bản đồ của ngôi nhà (nhà hoang mà bạn săn ma chứ không phải nhà bạn đâu nhe).

5 Bột mì, cát và đường

Những thứ này giúp bạn nhiều không thể tả, mặc dù chúng có thể đưa bạn đến các tình huống dính líp nhép.

Hãy rắc mẩy thứ đó khắp tùm lum nơi nào mà bạn muốn dò ma, sau đó hãy quay lại để tìm dấu chân. Cẩn thận, đừng nhầm lẫn với dấu chân của chính bạn.

6 Sổ ghi chép

Nghe kỹ đây! Có thể bạn sẽ mặt đối mặt với một con ma thật! Trong lúc cao trào kịch tính và hung phấn, các sự kiện rất dễ rối loạn trong đầu bạn và thậm chí bạn có thể quên những gì đã chứng kiến. Với một cuốn sổ ghi chép, bạn sẽ giải quyết êm ru vấn đề này.

Có thể bạn sẽ phải chờ đợi hàng tháng trời mà chẳng thấy con ma nào. Cuốn sổ ghi chép cũng sẽ giúp bạn rút kinh nghiệm.

7 Gia tăng tiền túi

Bạn cần dồn tiền trong túi để trả lương cho các trợ lý và để chi cho hàng tá những món “hàng săn ma công nghệ cao”. Chúng bao gồm máy ghi nhiệt (mà bạn đã được làm quen) và các món hàng khác như: a) điện thoại di động để giữ liên lạc với ê-kíp của bạn (và để đặt cơm giao tận nhà); b) một máy ảnh có đèn chớp xịn để chụp hình trong bóng tối; c) một máy quay phim và băng ghi hình, phòng khi con ma thích diễn xuất hay muốn biểu diễn lại vở nhạc kịch nổi tiếng của ma: vở Con Ma Nhà Hát Lớn; d) một lò vi-ba để hâm lại món cơm giao tận nhà, phòng khi bàn tay lạnh của con ma làm cho nó bị nguội.

8 Băng dán

Các tay săn ma thường dùng món này để bít kín các căn phòng. Nhờ nó, họ có thể yên tâm không sợ ai đột nhập từ bên ngoài và chui vào phòng tắm, làm rối các thiết bị. Các tay săn ma hay mắc cỡ còn dùng nó để niêm phong cả phòng tắm.

9 Thật nhiều kiên trì

Săn ma là một công việc buồn tẻ. Có lẽ bạn nên đem theo món gì đó để tiêu khiển thời gian. Một cuốn sách hay chẳng hạn!

10 Nhét sỏi đầy túi

Nếu bạn rình hoài rình mãi một ngôi nhà bị ma ám mà vẫn chưa thấy một mống ma nào, hãy thử làm điều mà tay săn ma Harry Price đã từng làm: ăn gian! Ngày nay, săn ma là một thú tiêu khiển thời gian khá phổ biến, nhưng người đi tiên phong trong chuyện này chính là Harry. Trong thập niên 1930, ông ta đã dành rất nhiều tiền bạc và thời gian để săn ma tại tòa nhà Borley, nơi được xem là “ngôi nhà bị ma ám te tua nhất nước Anh”. Sau đó, ông ta viết ra một cuốn sách kể lể tùng lum, nhò vạy mà trở nên rất nổi tiếng. Tuy nhiên, vài năm sau, một phóng viên kể lại rằng anh ta đã cùng Harry đến tòa nhà Borley và chứng kiến những viên sỏi không cánh mà bay một cách bí ẩn. Anh ta sợ quá bèn chộp lấy tay Harry và phát hiện ra trong túi áo của tay săn ma này có rất nhiều viên sỏi!

Một nhà báo khác nói rằng Harry đã công bố tấm ảnh một viên gạch đang bay để làm bằng chứng một con ma quay đang làm việc. Nhưng thật ra nó chỉ là bằng chứng một ông thợ hồ đang làm việc mà thôi. Ông ta đang bận bịu phá sập một bức tường và thỉnh thoảng lại vứt gạch ra tứ tung. Harry đã chụp một viên gạch vừa bị ông ta liệng ra.

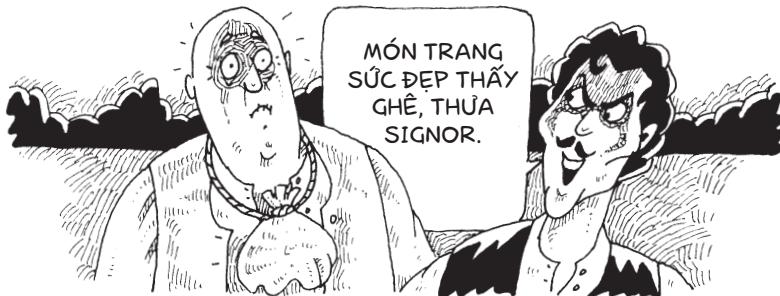

Những kẻ hủy diệt ma ở Benadanti

Nếu sống vào thời xưa và muốn trở thành tay săn ma, bạn có thể tự xem mình là người may mắn nếu được sinh ra ở Benadanti, thuộc nước Ý. Những tay trừng trị ma cổ lỗ sĩ hồi thế kỷ mười bảy ở Benadanti là những người sinh ra với cái gọi là “màng thóp”. Đó là một kiểu đầu bao bằng da mỏng ở trên đỉnh đầu mà em bé nào cũng có khi còn ở trong tử cung của mẹ, nhưng hầu hết các em bé đều mất nó đi khi sinh ra.

Người Benadanti giữ nó làm kỷ niệm sau khi nó rụng và đeo nó quanh cổ. Với sợi dây chuyền màng thóp này, họ có thể thấy được ma trong khi những người khác thì không. Cho nên

nếu bạn thấy một ông lão rất già đeo quanh cổ thứ gì đó trông giống như chiếc nón bảo hộ bằng da cực kỳ nhăn nheo, và nếu ông lão này nhìn vào khoảng không, chỉ trỏ lung tung và ú ớ thì rất có thể ông ta là một người Benadanti (hoặc một ông già đi lạc từ viện tâm thần.)

Thuở xưa, người Benadanti thường làm một nghề rất quan trọng. Vào những lúc giao mùa cuối thu hoặc cuối hè, họ rời khỏi cơ thể của mình, cởi trang thành thú vật rồi lên đường đi chiến đấu với ma và phù thủy, vốn cũng cởi trang thành thú vật. Người Benadanti vũ trang bằng cọng cây thì là (một loại cần tây rất hợp thời trang) còn ma và phù thủy được trang bị bằng dao găm. Điều này nghe có vẻ cực kỳ bất thường xứng... nhưng bạn cũng nên biết rằng các “dao găm” này chỉ là những cọng cỏ bén.

Người Benadanti cùng ma và phù thủy gặp nhau trên chiến trường, mỗi bên ra sức oánh cho bên kia phòi... spaghetti. Nếu người Benadanti chiến thắng, mùa màng ở địa phương năm đó sẽ tươi tốt, nhưng nếu họ chiến bại thì đó sẽ là trường hợp... “Lại phải ăn macaroni thiu nữa rồi!”

Cuộc xáp lá cà diễn ra trong đêm và nếu người Benadanti không trở về kịp với thân xác của họ vào lúc gà gáy sáng thì, má ơi, họ gặp rắc rối to rồi! Dù có ráng sức chui vào qua đường lỗ tai, đường mũi, hay thậm chí đường hậu môn, họ vẫn không cách chi trở về với chính mình được! Tưởng tượng coi! Bị nhốt bên ngoài cơ thể của mình! Và không phải chỉ 24 giờ đâu đấy! Những người Benadanti tội nghiệp đó coi như bị kết án lưu đày, phải lang thang trên trần thế cho đến khi cơ thể của họ bị chết. Phức tạp nhỉ? Nhưng người Benadanti là vậy đó.

TRUYỆN 8: CUNG THỦ

Truyện thứ tám là một truyện rùng rợn của Arthur Machen (1863-1947) với không chỉ một mà là hàng trăm, thậm chí hàng ngàn con ma. Nhưng xin đừng bỏ chạy! Không phải con ma nào cũng xấu xa đâu, bạn à! Thậm chí bạn sẽ cảm thấy *nhe nhẽm* dễ chịu khi cuối cùng bạn gặp được bọn ma này. Câu chuyện diễn ra vào những ngày đầu tiên của Chiến tranh thế giới lần thứ nhất, khi quân đội khổng lồ và hùng mạnh của nước Đức tràn vào miền Bắc nước Pháp và làm cỏ những ai dám chống cự. Mọi thứ xem ra rất rất tệ đối với phe Pháp, và cả với các binh lính Anh nữa, vì họ đang giúp Pháp bảo vệ đất nước. Truyện của Arthur kể về trải nghiệm kỳ lạ của một đại đội lính Anh hoàn toàn thất thế về quân số trước một cuộc tấn công của quân Đức.

Khi câu chuyện này được công bố, nó đã gây ra một cơn địa chấn ở Anh. Hãy xem báo chí thời đó đã nói gì và những người lính Anh dũng cảm đã gặp những chuyện tồi tệ cỡ nào trong chiến hào!

Những mũi tên xẹt

TIẾNG KÈN

Ngày 20 tháng 8 năm 1914

TIN XẤU TỪ MẶT TRẬN

Những tuần lễ đầu tiên của chiến tranh châu Âu đã chuyển thành một thảm họa cho chúng ta và những người bạn đồng minh Pháp. Hàng trăm ngàn quân Đức đã tràn qua nước Bỉ rồi xâm nhập vào Pháp. Mặc dù đã chiến đấu dũng mãnh, quân đội Pháp đã không giữ được trận địa. Tám chục ngàn quân Pháp hiện đang rút lui

trước đoàn quân của Đức. Một nhóm nhỏ lính Anh đang ra sức hỗ trợ cho cuộc rút lui của quân Pháp, nhưng chính họ cũng đang gặp áp lực khủng khiếp. Điều gì diễn ra trong vài ngày tới có thể sẽ ánh hưởng đến cuộc sống của tất cả chúng ta! Chúng tôi sẽ tiếp tục thông tin cho các bạn.

Đức Vua muôn năm!

TIẾNG KÈN

Ngày 21 tháng 8 năm 1914

TIN CÒN XẤU BẠO HƠN NỮA TỪ MẶT TRẬN

Tôi rất muốn đưa đến các bạn vài tin tốt, nhưng không thể được! Trong lúc tôi viết bản tin này, một ngàn binh sĩ của chúng ta đang cống hiến tất cả để chống chọi với ba trăm ngàn quân Đức! Dù ít quân hon chúng hàng trăm lần, những chàng trai quả cảm của chúng ta vẫn đang bảo vệ được một khu vực nhỏ bé nhưng quan trọng sống còn ở miền Bắc nước Pháp.
Hãy nhờ bà ta đem tin tức đến cho bạn từ thế giới bên kia.

Khi tôi trao đổi với một viên tướng hàng đầu tại London, ông ta nói với tôi như sau, "Các chàng trai của chúng ta chỉ còn nước bám giữ lấy trận địa. Họ là hy vọng cuối cùng của chúng ta. Nếu họ không ngăn được quân Đức chiếm lĩnh cứ điểm đó thì có nghĩa là quân Anh và Pháp bị đánh bại hoàn toàn. Và tôi xin nhấn mạnh chữ "hoàn toàn"! Nếu điều đó xảy ra thì sẽ không thể nói trước được chuyện gì sẽ đến! Chúng ta có thể sẽ phải nghe tiếng gót giày của quân Đức ở các thành phố và làng mạc nước Anh trong dịp Giáng sinh này!"

Toàn bộ London đang ngập chìm trong bầu không khí u ám và đau đớn.

NGƯỜI PHỤ NỮ THẦN BÍ

BUỔI LÊN ĐỒNG
ĐẶC BIỆT!

TIẾNG KÈN

Ngày 22 tháng 8 năm 1914

TIN XẤU ƠI LÀ XẤU TỪ MẶT TRẬN

Viết bởi đặc phái viên của chúng tôi tại các chiến壕

Chết tiệt! Có thể nào còn tệ hơn thế nữa không? Từ một ngàn lính Anh trẻ tuổi lúc ban đầu, đến nay ta chỉ còn có năm trăm. Số còn lại đã bị bom đạn Đức xé ra từng mảnh. Hôm qua, tôi đã ở bên cạnh những người hùng của chúng ta trong chiến壕. Đạn pháo đã khiến chúng tôi ngán ngẩm đến tận cổ. Nhưng

quý vị có tin nổi không? Những người hùng này vẫn đùa cợt khi nói về những quả đạn đang bay vèo vèo trên đầu và băm họ nát như cám. Thậm chí họ còn đặt tên gièu cho chúng nữa chó! Những chàng trai này không đáng phải chết. Tôi sẽ cầu nguyện cho họ, và tôi biết quý vị cũng sẽ làm như thế.

TIẾNG KÈN

Ngày 24 tháng 8 năm 1914

TIN HẾT XẤY TỪ MẶT TRẬN

Họ đã thành công! Những chàng trai quả cảm của chúng ta đã trụ được rồi. Hôm qua, sau khi những họng pháo khổng lồ của quân Đức nã xối xả vào những khẩu súng lớn còn lại của chúng ta, biến chúng thành sắt vụn, bộ binh Đức đã tràn lên, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, hòng tiêu diệt những người lính Anh còn sống sót. Nhưng đột nhiên, gió đã xoay chiều! Những đoàn

quân Đức đang tràn lên bỗng nhiên ngã gục như khúc cây mục! Chỉ trong vài phút, chiến trường đã ngập ngụa xác chết quân địch. Ít lâu sau, tôi thấy cuộc tiến công bắt đầu loạn choạng. Rồi chúng bắt đầu rút lui. Ngay lúc đó, tôi biết rằng ngày hôm nay là của chúng ta! Quả là một phép lạ! Hoan hô các chàng trai của chúng ta! Ha ha ha! Bọn Đức cống hãy lanh lấy quả đắng này!

THỜI BÁO BERLIN

Ngày 24 tháng 8 năm 1914

SẤM SÉT VÀ ĐÈN FLASH!!

Bước tiến vinh quang của chúng ta trên đất Pháp đã tạm thời phải dừng lại do sự kháng cự của một nhóm binh sĩ Anh. Đúng lúc chúng ta tưởng rằng chiến thắng đã trong tầm tay, binh sĩ của chúng ta bỗng nhiên rụng như sung! Muời ngàn binh sĩ đã bị giết!

Sau đó, khi khám nghiệm các xác chết, chúng ta phát hiện rất nhiều binh sĩ không hề có vết

thương nào!! Điều này rất khó hiểu, ngay cả với những người Đức cực kỳ thông minh chúng ta! Một số người cho rằng bọn lính Anh quý sứ kia đã sử dụng một loại vũ khí mới toe. Có lẽ đó là những quả bom chứa đầy một loại khí độc đặc biệt nào đó. Nhưng tôi xin nói đó chỉ là trò tuyên truyền của bọn lính Anh khoái đá banh! (Ha ha ha, ai bảo người Đức chúng ta không có óc khôi hài!)

Hoàng đế Đức muôn năm!

NHÀ ĐIỀU TRA CHỦ NHẬT

Ngày 19 tháng 9 năm 1914

CHIẾN THẮNG NHỜ THÁNH GEORGE!

*Phải chăng các chàng trai của chúng ta
đã được thần thánh phù hộ?*

Phóng sự đặc biệt của Don Delve. Giờ đây, tất cả quý vị đều đã biết: một nhóm binh sĩ của chúng ta ở Pháp đã đi đến một chiến thắng trên cả tuyệt vời. Suốt nhiều ngày nay, các phòng trà và quán nhậu khắp nước Anh thân yêu đang sôi sục chỉ vì mỗi chuyện đó. Có đủ loại tin đồn và giải thích rầm ran khắp mọi nơi về những gì đã thực sự diễn ra. Cá nhân tôi

không giây phút nào nghi ngờ về sự dũng cảm của các chàng trai của chúng ta, nhưng việc họ đẩy lui một lực lượng quân địch chênh lệch đến như thế là điều hầu như không thể tin nổi. Ngay cả các chuyên gia quân sự cũng bí mật tranh cãi vì sao điều đó lại có thể xảy ra. Tuần trước, một nguồn tin của tôi đã cung cấp tên một người lính tham gia trận đánh này,

và hiện giờ đang ở London. Tôi đã gặp anh ta tại một địa điểm bí mật và đã dành nhiều giờ để giải mã phiên bản của anh ta về các sự kiện. (Anh ta muốn ẩn danh vì những lý do sẽ giải thích sau.) Đây là bản ghi chép câu chuyện kỳ lạ và quyển rũ mà anh ta đã thuật lại cho tôi.

Đúng đó bồ tèo! Quả thật, tụi tớ cứ tưởng là xong xuôi hết ráo rồi. Bọn Đức đang ào tới, hàng ngàn hàng vạn thằng, tưởng như không bao giờ dứt. Tớ cũng chả hiểu vì sao nữa, nhưng trong lúc kè súng lên vai nhảm vào quân địch, tớ chợt nhớ cái quán ăn bé xíu ở London mà tớ từng có lần đến đánh chén. Đó là một quán ăn chay, và tớ đã gọi món “sườn nướng” làm từ mì căn và quả hạch. Nó được nấu giả món mặn... nhưng không được giống lăm! Khi xực xong và lấy mẫu bánh mì quét sạch sẽ chiếc đĩa, tớ chợt thấy chính giữa chiếc đĩa đó có hình vẽ

Thánh George đang giết một con rồng. Hình vẽ này màu xanh, và ở mép đĩa thì có những chữ tiếng La-tinh: Adsit Anglis Sanctus Georgius.

Hồi đi học, tớ có luyện qua tiếng La-tinh chút tẹo, nên tớ hiểu được nghĩa của câu này: Xin Thánh George hãy cứu rỗi nước Anh. Vì một lý do lạ lùng nào đó, trong khi nã đạn vào bọn Đức, tớ thốt ra chính những từ đó. Đúng, chính xác là như thế! “Xin Thánh George hãy cứu rỗi nước Anh.”

Điều kế tiếp tớ nhận ra là cái cảm giác giống như bị điện giật chạy khắp cơ thể tớ và, một giây sau, tiếng rống khủng

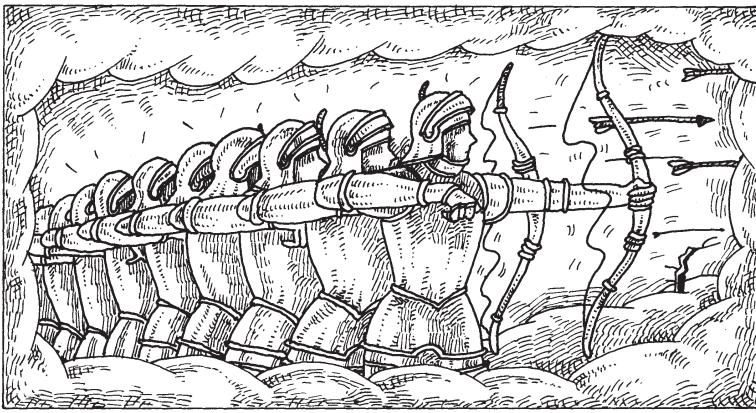
khiếp của trận chiến chợt tàn lui, chỉ còn lại tiếng rì rầm từ xa. Và ngay sau đó, tờ nghe có một giọng nói lớn, đúng ra là hàng ngàn giọng nói đồng thanh cất lên: "Thánh George! Hồi Thánh George!" và "Ô! Đấng chí tôn! Ô! Đức ông nhân từ! Xin Người hãy ra tay cứu giúp!"

Tiếng hô này còn lớn hơn cả tiếng sét ném, thú thật, nó làm bụng dạ tớ lộn tung phèo, tóc tai thì dựng ngược! Rồi điều kỳ lạ nhất đã diễn ra. Cách chiến hào chừng vài thước bỗng đâu xuất hiện từ hư không một hàng dài những hình bóng lò mò. Có đến hàng trăm hình bóng như thế, tất cả đều thấp

thoáng, lung linh, trên tay cầm những chiếc nỏ to đùng mà tớ chưa từng thấy trong các sách lịch sử lẫn các viện bảo tàng. Họ đã lắp sẵn cung tên và dây cung cũng đã căng ra rồi.

Bất thình lình, họ đồng thành hô lên, "Thánh George! Hiệp sĩ của Thiên đường, xin Người hãy cứu giúp!" rồi thả cho tên bay ra. Có một tiếng VÚÚÚÚT lớn và không trung bỗng tràn ngập những đám mây tên khổng lồ réo rít lao thẳng vào phòng tuyến bọn Đức.

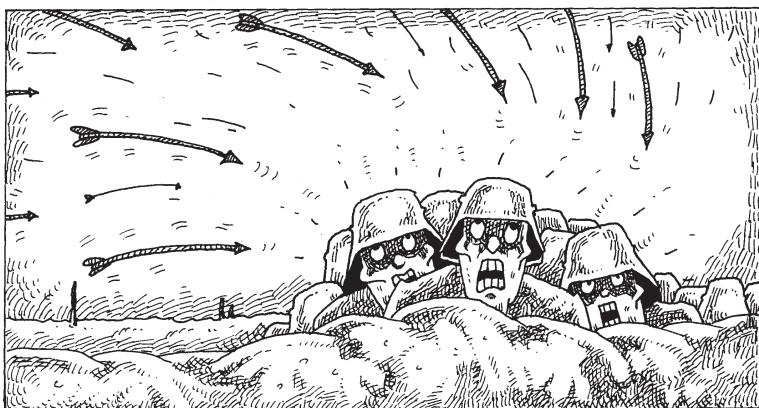
Điều kỳ lạ là các đồng đội của tớ trong chiến hào hình như không thấy đội quân đó nên chỉ lo bắn và tìm mọi cách hạ

địch mặc dù chuyện đó chả có mấy tác dụng. Một thằng bạn ở đâu bên kia chiến壕 chọt la lên, "Trời ơi, nhìn kìa! Tụi mình bắn giỏi quá xá cỡ. Quân địch rụng là tá như ruồi kìa. Nhìn coi! Nhìn đi! Tao nói còn chưa dứt lời mà đã có hơn hai trăm thằng chết ngắc ngú." Còn thằng bạn kế bên nó thì vẫn cứ bắn lia lịa và hé tênh lên: "Mày nói cái gì vậy Bert? Câm cái miệng lại và lo bắn đi chó!" Nói thế nhưng mắt nó vẫn trộn ngược vì kinh ngạc, bởi lẽ số lượng quân Đức ngã gục đã lên đến con số ngàn, và điều đó sờ sờ ra trước mắt nó đấy thôi!

Mặc dù vậy, bọn Đức vẫn tiếp

tục lao tới. Tụi nó thấy bọn sĩ quan hối thúc chúng. Có những tiếng súng ngắn nổ và đó là do bọn sĩ quan này bắn vào những tên quay trở lui. Nhưng chúng vẫn tiếp tục ngã gục. Tớ chưa từng thấy chuyện như thế này trong đời. Và trong suốt thời gian nó diễn ra, tớ vẫn nghe rõ mồn một cái tiếng hô ma quái "Tênnn! Tênnn! Đức Ngài George, xin Người tiếp thêm tên." Lúc này không trung dày đặc mũi tên đến mức che gần hết ánh sáng. Rồi đột nhiên bọn địch không xông lên nữa. Những tên chưa chết hay chưa bị thương nặng hợp thành một khói lớn xám xịt chạy ngược

về phòng tuyến của chúng, bỏ lại trên chiến trường hàng lô lốc đồng đội nằm quay lơ. Tui tó reo hò, mừng rỡ. Không thể mô tả nổi cảm giác nhẹ nhõm của tui tó. Mắt tó và mắt các đồng đội đều ngẩn lè. Tó thè rằng tất cả những điều tó nói đều là sự thật.

Đó là câu chuyện mà người lính đã kể cho tôi. Và thưa bạn đọc, tôi tin lời anh ta. Dĩ nhiên, quyền phán xét vẫn thuộc về quý vị. Nhưng xin đừng quên rằng sự thật thường... kỳ lạ hơn chuyện hư cấu!

Lời chú: Arthur Machen viết truyện này sau khi nghe bản tin phát thanh tường thuật trận đánh kinh thiên động địa ở Mons, nơi quân Anh phải hứng chịu những đợt pháo kích khủng khiếp của Đức. Mons ở rất gần Agincourt, nơi những cung thủ của Vua Henry V đã giành một chiến thắng bất ngờ trước quân Pháp 500 năm về trước. Mỗi liên hệ này chắc hẳn đã tạo cảm hứng giúp Arthur viết ra câu chuyện ly kỳ mà ông cho đăng trên tờ *London Evening News (Tin Chiều London)* vào tháng 9 năm 1914.

Thời đó mọi người ở London đều rất bi quan trước triển vọng của cuộc chiến, cho nên truyện của Arthur về những hồn ma cung thủ đến cứu giúp những binh sĩ Anh lâm nguy đã thực sự kích thích óc tưởng tượng của nhiều người. Arthur viết hay đến mức nhiều người bắt đầu tin câu chuyện của ông là có thật! Và nó càng được nhiều người tin hơn nữa khi vài người lính từng chính chiến xác nhận rằng họ đã thấy các hồn ma cung thủ! Một số người thậm chí còn nói chính họ đã xem xét

tử thi của lính Đức và phát hiện nhiều dấu vết tên bắn. Những hồn ma giải cứu mau chóng nổi tiếng dưới cái tên là “Những thiên thần của Mons”, và đủ thứ chuyện khác nhau đã được thêu dệt xung quanh những “thiên thần” này. Hậu quả là Arthur bất ngờ bị chỉ trích là đã “đem truyện thật ra hư cấu” vì lợi ích riêng. Đúng là điên rồ! Và mặc dù luôn miệng bác bỏ những chỉ trích này, ông vẫn bị đá đít khỏi tờ *Evening News*.

Bước ngoặt cuối cùng của câu chuyện hư-cáu-trở-thành-thật này diễn ra 12 năm sau khi Chiến tranh thế giới lần thứ nhất kết thúc. Năm 1930, chỉ huy ngành tình báo của Đức tuyên bố rằng mọi người đã hiểu sai bét nhè. Theo lời ông này, các Thiên thần của Mons là một tác phẩm do chính cái Cục (tình báo) chuyên làm chuyện dơ bẩn của ông ta sáng tạo ra. Ông ta giải thích rằng các máy bay mang theo máy chiếu phim đã chiếu hình ảnh các “thiên thần” lên những đám mây tại chiến trường để chứng minh cho mọi người rằng Chúa đứng về phía người Đức. Xạo quá đi, đồ Đức cống, vừa phải thôi chứ!

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 8: ĐÊM KINH HOÀNG CỦA TÔI, TÁC GIẢ TERRY FIDE

Gieo cấy một ý tưởng về ma vào tâm trí người khác là việc không quá khó. Khi người ta “dính chấu”, trí tưởng tượng sẽ làm việc còn lại! Đôi khi, bạn chẳng cần phải gieo rắc những hạt giống của sợ hãi. Tình huống sẽ làm điều đó thay bạn! Những người cho rằng mình từng gặp ma thường diễn giải những sự kiện rất bình thường thành ra những điểm gờ hay các hiện tượng siêu nhiên! Có lẽ đỉnh cao của nghệ thuật săn ma chính là cái khả năng xác định những sự cố thông thường và loại bỏ chúng đi để tập trung vào những thứ đích thực là ma quái.

Sau đây là chuyện kể của Terry Fide về “đêm kinh hoàng” của anh ta tại một ngôi nhà tranh trong dịp nghỉ đông. Hãy đọc kỹ những “trải nghiệm” của anh ta và thử xác định xem bạn có bao nhiêu cách giải thích thông thường cho những điều mà anh ta cho là cực kỳ rùng rợn. Đọc xong, bạn hãy kiểm tra lại danh sách và nghĩ thử xem chuyện gì đã thực sự xảy ra.

Đó là đêm đầu tiên (và cũng là cuối cùng) trong kỳ nghỉ đông của tôi, và tôi cảm thấy không được vui vẻ lắm. Tôi đã trải qua một buổi tối khá dễ chịu ngồi tán dóc với những người địa phương ở quán nhậu Bốc Phét về đùi thú chuyện tầm xàm bá láp. Nhưng, xui quá, chỉ năm phút sau khi tôi đi khỏi, chiếc xe

của tôi bị trực trặc và tôi buộc lòng phải bỏ lại nó. Giờ, tôi đang cô đơn đi nốt năm cây số cuối cùng dọc theo con đường phụ không có đèn chiếu sáng, hướng tới ngôi nhà tranh mà tôi ngủ lại trong kỳ nghỉ. Đó chẳng phải là một điều thích thú trong một đêm tháng Giêng tối đen, bão bùng và lạnh giá như thế này!

Tôi vừa đi qua một ngã rẽ có tên là Ngã rẽ Gã Chia Bài thì có một cảm giác ròn rọn rằng tôi không đi một mình. Và rồi tôi thấy nó! Phía trước tôi chưa đầy bốn mét là... một cái đầu đang trôi ngang qua đường! Không có thân mà chỉ mỗi cái đầu thôi. Dưới ánh trăng, nó trông nhợt nhạt, ma quái. Máu tôi như đóng băng khi sực nhớ ra ở quán nhậu người ta kể lại rằng một tên sát nhân đã bị chặt đầu ở ngay chỗ này. Tên sát nhân này nghe đâu đã dùng một mẩu dây xiết cổ đến chết một người sống đơn độc trong ngôi nhà tranh gần đó vào một đêm tháng Giêng lạnh giá của thế kỷ mười bảy. Vâng, bạn đã đoán ra rồi đó! Đó là ngôi nhà tranh nay mang tên "Rùng Rợn Miller," ngôi nhà nghỉ đông nằm biệt lập mà tôi đang đi bộ về!

Miệng tôi thốt ra một tiếng kêu hãi hùng, và cái đầu chợt biến mất. Lát sau tôi nghe một tiếng "phập" như tiếng rìu bổ trúng xương, tiếp nối bởi tiếng rù rì xa xa, tựa như âm thanh của đám đông hả hê sau một vụ hành quyết. Và sau đó cả bầu trời bỗng nhiên bao phủ bởi một luồng sáng kỳ lạ.

Tôi kéo cổ áo lên để chống chọi những cơn gió buốt lạnh, chân bước gấp trong nỗ lực sớm về đến ngôi nhà tranh trước

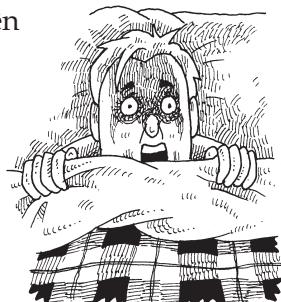

khi gặp phải thú rừng rợn khác. Tôi gần về đến đích, vừa đi qua khu rừng ở sát mé ngôi nhà, thì nghe hàng loạt tiếng hét rợn người đến từ sâu thẳm những tầng cây. Tiếp đó là một âm thanh chỉ có thể mô tả là “tiếng gào khi giãy chết.” Tôi sờn hết tóc gáy khi nhớ lại vụ giết người từng diễn ra chính tại đây, ngay trong cánh rừng này.

Tuyết bắc đầu nặng hạt và trời trở lạnh hơn lên. Vì vậy, lúc mở cửa ngôi nhà tranh, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn khi hơi ấm bên trong ùa ra đón tiếp tôi. Thật nhanh, tôi chốt cửa lại, chạy như bay lên gác, cởi vội quần áo, liêng xuống sàn và rúc ngay vào giường. Tuy nhiên, dù kiệt quệ, hồi ức kinh hoàng về cái đầu bị cắt rời đó vẫn tiếp tục bám lấy tôi, khiến tôi thao thức mất một lúc. Tôi đặc biệt nhớ lại những lời đồn đại của dân địa phương rằng ngôi nhà tranh này “bị ám bởi hồn ma của cả tên giết người lẩn nạn nhân của hắn”! Dù vậy, tôi cũng chìm dần vào một giấc ngủ chập chờn.

Ngủ được chừng hai mươi phút thì tôi choàng tỉnh vì những tiếng rên rỉ, than khóc như không phải ở cõi trần. Cả đời tôi chưa từng nghe thứ gì tương tự. Không thể nhầm lẫn được! Một hồn ma man dại nào đó đang ở bên ngoài nhà, ra sức rên rỉ, khóc than. Quá kinh hoàng, tôi kéo tấm trải giường lên tận cằm, mắt thao láo nhìn vào bóng tối dày đặc của căn phòng ngủ. Bất chợt, tiếng gào thét ma quái đó được phụ họa bởi tiếng cào tuyêt vọng từ

đâu đó dưới nhà, như thể có ai đó, hay thứ gì đó, đang cào, đang cạy cánh cửa sổ hay cửa chính, cố làm sao cho nó mở ra. Tiếng động này nhanh chóng được tiếp nối bởi một loạt tiếng sột soạt và rin rít, rồi sau đó là một tiếng cót két dài, nghe như tiếng một cánh cửa lâu năm đang xoay mở quanh những bản lề gi sét. Lê nào có ai đó đang vào nhà? Có thể nào chăng?

Cảm thấy như sắp chết vì sợ, tôi chui hẳn vào trong tấm trải giường! Chính lúc đó, tôi nghe có tiếng kẽo kẹt của các bậc cầu thang do những bước chân đi lên. Tôi biết chắc mình đang bị lâm nguy! Trong khi nǎm run rẩy suốt từ đầu đến tận ngón chân, tôi nghe ba tiếng gõ rời rạc lên bức tường phòng ngủ ngay kế bên tôi. Ít lâu sau lại có thêm ba tiếng gõ! Rồi lại ba tiếng gõ nữa! Điên lên vì sợ, tôi bật dậy khỏi giường và lập tức nhận ra căn phòng đang cực kỳ lạnh giá hay nói cách khác là “đầy âm khí”, một dấu hiệu hiện diện của ma quỷ!

Tôi chộp nhanh cây đèn pin trên bàn ngủ, bật nó lên để tìm đường tẩu thoát. Khi ánh sáng nhợt nhạt của cây đèn chao đảo và nhảy múa trong bàn tay run rẩy của tôi, có một thứ đập ngay vào mắt tôi. Rúm ró trên sàn nhà ở góc xa của căn phòng là... một thi thể! Một thi thể bị vùi dập tàn bạo! Trông nó nhăn nhúm, bầy hầy đến mức tôi biết ngay chủ nhân của nó đã chết trong đau đớn tột cùng. Ngay lúc đó, tôi ngửi thấy một luồng hơi thở lợm chưa từng gặp trong đời. Tôi biết cái mùi kinh khủng muốn phát ói đó chính là mùi thịt người thối rữa! Tôi chắc chắn như thế! Cái đống bầy hầy mà tôi nhìn thấy chính là... thi thể của Miller!

Sợ muối phát ngất, tôi lao ra khỏi phòng, phóng xuống cầu thang hai bậc một, rồi mở cửa hậu, chạy thẳng vào màn đêm lạnh giá. Nhưng tôi đã sai lầm! Hắn, hay nó, hắn là đang chờ đợi tôi. Đang băng qua cái sân sau nho nhỏ, tôi đột nhiên khụng lại. Thoạt tiên, tôi lúng túng không biết điều gì đã gây ra như thế. Và rồi tôi cảm thấy con đau nhói ở cẩn cổ và hiểu rằng những bàn tay vô hình đang vòng sợi dây quanh cuống họng tôi, không cho tôi chạy tiếp. Chính là nó, con ma xiết cổ người!

Trong con hoảng loạn tột cùng, tôi vùng vẫy cố thoát ra, nhưng càng vùng vẫy thì sợi dây thô ráp càng nghiến sâu vào cổ tôi! Tôi *hoàn toàn* bất lực. Đến nước này, tôi sụp xuống, khóc lóc xin tha mạng, và cảm thấy sợi dây ghê rợn kia cũng được nói lỏng ra. Tôi liều mạng bật dậy và lao vào bóng đêm, vừa chạy vừa la hét cho đến khi hai lá phổi của tôi muốn bể nát!

Ký ức cuối cùng của tôi về cái chốn địa ngục đó là những dấu chân ma quái khắp quanh tôi trên lớp tuyết còn tươi mới. Và tôi nghe tiếng cười nhạo báng đó vang vọng khắp khu rừng. Tôi biết mình mới vừa *thoát chết*!

Thưa anh Fide,

Có lẽ sau khi đọc những dòng sau đây, anh sẽ phải đổi tư bản tường trình này thành “Đêm tăm xàm của tôi”. Nhưng xin đừng mắc cõi, ai trong chúng ta chẳng mắc phải sai lầm, đúng không à? Chỉ có điều người này sai lầm nhiều hơn người kia mà thôi.

1 Anh vừa nhậu tại quán Bốc Phét vào buổi tối. Quán nhậu là nơi các bợm nhậu rất khoái hỏi han người lạ rồi chém gió tùm lum chuyện. Quán Bốc Phét mà! Chuyên môn của nó là chuyện ma quỷ đấy! Chúng tôi cho rằng họ đã thành công trong việc hù dọa anh một tí trước khi anh đi khỏi.

2 Cái gọi là “chiếc đầu không thân thể” mà anh thấy ở ngã rẽ thật ra là ông Ernest Weedle, người bảo vệ cho các hộp đêm ở thị trấn bên cạnh. Anh chỉ thấy cái đầu của ông ta vì ông ta mặc toàn đồ đen thuỷ.

3 Tiếp “phật” nghe như tiếng rìu chặt trúng xương là tiếng ông Weedle sập cửa xe. Tiếng rù rù từ xa là tiếng động cơ xe của ông ta. Còn luồng sáng kỳ lạ là ánh sáng phản chiếu các ngọn đèn xe của ông Weedle trên những đám mây.

4 “Tiếng hét rợn người” mà anh nghe thấy là tiếng kêu của một con cú, loài chim rất phổ biến tại đó. Còn “tiếng gào khi giãy chết” là tiếng kêu của con cút đêm – một loài chim sống về đêm mà ngày nay rất hiếm, hầu như chỉ còn có ở nơi mà anh chọn để nghỉ đông.

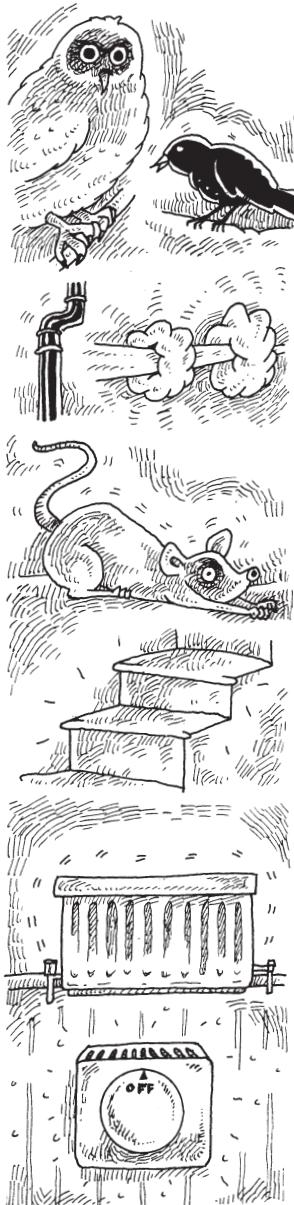
5 Anh bị đánh thức bởi tiếng gió thổi qua ống thoát nước của ngôi nhà tranh. Đêm đó gió rất mạnh.

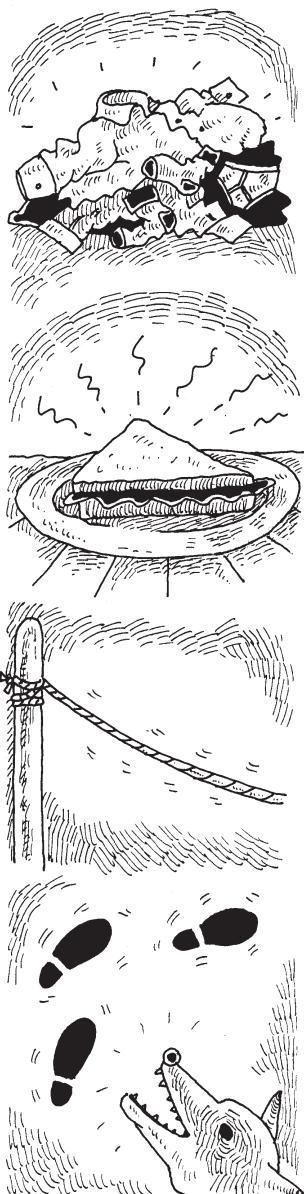
6 Tiếng cào, tiếng cạy là do bọn chuột trong nhà tranh. Chúng là nỗi phiền phức thường trực tại nhiều ngôi nhà cũ ở đó.

7 Tiếng bước chân mà anh nghe thấy là do gỗ bậc thang bị co lại do nhiệt độ giảm nhanh. Nhớ coi, hầu hết ngày hôm đó trời khá nóng!

8 Tiếng gỗ lên tường đơn giản là tiếng lọc cọc của đường ống sưởi trung tâm. Ở khu này, thợ ống nước giỏi là hàng độc.

9 Cái mà anh gọi là “âm khí” chẳng qua là không khí trở lạnh do đường ống sưởi trung tâm bị hỏng khi nhiệt độ bên ngoài hạ xuống quá thấp.

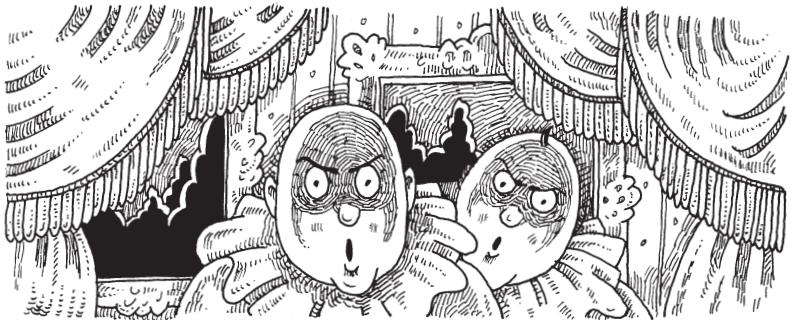

10 Về cái xác ở trong góc, thì đó chính là quần áo mà anh liêng vội xuống sàn trước khi nhảy lên giường. Anh nhớ ra chưa? Cô y tá Timmins của huyền này đã một phen hết vía khi thấy anh trần như nhộng chạy ngoài đường!

11 Vâng... cái mùi thịt người thôi rửa mà anh ngửi thấy quả thật là mùi thịt nhưng không phải thịt người! Đó là món bánh kẹp thịt bò mà người thuê nhà trước anh đã bỏ lại dưới gầm giường!

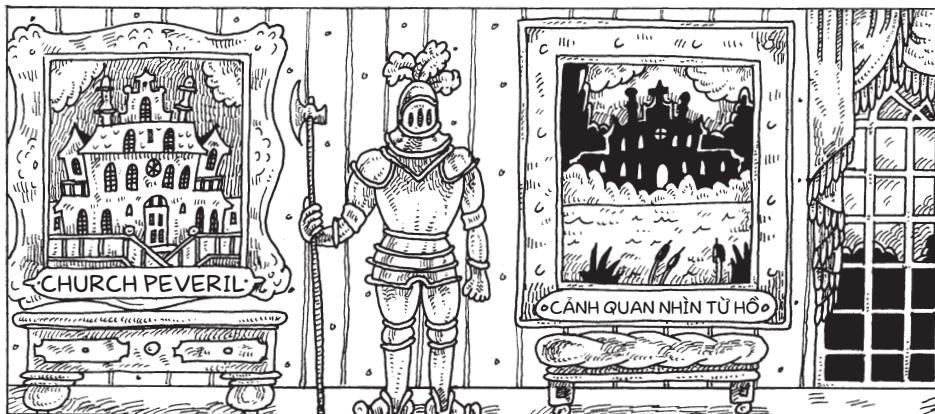
12 Kẻ lạ trong bóng tối ư? Thật ra, hồi mới tới, nếu tinh ý anh sẽ thấy sợi dây phoi quần áo giăng ngang ở sân sau. Nhưng rõ ràng, do hoảng loạn, anh đã quên mất tiêu.

13 Dấu chân trên tuyết là dấu chân do chính anh tạo ra trước đó. Còn “tiếng cười châm chọc” là tiếng kêu của con chồn trong ngôi rừng. Tên ngôi nhà tranh của anh được lấy theo ngôi rừng đó, “Rừng rậm Miller,” nhưng anh đã đọc ra thành “Rùng rợn Miller.”

TRUYỆN 9: HÃI HÙNG ĐẾN TỪ PHÒNG TRANH DÀI

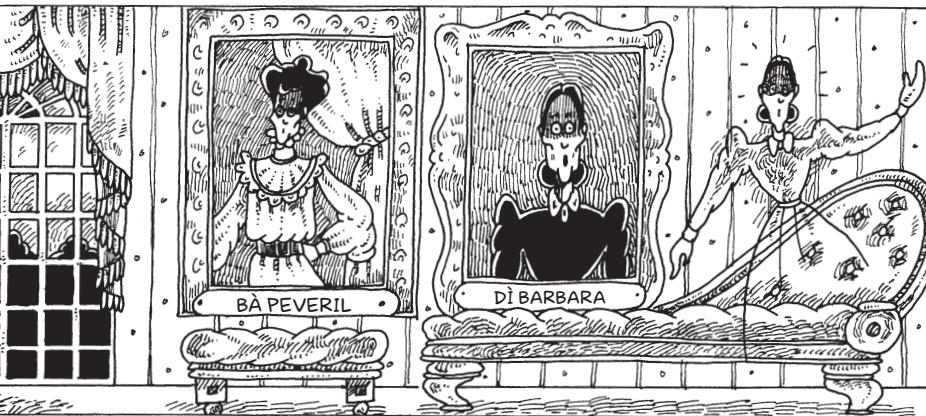
Đứng thứ chín trong 10 truyện ma kinh dị nhất mọi thời đại là truyện ngắn mang tên *How Fear Departed from the Long Gallery* (*Hãi hùng đến từ phòng tranh dài*) của E F Benson (1867 – 1940). Đó là một ngôi nhà bị ma ám. Chỉ có điều khác biệt là những người trong dòng họ Peveril sống tại đó không hề thấy phiền phức gì, bởi lẽ hầu hết các con ma đều là tổ tiên của họ. Tuy nhiên, có một vài con ma cũng làm cho họ và khách khứa của họ phải run rẩy, rùng rợn. Và đó là vì những lý do chính đáng, như sau đây bạn sẽ biết. Như những dòng họ sống nhiều thế hệ trong những điện trang thôn quê vừa lớn vừa sang trọng, dòng họ Peveril rất hanh diện khi sở hữu bộ sưu tập khổng lồ những bức họa. Chúng thể hiện các thành viên trong quá khứ và hiện tại của dòng họ và cõi ngoái (nói nôm na là ngôi nhà) của họ. Cách tốt nhất để thưởng lãm truyện ma này có lẽ là đánh một vòng tham quan Phòng Tranh Dài, ngắm nghía các bức họa và tự mình phát hiện ra...

Khách khúa thường bị "xử" như thế nào?

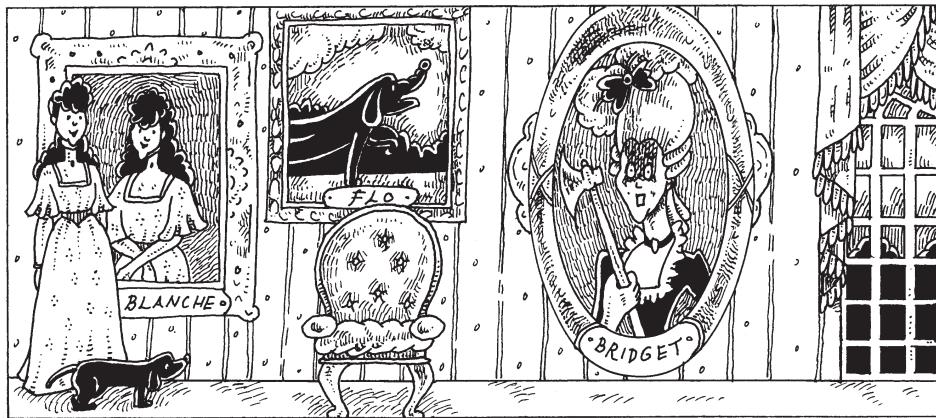
Church Peveril, Yorkshire Church Peveril từng là mái nhà của dòng họ Peveril ở Yorkshire trong một thời gian rất lâu. Lâu đến mức nhiều người cứ tưởng bở rằng họ sống ở đó từ muôn đời! Đó là một kiểu nhà điền trang cũ cực kỳ lớn. Nó đồ sộ đến mức các mái nhà màu xanh mạ đồng của nó bao phủ đến *hơn nửa mẫu*! Và số phòng của nó nhiều đến mức hầu như không cách chi đếm xuể. Chúng bao gồm nhiều phòng thông gió, tháp sáng bằng nến, với những chiếc giường to bụi bằng cả chiếc bè, và những thảm thêu cổ treo trên tường luôn pháp phùng, dọn sóng một cách bí ẩn vào những khoảng khắc bất ngờ nhất! Bên ngoài dinh cơ này là con đường ba làn, những cǎn vườn khổng lồ, và một chiếc hồ to vật vã.

Phòng Tranh Dài Đó là nơi diễn ra những câu chuyện của chúng ta (một số rất rùng rợn, số khác không rùng rợn bằng). Nó dài khoảng 25 mét, được chiếu sáng bởi sáu cửa sổ cao vút

nhìn ra các căn vườn. Trọng tâm của phòng là một lò sưởi đồ sộ, bên trên treo chân dung của Dick Peveril điển trai. (Sẽ nói thêm về ông này sau!). Các bức tường khác treo vài幅 bức chân dung quá khứ và hiện tại của các thành viên dòng họ Peveril. Ở một đầu phòng có cánh cửa dẫn ra đỉnh của cầu thang chính. Giữa phòng có cánh cửa khác dẫn ra cầu thang sau và nơi sinh hoạt của gia nhân. Phòng tranh dài luôn là nơi tiếp khách của dòng họ Peveril. Từ rất nhiều ghế ngồi bên cửa sổ, các vị khách của họ (chỉ vào ban ngày thôi nha!) có thể ngắm nghía những khu vườn tuyệt đẹp và phần sân phía dưới.

Bà Peveril Bà Peveril không sợ ma tí tẹo nào. Bà thường nói, “Ở Church Peveril, ma thường xuyên lui tới giống như là đi chợ vậy.” Chúng hiện lên hàng ngày và báo hiệu việc đến nơi bằng cách gõ, cào và đù thông (xin lỗi, đù loại) “động thù” khác. Cho nên, nói chung, bà không thèm để ý đến ma quỷ, ngoại trừ... o... (Xin nói về chúng sau nhé!)

Bà dì Barbara Peveril (Quý nương váy xanh) Như những bạn đọc nhạy cảm đã nhận ra, bà dì Peveril là một *con ma*. Bà ta luôn mặc váy màu xanh, không ai biết vì sao. Những người từng thấy bà kể rằng lúc nào trông bà cũng như đang muốn nói điều gì đó, nhưng nếu có ai hỏi bà muốn nói gì thì bà bâng quơ trả vào “một nơi nào đó trong nhà.”

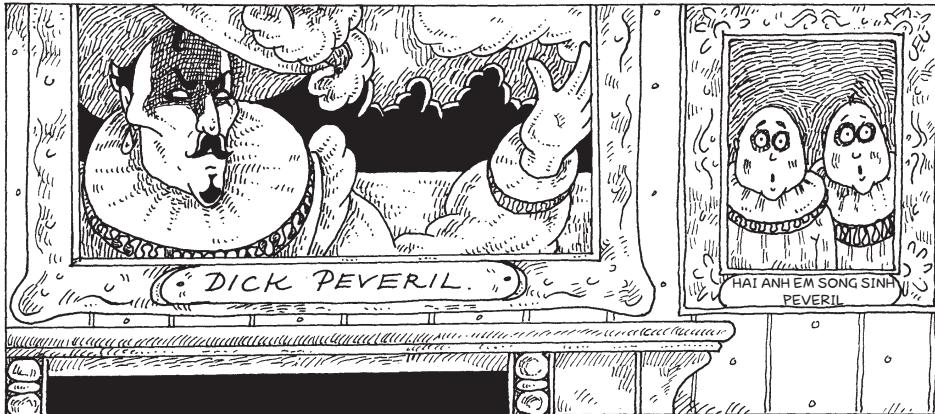
Blanche Peveril (con gái của bà Peveril) Giống như mẹ, Blanche không sợ ma tíẹo nào, ngoại trừ... (từ từ kể sau nhé!) Thật ra, cô thấy bà dì Barbara “hoi hoi dở hoai.” Cô cho rằng bà dì Barbara muốn thú nhận một việc xấu xa nào đó mà bà đã từng làm cách đây hai trăm năm, nhưng trong suốt cuộc đời mình, bà dì ngó ngắt này không thể nào nhớ ra nổi việc làm xấu xa đó là gì! Blanche còn cho rằng thẩm mỹ ăn mặc của bà dì Barbara là khủng khiếp. Cô luôn thắc mắc cái “quỷ sứ” gì đã khiến bà chọn thứ màu xanh ngốc nghếch đó!

Đàn chó Daschund của dòng họ Peveril Tuyệt đối không sợ cả ma lẫn người. Flo, con chó hiếu động nhất, rất thích rượt bà dì Barbara chạy quanh bãi tha ma.

Bà cố tổ Bridget Bà Bridget xuất hiện một cách lò mò gần khu vực lò sưởi của nhiều căn phòng. Bà đã trải qua một cuộc đời “man dại” đầy rẫy những sự kiện chấn động. Cuối cùng, bà đã mất bình tĩnh trước một số người họ hàng xa và đã cắt cổ họ. Bà ăn năn về chuyện này đến mức tự mổ bụng bằng một trong những chiếc rìu đã từng được sử dụng trong trận chiến Agicourt! Nói chung, bà vô hại, nhưng nếu gặp bà, tốt nhất bạn chó nên xó ró làm quen.

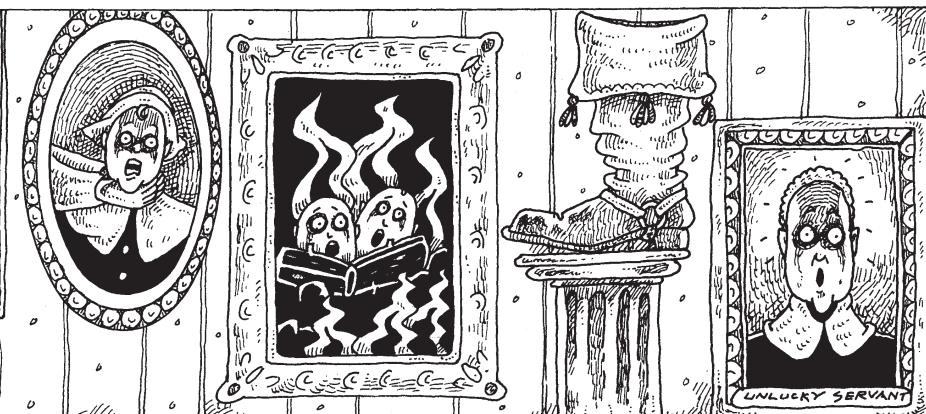
Chủ nhân Anthony Peveril Chủ nhân Anthony là một gã lưu manh chính hiệu, cực kỳ “lỗ mãng”. Như tất cả những thành viên dòng họ Peveril, chủ nhân Anthony rất thích rong chơi bên ngoài. Ông mê săn bắn, chơi golf, chơi trượt băng và nói chung là thứ gì cũng chơi tuốt. Một ngày nọ, ông đặc biệt rất

"máu", nên quyết định cưỡi ngựa leo lên cầu thang chính của Church Peveril. Con ngựa không khoái chuyện này lắm nên hất văng đồ đạc tung tóe. Thứ kế tiếp mà nó hất là chủ nhân Anthony. Ông ta đáp xuống đất bằng cái đầu, kết quả là ông bị gãy cổ chết hộc máu! Ban đêm, bạn có thể nghe tiếng ông ta cố lòi cọc leo thang một lần nữa.

Chủ nhân Joseph Peveril Chủ nhân Joseph sống vào khoảng cùng thời với nữ hoàng Elizabeth I. Ông là chủ nhân của Church Peveril và toàn bộ đất đai của dòng họ. Năm 1600, ông trở thành cha của hai cậu bé song sinh ở tuổi 74! (là nói về tuổi của Peveril chứ không phải của hai đứa bé!)

Dick Peveril Dick là em trai của Joseph. Hắn đẹp một cách ác ôn và ác ôn một cách đẹp đẽ (dĩ nhiên là theo một nghĩa rất xấu). Một hôm, nữ hoàng Elizabeth I nói, "Anh không phải là chủ nhân của Church Peveril thì thiệt là uổng quá xá." Câu nói này đã gợi lên cho hắn vài ý tưởng, dẫn đến một số sự việc xấu xa.

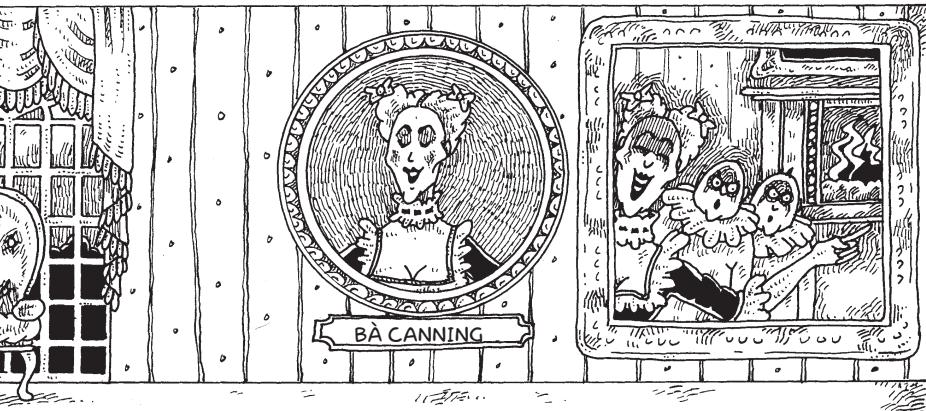

Hai anh em song sinh Peveril Cặp song sinh này là những đứa con rất “ngô nghênh” của Joseph. Khi lên hai, chúng vẫn đi đứng, nói năng rất cực khổ, và cha của chúng *cũng* nhận ra rằng hai hoạt động này là hơi quá khó đối với chúng. Chẳng bao lâu sau, ông qua đời do nốc quá nhiều rượu ngọt. Cùng rất nhiều bà con cô bác mang họ Peveril, ông chú Dick xấu xa đến Church Peveril để tiễn đưa anh hai Joseph về nơi chín suối. Vài đêm sau đám tang, Dick lén vào phòng hai đứa bé song sinh ngay cạnh Phòng Tranh Dài, nơi chúng đang yên giấc bên bà vú em. Thật nhanh và thật êm, Dick xiết cổ bà vú. Böyle mới đến phần rùng rợn nhất! Bạn đã sẵn sàng chưa? Rồi hả? Vậy nghe tiếp nha! Gã Dick xấu xa nhấc hai đứa bé ra khỏi nôi, đem chúng vào Phòng Tranh Dài. Hắn đào một khoảng trống giữa những thanh cùi bụi đang cháy ì xèo trong cái lò sưởi chà bá. Không do dự, hắn liệng hai đứa bé vào đó! Sau khi tặng chúng vài cú đập bằng đôi ủng cuõi ngựa khổ 40, hắn thêm cùi vào lò để đảm bảo hai đứa bé được nấu chín, nấu kỹ. Nghe đâu hắn đã cười ha hả khi làm chuyện này!

Không ai nghi ngờ Dick về hành động ném đá dấu tay của hắn. Chẳng bao lâu sau, hắn trở thành chủ nhân của Church Peveril như hắn hằng mong ước. Tuy nhiên, sau khi cai quản nơi này được một năm, hắn lâm trọng bệnh. Lúc hấp hối, Dick thú nhận tội ác của hắn, nhưng lại chết trước khi linh mục kịp làm lễ xá tội (hay ai đó kịp vả một phát đích đáng vào miệng hắn!).

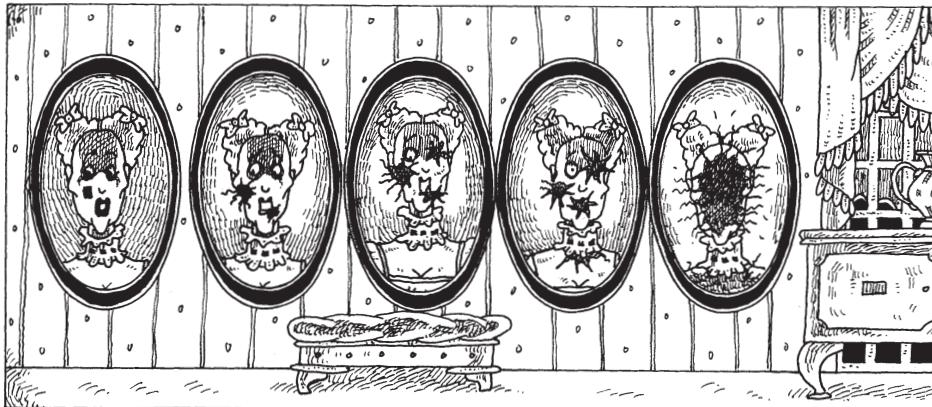
Anh người hầu xui xẻo Hai giờ sau cái chết của Dick, anh chàng tội nghiệp này đang đi qua Phòng Tranh Dài thì nghe có giọng cười lớn từ trong đó vọng ra, một giọng cười vừa rộn ràng mà cũng vừa u uất. Anh người hầu nhận ra ngay tức khắc đó là giọng của gã Dick xấu xa! Với một cảm xúc xen lẫn giữa khiếp hãi, can trường, hiếu kỳ, và đủ loại cảm xúc hầm bà lằng xáng cấu khác, anh ta mở cửa bước vào, sẵn sàng mặt đối mặt với hồn ma ma cô ma cao của gã Dick! Nhưng không phải vậy! Chập chững tiến về phía anh ta và lung linh một cách kỳ ảo dưới ánh trăng nhợt nhạt đang rót vào phòng qua sáu ô cửa sổ lớn là... hai đứa bé sinh đôi! Chúng mặc đồ ngủ và đang dang

tay chào đón anh. Bị sốc nặng, anh người hầu ngã lăn dùng xuống sàn.

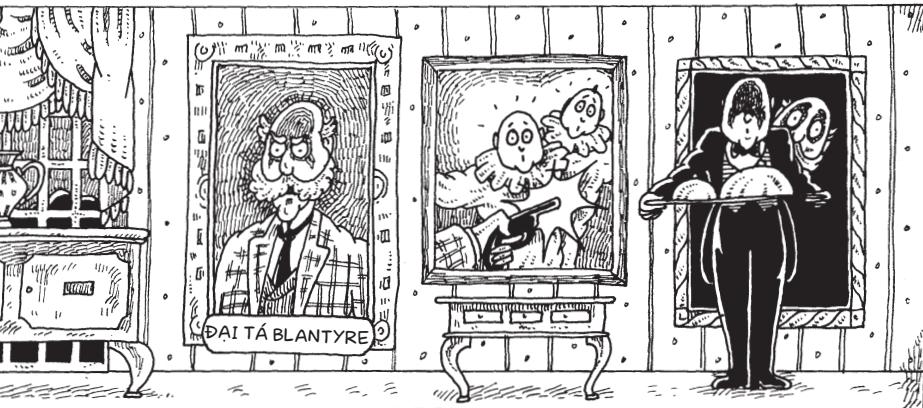
Cú ngã khiến những thành viên nhà Peveril đang ngồi trong căn phòng dưới đó giật bắn mình. Họ chạy vội lên gác và thấy anh người hầu đang lăn lộn, giãy đành đạch! Đêm đó anh ta đã sống sót! Trước bình minh, anh ta tỉnh lại và kể ra câu chuyện khủng khiếp trên. Nhắc ngón tay run rẩy đã chuyển sang màu xám tro, anh ta trỏ vào cánh cửa rùng rợn của Phòng Tranh Dài, hé lén một tiếng thất thanh rồi ngã lăn ra... chết toi. Suốt 50 năm sau, hai anh em sinh đôi chỉ xuất hiện bốn, năm lần mà thôi. Luôn luôn vào ban đêm, luôn luôn với những bước đi chập chững! Những người thấy chúng đều chết rất nhanh... hoặc rất thảm... hoặc *vừa nhanh vừa thảm*!

Bà Canning Bà Canning là một phụ nữ đẹp say đắm, nổi tiếng lảm và ranh như... quỷ. Nếu sống vào thời nay hẳn bà sẽ xuất hiện liên miên trên các chat show truyền hình, khoe những chiếc răng PS sạch trắng bóng và phô trương sự duyên

dáng. Bà còn là một người “hoài nghi chủ nghĩa”, tức không tin chuyện ma quái, siêu nhiên, siêu hình hay những chuyện “tâm phào” (bà mô tả chúng như thế). Năm 1760, bà viếng thăm Church Peveril với tư cách khách mời. Bất chấp những lời khuyên can, bà vẫn cố tình mò đến ngồi trong Phòng Tranh Dài vào những giờ tăm tối.

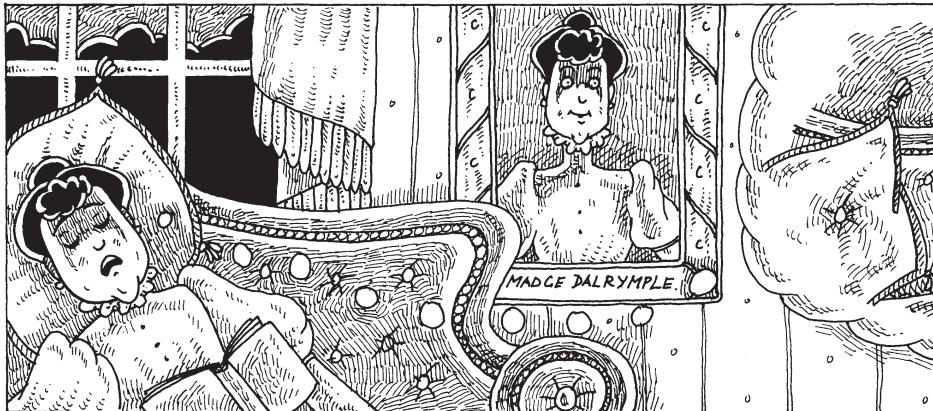
Trong bốn đêm, bà chẳng thấy gì cả, nhưng đến đêm thứ năm cánh cửa giữa Phòng tranh chợt mở ra. Hai đứa bé song sinh xuất hiện, trông cũng tho ngây như lúc mới chào đời. Những bàn tay xinh xinh của chúng nắm lấy nhau, dung dǎng dung dẻ. Những bước chân chập chững của chúng thật đáng yêu. Là loại phụ nữ cứng rắn nên bà Canning chẳng mảy may sợ hãi. Bà thậm chí còn đi hơi quá xa, chọc quê cả hai đứa bé, bảo chúng rằng đã đến giờ... *trở về với lò sưởi!* (Bạn tin nổi *thần kinh thép* của người phụ nữ có trái tim sắt đá và nói năng lồng nhách này không?) Cặp song sinh đáng thương nghe vậy hoảng quá, khóc thút thít, được một lúc rồi biến mất.

Đầy khích động, bà Canning chạy xuống nhà, kể lại cho gia đình Peveril về “thắng lợi” của bà, theo như cách bà gọi nó!

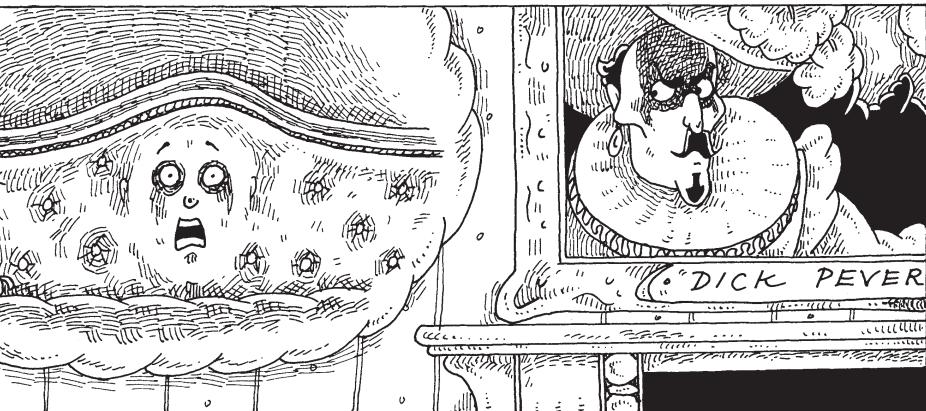
Cho đến thời điểm đó, năm 1760 là một năm tuyệt vời đối với bà Canning. Bà đẹp lộng lẫy và chưa bao giờ đẹp dữ dội như thế! Một trong những thế mạnh của bà là làn da. Làn da của bà giống như “trái đào tẩm kem va-ni” phản ánh một sức khỏe và nhan sắc khiến cho mọi phụ nữ đều ganh tỵ, tức tối. Nhưng chỉ chừng hai tuần sau khi gặp đôi song sinh, bà nhận ra trên làn da trước đó mịn màng đến hoàn mỹ của mình có hai đốm xanh-xanh-xám-xám kích cỡ bằng cái miệng chai.

Một tuần sau, nó tăng gấp đôi kích thước bất chấp mọi nỗ lực tẩy xóa của bà! Chẳng bao lâu sau, những sợi nhỏ màu xanh-xám bắt đầu mọc ra giữa vết đốm (trông na ná như dây leo mà ta vẫn gặp trên các bức tường ở nông thôn). Rồi một đốm tương tự lại xuất hiện ở môi dưới. Một sáng nọ, bà thức dậy và cảm thấy một bên mắt của mình nhìn không rõ. Soi gương, bà thấy trên mi mắt mọc ra thêm một đốm xám nữa,

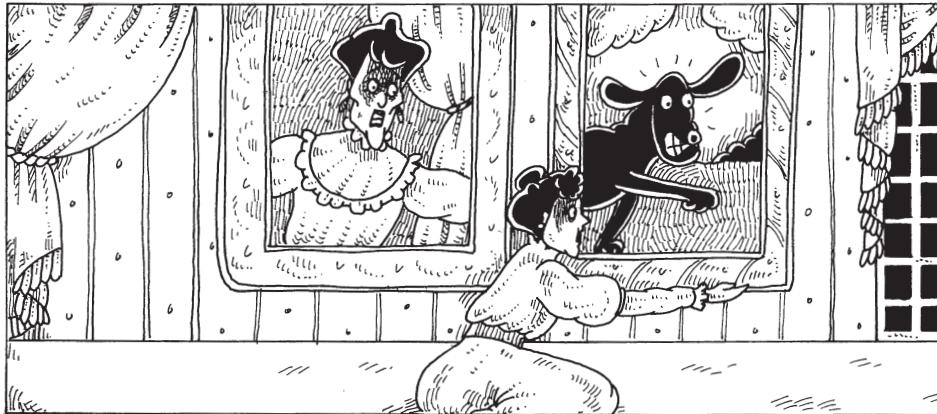
và nhẫn cầu của bà có những sợi nhỏ lủng lẳng rũ xuống. Kế tiếp, cái thứ nấm kỳ lạ đó tấn công sang lưỡi và cuống họng bà. Hai tuần sau bà chết như một món thịt khủng long ướp mắm. Bà nghẹt thở do khí quản bị tắc nghẽn bởi thứ dây leo màu xanh kinh dị đó. (Này, bạn đọc, làm ơn thôi sờ tay lên má và thôi thì thút cái lưỡi đó đi chó!)

Đại tá Blantyre Khi ông đại tá lòng dạ sắt đá này gấp gõ cắp song sinh, ông ta đã quá khinh suất nên rút súng bắn vào chúng. Hậu quả là ông đã phải đón nhận một cái chết còn ghê rợn hơn cả cái chết của bà Canning. Nó ghê rợn đến mức chúng tôi không dám viết ra đây! Nhưng chắc chắn bạn có thể sử dụng trí tưởng tượng méo mó vẹo vọ của mình để dựng lên một kịch bản có độ rùng rợn tương thích. Sau kết cục khủng khiếp của ông đại tá giàn và tất cả những sinh linh xui xẻo khác từng “đụng độ” hai anh em song sinh, gia đình Peveril và các khách khứa của họ bắt đầu tránh viếng thăm Phòng Tranh

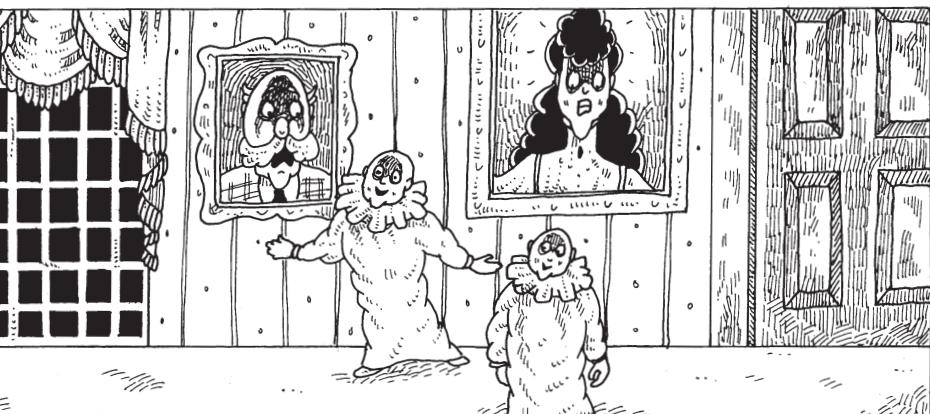
Dài sau lúc mặt trời lặn. Nhũng giờ ban ngày thì không sao cả, nhưng khốn khổ cho nhũng kẻ ngốc nào la cà ở đó trong nhũng giờ khắc tăm tối!

Madge Dalrymple Madge Dalrymple, em họ của Blanche Peveril, là khách mời tại một trong nhũng buổi dạ tiệc lừng danh của nhà Peveril. Đó là dịp Giáng sinh và chiếc hồ lớn đã đóng băng cứng ngắc. Mọi người đang trượt tuyết vui vẻ thì cô nàng Madge tội nghiệp này té cái bịch và bị thương ở đầu gối. Không muốn lỡ buổi khiêu vũ tối hôm đó, cô quyết định dành thời gian còn lại trong ngày ngồi đọc sách trên chiếc trường kỷ trong Phòng Tranh Dài. Chiếc trường kỷ mà cô ngồi được bọc bằng một chất liệu giống như nhung mang một màu xanh-xám, và điều đó gọi cho cô nhó mãi không nguôi món dây leo đã hại đời bà Canning. Vâng, với màn pháo hoa sắp tới cùng cú ngã chổng vó trên sân băng, cô thiếp đi tự lúc nào không hay. Hình ảnh cuối cùng trong đầu cô là cái thứ kinh khủng đã nảy nở khắp người bà Canning.

Chẳng bao lâu sau, Madge Dalrymple bắt đầu nằm mơ và trong giấc mơ đó cô thấy mình vẫn ngồi trên trường kỷ và ngọn lửa đang nhộn nhịp nhảy múa, soi sáng đôi mắt đẹp (nhưng xấu xa) của Dick Peveril trong bức chân dung của hắn ta. Madge nghĩ cô phải đi khỏi đây để viết vài lá thư, nhưng mới dợm đứng lên thì cô thấy mình không thể nào đi được. Cô nhìn xuống đôi tay mình, lúc đó đang đặt trên hai tay của chiếc trường kỷ xanh-xám, và thấy hai đầu của chúng (mà ta thường gọi là “hai bàn tay”) như “hòa trộn” với vật liệu của chiếc trường kỷ, trở thành một phần không tách rời của nó! Cô kinh hoàng nhận ra mình đang bị cái ghế nó hút mất, và nếu không nhanh chóng làm gì đó thì sớm muộn cô sẽ trở thành một mớ vật liệu trường kỷ to đùng màu xanh xám! Đúng lúc đó... cô tỉnh dậy!

Thoạt tiên, cô thấy nhẹ nhõm nhưng tâm trạng đó kéo dài chẳng bao lâu vì cô nhìn xuống đôi tay mình và... chẳng thấy chúng đâu cả! Lúc này cô mới nhận ra là trời rất tối, làm sao thấy gì nổi! Một con hoảng loạn kinh khủng khiếp chợt kéo tới,

còn tồi tệ hơn cả trạng thái cô trải nghiệm trong mơ. Cô chợt hiểu rằng mình sắp gặp... *hai anh em song sinh!* Miệng cô khô khốc và lưỡi cô chợt như bị *dính cứng!* Cô sợ cõng cả người, nhưng vẫn cố đứng dậy, dọc dãm đi ra cửa. Tuy nhiên, dù có đi hướng nào, cô vẫn cảm thấy bị chặn đường bởi những món đồ đặc trong phòng. Có vẻ như chúng tự dịch chuyển trong bóng tối để bít đường tẩu thoát của cô!

Bất chợt, những khúc than đang lui tàn bõng bừng sáng và Madge thấy mình đang đứng trước cánh cửa mà hai đứa bé song sinh thường ra vào. Rồi cô nghe có tiếng thì thào và thấy nắm cửa bắt đầu xoay. Cánh cửa mở ra, để lộ hai thân hình mặc đồ trắng! Chúng chập chững tiến về phía cô như những đứa bé đang tập đi. Khi chúng chỉ còn cách vài phân, Madge quỵ xuống trên hai gối, mặt đối mặt với chúng. Cô nghĩ về những hồn ma nhỏ tho ngây này, về những sự việc kinh khủng đã xảy đến với chúng, về cách mà chúng mang cái chết và sự khiếp hãi đến cho mọi người mặc dù có lẽ chúng chẳng muốn

núi thế. Cô thấy chúng tội nghiệp quá chừng vì trẻ con lê ra phải mang đến niềm vui cho mọi người chứ không phải là cái chết hay nấm mốc. Vì vậy, cô nói, “Ôi, các em thân yêu, hãy tha thứ cho chị. Chị không cố tình đến đây sau lúc trời tối. Chị chỉ ngủ quên thôi mà. Chị rất buồn về chuyện của hai em. Cầu xin trời phù hộ cho các cưng bé nhỏ của chị.”

Nói đến đó, cô thấy chúng nhìn cô, nhoén những nụ cười trẻ thơ rồi bắt đầu nhạt nhòa, tựa như đám sương mù đang tan biến khi mặt trời ló dạng vào những sớm mùa thu lạnh lẽo. Chẳng mấy chốc, chúng biến mất! Sau đó, Madge thấy mình chìm ngập trong một cảm giác hạnh phúc tột đỉnh, và con đau ở chân cũng tiêu tan mất cả.

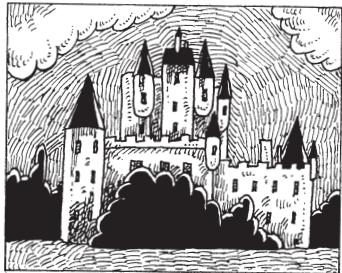
Cô rời Phòng Tranh Dài và một lát sau cô đụng phải Blanche, vừa trở về sau buổi trượt băng. “Cái chân đau của em thế nào rồi, quý sú?” Blanche hỏi. Madge khoe rằng chân cô đã khỏi hoàn toàn rồi kể lại cuộc gặp gỡ hai đứa bé song sinh. Nghe xong, Blanche tái mét như con két. Cô nói, “Quý sú, em nói cái gì vậy?” Madge dễ thương và tốt bụng đáp lại, “Phải, em mới vừa gặp chúng. Chúng rất dễ mến, còn nhoén cười với em nữa. Em thấy thương chúng vô cùng. Bây giờ thì em biết em không có gì để sợ hãi nữa.” Và cô đã đúng, vì sau sự kiện đó sự nguyễn rủa của hai đứa bé song sinh cũng tan theo mây khói.

Ngày nay, Blanche thường nói với mọi người, “Ồ, hôm trước tôi có gặp hai đứa bé song sinh. Trông chúng dễ thương ghê lắm và chúng ở đó suốt 15 phút. Ai có hứng thú chơi golf không?”

NHỮNG SỰ KIỆN KỲ THÚ 9: BỘ BA NGÔI NHÀ BỊ MA ÁM TE TUA

MỘT: LÂU ĐÀI GLAMIS

Lâu đài Glamis được xây cất vào thế kỷ 14. Đó là lâu đài hoang cổ kính nhất của Scotland (em gái của nữ hoàng, công chúa Margaret, đã ra đời tại đây). Lâu đài này có nhiều ma đoblin mức chúng vẫn cung đầu nhau àm àm. Nghe đâu nó còn có một con quái vật riêng và một con ma cà rồng riêng nữa!

1 Hoàn ma cuua Ngaúi Beardie Crawford

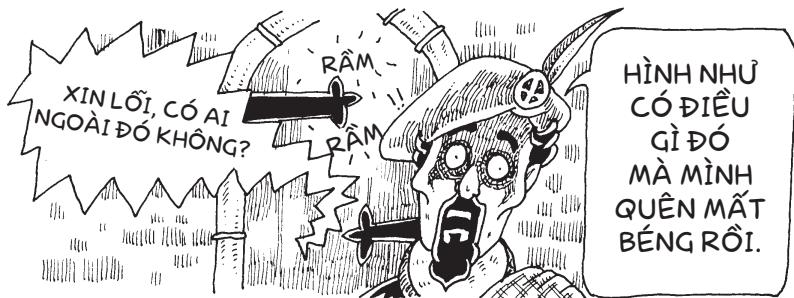
Beardie rất mê đánh bạc nhưng một ngày nọ ông không dự được ai chơi bài cùng. May quá có con quỷ chui đâu ra và nói, “Ê! Tên mặt mèt kia! Ta chơi trò súc sắc đi!” hay câu gì đó tương tự. Beadle không thèm biết mình đố xí ngầu với ai, cho nên ông nói, “Choi liền, đâu trộc!” hay đại loại như thế.

Sau đó, Beardie và con quỷ cãi lộn nhau chí chóe. Con quỷ bèn trù dập ông ta, khiến ông ta bị chết năm năm sau đó, trở thành một con ma bụi lông lá đến nay vẫn lang thang ở đó, lắc xí ngầu.

2 Nhà Ogilvys xúi quấy

Nhà Ogilvys đến lâu đài Glamis để nhờ bảo vệ trước sự săn lùng của nhà Lindsay, vốn vừa đả bại họ trong một cuộc chiến băng nhóm. “Yên tâm! Cứ ở đây chơi đi!” người lúc đó là bá tước của Glamis nói. “Các người cứ trốn vào một trong các phòng của chúng tôi. Ở đây có đến *hàng trăm* căn phòng lận! Nhưng tôi sẽ khóa trái cửa để đảm bảo an toàn cho quý vị.” Thu xếp xong, bá tước MacDimwit của Glamis bèn... quên tuốt tuồn tuột. Hậu quả là cả nhà Ogilvys bị chết đói và nghe đâu hồn ma của họ vẫn động cửa ầm ầm để tìm cách thoát ra ngoài.

3 Người phụ nữ không lưỡi

Con ma này chạy lung tung, lấy ngón tay banh miệng. Rõ ràng, nó không thể nào ầm ĩ như gia đình Ogilvys.

4 Jack điền kinh

Jack là một con ma rất gầy ốm luôn chạy lên chạy xuống dọc con đường vào lâu đài (có lẽ đó là lý do vì sao nó gầy).

5 Hồn ma của Janet Douglas

Khi ông xã của Janet, bá tước thứ sáu của Glamis, bị chết sau khi ăn quà sáng, bà bị nghi ngờ đầu độc chồng. Sáu năm sau danh tiếng “kẻ giết người hàng loạt” của bà càng được củng cố sau khi bà bị kết tội giết vua James V. Kết quả là bà đã trở thành ngọn đuốc của cả dân tộc, hay nói cách khác bà bị thiêu trên giàn hỏa. Hồn ma của bà nay thường xuyên hiện ra trong ngọn lửa hoặc bao bọc trong một vầng sáng đỏ.

6 Cánh cửa tự mở

Dù có đóng đinh chặc, khóa lại, cài chốt trên chốt dưới... không gì có thể ngăn cánh cửa này tự nó mở ra.

7 Kẻ thửa tự thửa lông

Theo truyền thuyết, con trai trưởng của bá tước mười một có hình thù y chang như quả trứng, khắp mình mẩy mọc đầy lông lá, cho nên ông được giữ kín trong một căn phòng bí mật.

Năm 1865, một người thợ tình cờ đục thủng một bức tường và phát hiện một hành lang bí mật dẫn đến một căn phòng... và ông ta đã bị sốc! Không lâu sau đó, người thợ này đã biến mất một cách bí ẩn! Nghe đâu ông ta đã được cho ít tiền rồi gửi đi sang Úc để khỏi bật mí cái bí mật về con “quái vật” mà nhiều người tin là có thật. Phần của tòa lâu đài nơi kẻ thù tự thừa lông này sinh sống được đặt tên là “Khu vực bá tước điên”! (Có lẽ vì ông ta hơi hâm hấp.)

8 Hồn ma chú nhóc đen

Chú nhóc này luôn ngồi ở gần cửa phòng khách của Thái hậu. Nghe nói nó là một thằng hầu bị ngược đãi (hay bị lột mất quần áo).

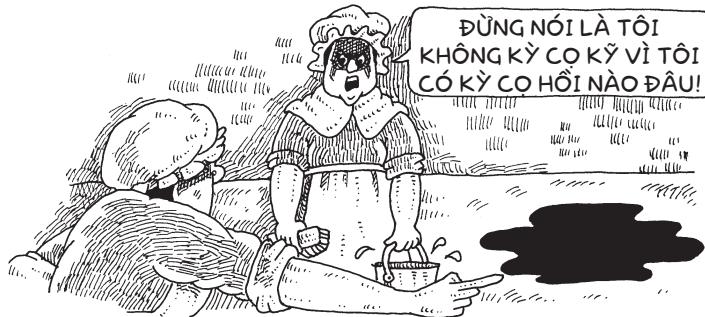
9 Nàng hầu ma cà rồng

Một nàng hầu ở lâu đài bị bắt quả tang đang hút máu một vị khách. Cô ta bị trừng trị bằng cách chôn sống ở trong tường (và trừ ba tháng lương).

10 Vết máu ma

Vết máu này rất lạ lùng, ma quái vì dù có kỳ cọ kỹ cách mấy cũng không thể tẩy được nó. Cuối cùng, người ta phải lát ván lên sàn nhà để che dấu nó. Nhưng điều còn thú vị hơn nữa là vết máu này được cho là của vua Duncan của Scotland, người đã bị Macbeth giết vào thế kỷ mười một... tức 300 năm trước khi lâu đài Glamis được xây cất!

HAI: TÒA NHÀ BALLEGHIN

Thiếu tá Stuart sống ở Ấn Độ một thời gian dài, nhưng ông chẳng muốn nghỉ hưu ở nơi đó. Vì vậy, năm 1850, ông trở về tòa nhà Ballechin của mình tại Scotland. Nơi ông tiêu khiển nốt những năm chặng vọng của cuộc đời bên đàn chó cưng đông như đám lông của Tôn Ngộ Không.

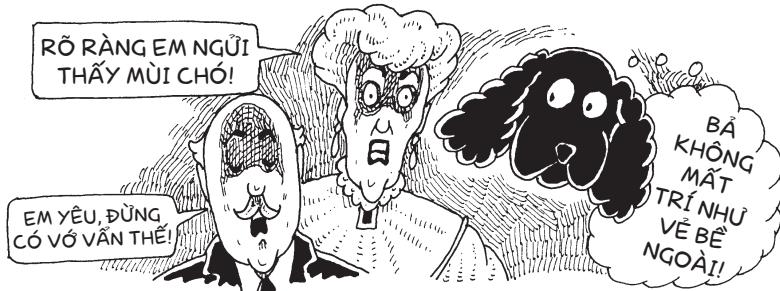

Ông thiếu tá tin vào cái gọi là “sự nhập xác” (nói nôm na, nó có nghĩa là khi ta chết, linh hồn ta thoát ra khỏi cơ thể rồi nhập vào cơ thể của ai đó hay nhập vào cái gì đó sẵn có ở xung quanh. Đó có thể là ngôi sao nhạc pop, gấu bông, cái kẹp giấy, quả chuối... hay bất cứ thứ gì mà ta thích!) Vì ông thiếu tá rất mê chó nên, với ông, có lẽ mọi thứ sẽ rất tuyệt vời nếu ông trở lại được trần gian trong lốt chó. Ông không có con cái nên quyết định triệu tập John, đứa cháu trai đã trưởng thành, và gia đình lớn của ông đến bàn bạc về kế hoạch sáng giá này, bởi lẽ họ là những người thừa kế ngôi nhà xinh và đàn chó xinh của ông.

Ông tập họp họ lại và nói, “Mọi người nghe đây! CHÚ Ý NÈ! Tôi đã quyết định trở lại trần gian trong lốt con chó cưng giống Spaniel! OK! Tôi GIẢI TÁN hết mấy người!” Đại loại là như thế. Gia đình của ông thắt kinh. Điều mà họ ớn nhất là chú Loony... xin lỗi, thiếu tá Stuart... nhảy chồm chồm trong lốt con chó Spaniel và chỏ mũi vào công việc riêng tư của mỗi người. Cho nên khi ông rốt cuộc qua đời vào năm 1876, họ xếp bọn chó cưng dàn hàng ngang trước đội bắn súng và cho nã đạn vào đám mõm miếc này!

Dĩ nhiên sẽ có rắc rối to! Thì đó, linh hồn ông thiếu tá biết đi đâu về đâu nếu không có một con chó sống ấm áp để chịu để mà nhập vào? Trung tâm giải cứu chó cưng ư? Hay nhà chăm sóc? Trung tâm chó lạc? Không cách chi. Linh hồn ông thiếu tá đã trở về nhanh như chớp. Và nó đã trở thành “trái dở” thật rồi! (“trái dở” hay “chó dại” thì có khác gì nhau đâu?) Suốt 20 năm sau đó, những người trong gia đình ông đã bị bám riết bởi đủ loại chuyện lạ và rùng rợn.

Vợ của John lúc nào cũng ngửi thấy mùi chó trong phòng làm việc của chồng. Đôi khi bà cảm thấy một con chó vô hình rúc vào chân bà. Gia nhân bỏ đi cả vì đủ loại ư ứ, gâú gâú cùng những cú liếm lạnh ngắt và ma quái trong ngôi nhà. Ngôi nhà đó bị ám bởi một con chó ma màu đen thuộc giống Spaniel. Bất cứ giờ nào, ngày và đêm, đều có thể nghe thấy những âm thanh rên rỉ và tiếng đuôi chó đập vào cửa (nếu là bạn thì bạn có bực không?)

Một đêm nọ, vợ của John bị đánh thức bởi tiếng rên rỉ của con chó cưng của chính bà. Nhìn xuống gầm bàn, bà thấy hai cái cẳng chó quái gở (mà người bình thường cho là “đôi bao tay bằng len”).

Rồi đòn giáng khủng khiếp cuối cùng đã đến! Ngay trước khi phải đến London trong một ngày, John đang nói chuyện điện thoại thì nghe thấy

ba tiếng gõ lớn. Trong thế giới của ma, đó là sự báo hiệu một điều gì đó tồi tệ sắp diễn ra. Khi John đến London vài giờ sau đó, ông bị một chiếc xe taxi

cán chết. Có lẽ các hồn ma chó và hồn ma ông thiếu tá đã liên kết với nhau để báo thù? Hay là sự ăn năn tập thể của gia đình John đã chơi khăm chính họ? Dù sao đi nữa, họ khốn khổ như vậy cũng là đáng!

BA: AMITVILLE, LONG ISLAND, HOA KỲ

Đó là ngôi nhà trong mộng: ba tầng lâu, bể bơi, bãi cỏ đẹp thoai thoái đi xuống biển và một căn nhà chứa thuyền nữa chó. Chỉ có duy nhất một vấn đề. Đó còn là ngôi nhà trong ác mộng! Một thanh niên nổi con xì-trum đã giết chết toàn bộ gia đình của hắn ở đó. Nhờ có vây gia đình Lutz mới mua được ngôi nhà với giá cực bèo. Và thế là những rác rối của họ bắt đầu...

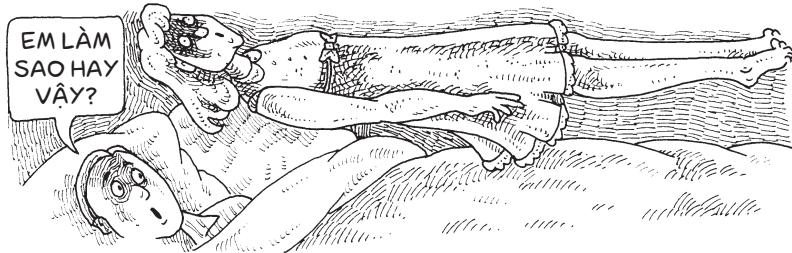
1 Khi dọn đến, gia đình Lutz nhờ một linh mục “ban phúc” cho ngôi nhà. Trong lúc ông linh mục đang hí húi làm việc, một giọng khàn đặc bỗng từ đâu cất lên, “Cút đi!” (Ông linh mục đã sang nhầm nhà hàng xóm chăng?)

2 Trong đêm đầu tiên và thứ hai đến sống tại ngôi nhà, gia đình Lutz bị đánh thức bởi những tiếng động lạ. Họ nghe thấy chúng vào lúc 3 giờ 15 phút sáng. Chính xác là thời gian vụ giết người rùng rợn đã diễn ra! Ghê quá!

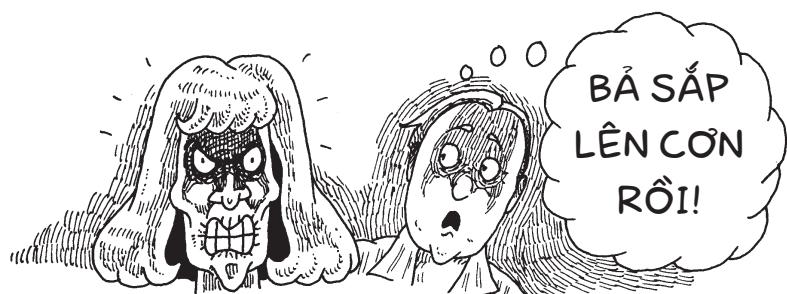
3 Đêm thứ ba, tiếng động lại xuất hiện, vì vậy ông Lutz đi xuống nhà để coi sao. Ông phát hiện cánh cửa lớn chắc nịch chỉ còn máng lo lửng trên một bản lề, ổ khóa của nó bị gãy rồi.

4 Sau đó, ngôi nhà đã thực sự cà chua trứng thối. Các các sổ tự mở ra rồi đóng lại, kính cửa sổ bỗng vỡ vụn, một mẩu tay vịn cầu thang chọt văng ra. (nó muốn ly dị với cầu thang chăng?)

5 Đêm nọ, ông Lutz hơi ngạc nhiên khi tỉnh dậy và thấy bà Lutz nổi bệnh bồng phía trên chiếc giường của họ. (Thông thường, bà không hề là một người bay bồng.) Cuối cùng, ông cũng lôi được bà xuống dưới bằng cách nắm tóc giật.

6 Sau đó, ông Lutz nhận xét thấy khuôn mặt của vợ ông trở nên cực kỳ gớm guốc. Khi soi gương, bà không nhận ra cả chính mình. Bà phải mất sáu tiếng đồng hồ mới lấy lại được vẻ bình thường. (Và sáu tiếng nữa mới lôi được ông Lutz khỏi gầm giường!)

7 Gia đình Lutz đang quây quần trong phòng khách thì bà Lutz nhìn ra ô cửa sổ tối mịt và thấy một cặp mắt đỏ ngầu đang nhìn lại bà.

8 Khi chạy ra ngoài để xem xét, họ phát hiện những dấu vết trên tuyết. Chúng được để lại bởi thú gì đó có móng guốc.

9 Không lâu sau đó, một chất đen thui, sền sệt bắt đầu nhỏ ra từ các lỗ khóa và một chất nhòn màu xanh chọt úa ra từ các bờ tường và trần nhà. (Ông Lutz nổi tiếng là một người sáng tạo trong nghệ thuật bẫy ma.)

10 Hai mươi tám ngày sau, bọn ma dọn nhà vô, còn gia đình Lutz thì dọn ra. Khi họ dời đi, ngôi nhà phát ra một tiếng động khủng khiếp. (Nó rất hài lòng khi thấy họ ra đi.)

Những trải nghiệm rùng rợn đến khó tin của gia đình Lutz đã được viết lại trong một cuốn sách. Thậm chí một bộ phim mang tên *The Amityville Horror* (*Nỗi kinh hoàng ở Amityville*) đã được dựng lên theo lời kể của gia đình này. Sau khi họ rời khỏi ngôi nhà kinh hoàng, một cặp vợ chồng đã mua lại nó và dọn vào. Và họ không hề nghe thấy dấu chỉ một tiếng kêu lẹ,

nói chi đến những tiếng ợ của ma! Tại sao vậy? Đó là vì, như mọi người đã phát hiện ra không bao lâu sau đó, gia đình Lutz đã bị ra toàn bộ câu chuyện ma ám này khi nhận ra rằng họ không đủ tiền để bảo dưỡng ngôi nhà mới. Trời ơi là trời!

TRUYỆN 10: CHUYẾN THƯ ĐÊM

Có bao giờ bạn đón xe buýt hay xe lửa rồi nhận ra rằng tất cả những người trên xe đều là lạ thế nào đó và bạn là người bình thường duy nhất ở đó? Có bao giờ bạn nhận ra mình bị kẹt trên chuyến xe đó một thời gian khá dài với những người đáng sợ? Đó là điều đã xảy ra với nhân vật trong truyện *The Night Mail* (*Chuyến thư đêm*) (hay còn được gọi là *The Phantom Coach* (*Cỗ xe ma*)), tác phẩm của nhà văn Amelia B A Edwards (1831-1892). Đây cũng là truyện cuối cùng trong 10 câu chuyện ma hay nhất mọi thời đại. Trong một đêm đen lạnh giá, một cỗ xe đã dừng lại ở chính xác cái nơi mà, nhiều năm trước, một cỗ xe rất giống như thế đã gặp phải một tai nạn khủng khiếp khiến cả ngựa, người đánh xe lẫn hành khách đều chết sạch.

Hãy tưởng tượng người đón cỗ xe này không hề biết anh ta đang bước lên một chuyến xe đầy ma. Anh ta nghĩ công ty xe kéo sao mà quá chậm chạp, lè mề. Vậy anh ta sẽ làm gì khi con ác mộng bùng nổ? Dĩ nhiên, anh ta sẽ gửi thư than phiền đến công ty xe kéo! Và trong khi chờ đợi, anh ta sẽ phải... sống chung với các xác chết!

Ma xế hộp

Clueless Cottage,
Đường Old North
Fools Moor

Ngày 15 tháng 3 năm 1858

Công ty Spectral Stagecoach,
Grisfy Hall,
Goole.

Thưa các ông,

Tôi đang viết thư than phiền về tiêu chuẩn dịch vụ cực kỳ thấp kém mà gần đây tôi phải hứng chịu khi sử dụng một trong các cỗ xe của công ty các ông. Tôi chưa từng trải qua cuộc hành trình nào khó chịu, thiếu tiện nghi và bức bối như thế trong suốt bao nhiêu năm đi lại trên những con đường lớn đường bé khắp nước Anh. Tôi nghĩ kỹ ức về chuyến đi này sẽ ám ảnh tôi suốt phần còn lại của cuộc đời! Nếu đó là mức độ dịch vụ mà các ông luôn cung ứng cho hành khách thì tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu các ông vẫn ăn nên làm ra! Ngoài ra, tôi còn muốn than phiền về loại hành khách mà các ông cho phép sử dụng dịch vụ của mình. Chưa bao giờ tôi gặp phải những loại người ghê rợn, khó chịu và kinh khủng đến như vậy! Nhưng tôi sẽ nói thêm về họ sau...

Để các ông thông hiểu cho nỗi khổ mà tôi đã hứng chịu trong chuyến đi, trước hết tôi sẽ giải thích bằng cách nào tôi đón cỗ xe của công ty các ông. Tôi hy vọng khi đọc lá thư này các ông sẽ thấy tôi xứng đáng được hưởng một sự đền bù nào đó và lập tức cải thiện cái dịch vụ kinh khủng khiếp của các ông!

Câu chuyện của tôi là như sau:

Tôi đang ngồi ở miền bắc nước Anh, thưởng thức món điểm tâm nhanh bên người vợ yêu. Trong ngày thứ hai của tuần trăng mật, tôi quyết định đi bộ một cuộc qua những cánh đồng hoang, nhưng vợ tôi nói nàng thích nằm nhà đọc sách hơn, cho nên tôi để nàng ở lại căn nhà trọ ấm cúng nơi chúng tôi đang thuê phòng.

Tôi đi được khoảng năm tiếng đồng hồ thì một cơn bão tuyết bất ngờ ập xuống và chẳng mấy chốc tôi đã bị lạc đường. Sau một hồi (tưởng như bất tận) lóp ngóp trong bão tuyết, tôi gặp một cụ già mà sau này tôi được biết có tên là Jacob. Tôi kể cho ông cụ về tình thế khó khăn của mình. Ông ta bèn dẫn tôi đến một ngôi nhà rất lớn, bề ngoài khá huyền bí, nơi tôi gặp chủ nhân của ông ta. Chủ nhân này cũng đã già nhưng là một quý ông rất thú vị. Ông tử tế mời tôi món thịt nguội trứng tráng dùng với bánh mì đen ngon tuyệt. Ông rất mừng khi gặp tôi vì ông sống một mình gần suốt 30 năm và tôi là người khách đầu tiên của ông từ bấy đến giờ. Sau chừng một, hai giờ đàm luận dễ chịu, ông vén tấm rèm ở phòng khách và nói, “Này, anh bạn, tuyết ngừng rồi rồi đó!”

“Thế thì tôi phải đi thôi,” tôi nói.
“Tôi mới lập gia đình. Vợ tôi chắc đang lo cho tôi đến chết mất. Cô ấy ở cách đây hơn 30km, trong cái nhà trọ tại Dwolding đó, và tôi phải kịp về với cô ấy trong đêm nay. Tôi sẵn sàng trả 20 bảng để thuê một người dẫn đường và một con ngựa tốt để đưa tôi về!”

“Chúng tôi có thể kiếm giúp anh với giá rẻ hơn rất nhiều!” ông chủ nhà nói. “Chuyến xe đêm từ miền

Bắc đi qua Dwolding thường sẽ dừng ở ngã rẽ ngoài đồng trong đúng một tiếng nữa. Jacob sẽ dẫn anh ra con đường cũ dành cho xe ngựa."

Tôi cảm ơn ông ta vì lòng hiếu khách rồi cùng cụ Jacob bước vào màn đêm. Gió đã lặng nhưng cái lạnh vẫn tê buốt. Bầu trời đêm không có lấy một vì sao và tất cả đều im áng, ngoại trừ âm thanh rào rạo của những hạt tuyết đang bị tan dưới gót giày của chúng tôi. Sau một hồi, cụ Jacob dừng lại, trỏ tay, nói, "Đây, anh đi theo đường này. Cứ thế đi thẳng chừng 400m thì sẽ đến ngã rẽ. Nhưng nhớ đi đứng cẩn thận! Sát bên đường là vực dốc đấy! Khi nào đến ngã rẽ thì anh nhận ra ngay thôi, vì ở đó có bức tường sập cạnh tấm biển chỉ đường. Từ sau vụ tai nạn nó vẫn y như thế, chẳng ai sửa chữa gì."

"Tai nạn gì vậy?" tôi hỏi.

"Cố xe đêm ấy mà," ông cụ đáp. "Chín năm trước đây nó đâm đầu xuống vực khi đang đánh một vòng cua!" (Cho nên, thưa công ty Spectral Stagecoach, tôi còn chưa bắt đầu chuyến đi mà đã nghe danh tiếng khủng khiếp của các ông! Ngoài dịch vụ yếu kém ra, các ông còn dung túng cho những gã đánh xe cẩu thả!)

"Ghê quá!" tôi nói "Có ai bị thương không ạ?"

“Bốn người chết tại chỗ, hôm sau lại thêm hai người chết!” Ông cụ đáp. “Không một người nào sống sót. Thậm chí cả ngựa cũng thế. Tôi phải về đây.” Nói đoạn, ông cụ bước vào màn đêm và chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Thế là sau một cuộc đi bộ cực nhọc, tôi đã đến cái nơi có bức tường bị đổ. Khi nhìn xuống vực sâu lạnh giá, nơi những sinh linh đáng thương kia đã đón nhận cái chết, tôi chợt rùng mình.

(Nhưng, thưa công ty Spectral Stagecoaches, các ông có nghĩ đã đến lúc phải sửa chữa lại cái bức tường nguy hiểm đó không vậy? Chẳng phải sự hư hỏng này là do một cỗ xe của quý công ty gây ra đó sao?)

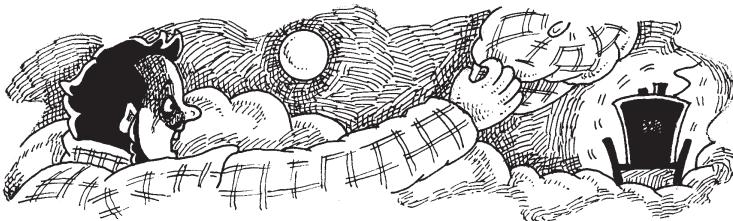
Tôi đứng cạnh tẩm biển chỉ đường chờ đợi đến mỏi mòn, lingleton nhìn đồng hồ cứ năm phút một lần! Thế mà ông cụ già lại nói cỗ xe lúc nào cũng ở sẵn đó.

(Vâng, đúng vậy! Xe của các ông đã đến trễ! Tôi tự hỏi các ông sẽ đưa ra lời giải thích lâm ly bị đát nào đây? Cột cây số ở cầu Devil bị gãy ư? Ngựa bị đau bụng ở trạm thu phí York ư? Hay gặp phải tuyết kém chất lượng dọc đường qua Starkbone Moor?)

Càng chờ lâu, tôi càng thấy lạnh hơn, lạnh hơn nữa. Đứng ở đây lâu hơn, tôi nghĩ mình sẽ chết cứng mất.

(Các ông có bao giờ nghĩ đến việc xây trạm trú chân tại bến đỗ không vậy? Chắc là không rồi!)

Tôi bắt đầu tiêu tan hy vọng sẽ kịp gặp lại vợ và sắp sửa buông xuôi cho số phận thì một tia sáng yếu ớt chợt hiện ra ở xa xa. Đó là một cỗ xe ngựa! Lặng lẽ và nhanh nhẹn tôi tiến về phía ngã rẽ rồi lao ra đường, gõ nón ra vã vã. Nhưng vô ích... vì cỗ xe đã lướt qua tôi!

(Công ty Spectral Stagecoaches! Không có gì làm ta tức ói máu bằng việc chờ đợi mỏi mòn ở một bến đỗ, rồi cuối cùng cỗ xe cũng đến, và khi ta đưa tay ra ngoắc thì nó cho ta leo cây! Đặc biệt khi ta thấy rành rành trên xe còn chỗ trống! Tôi sẽ rất biết ơn nếu các ông nói lại điều này với những người đánh xe của các ông!)

Và rồi, khi tôi nghĩ mình đã bị bỏ rơi mút mùa lệ thủy, thì... cỗ xe dừng lại! Tôi nhặt chiếc túi lên, chạy về phía cỗ xe đang chờ. Ra đến cửa xe, tôi mừng rơn cất tiếng chào bác tài và tay lơ xe, để rồi thất vọng nhận ra rằng cả hai gã đó hoàn toàn lờ tịt tôi!

(Làm ơn giải thích cho nhân viên của các ông rằng phép lịch sự là không mất tiền. Chỉ cần một cái gật đầu thân thiện với khách hàng hay một nụ cười thôi mà. Các ông biết đấy... chỉ là để khách hàng biết rằng họ đã được nhận ra... và được tôn trọng!)

Tôi lại mở lời, nhưng họ vẫn cứ phớt lờ tôi. Thậm chí họ chẳng thèm quay đầu ngó tôi lấy một phát! Tôi tự hỏi nếu như họ thấy tôi thì có sao cứ như trùm mền, bịt mắt bịt tai như thế. Và rồi... tôi sững cả người! Cả hai người họ mới đó đã lăn quay ra ngủ!

(Kinh dị thật! Tôi cũng biết rằng điều khiển xe ngựa đi đường dài là một công việc nhọc nhằn và mệt mỏi, nhưng việc ngủ nghê trong khi làm nhiệm vụ là không thể nào chấp nhận được. Bộ nhân viên của các ông không thấy những tấm biển dọc đường đó sao? Chúng luôn nhắc nhở: "Sự mệt mỏi có thể làm chết người". Tôi thực sự lo rằng các phương tiện của các ông sẽ gặp thêm một thảm họa khủng khiếp nữa. Chắc chắn đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.)

Hiểu rằng hai gã này sẽ không xuống xe để giúp mình một tay, tôi tự mở cửa và bước vào cố xe. Tôi dọ xét đảo mắt nhìn cái khoảng không tối thui và u ám ở bên trong và chỉ lờ mờ thấy ba trong số các ghế ngồi đã có người. Do đó tôi nhanh chóng đặt mông vào chiếc ghế thứ tư còn trống. Ngay lập tức tôi nhận ra rằng, mặc dù đó là một đêm lạnh cóng, không khí trong cố xe xem ra còn lạnh hơn cả bên ngoài! Mà lại còn âm ẩm nữa chớ! Tức thì, tôi run lên, không thể nào tự chủ được.

(Xin được gợi ý: các ông nên cách nhiệt các cố xe, bít kín các khe cửa sổ, kiểm tra các chỗ rò, chỗ nứt để khí ẩm hay nước mưa khỏi lọt vô. Chỉ là để chúng ấm cúng thêm một chút thôi mà. Khách hàng mong như thế, các ông biết đấy!"

Tôi ngồi ở góc xe và chợt nhận ra một cái mùi kinh khủng. Tôi không thể biết đích xác đó là thứ mùi gì, nhưng nó gợi tôi nhớ đến một khúc thịt bị bỏ ở một nơi

nóng nực trong một thời gian quá xá dài nên đã bị thiu hay thối rữa hoàn toàn. Và nhiều khả năng nó còn lúc nhúc đầy giòi nữa. Thật là tởm không thể chịu nổi!

(Công ty Spectral Stagecoaches! Các ông có bao giờ khử mùi các cỗ xe trước mỗi chuyến đi? Các ông biết đấy, việc đó luôn luôn là cần thiết! Sau vài tiếng đi đường, chỉ cần các ông cho nhân viên vệ sinh - chỗ các ông có nhân viên vệ sinh không nhỉ? - mở cửa sổ, dọn dẹp một chút, giải tán cái khúc thịt thối và đồ ăn lặt vặt thối mà. Có ai đòi hỏi gì nhiều lắm đâu!)

Ké tiếp, tôi nhìn mấy hành khách đi cùng. Họ không ngủ nhưng rất yên ắng, cả ba như chìm đắm trong suy tư. “Hừm!” Tôi thầm nghĩ. “Chắc là, giống như tôi, họ cũng đang khổn khổ và ngán ngẩm vì sự lựa chọn phương tiện giao thông của họ.”

(Chắc chắn họ cũng đang nghĩ rằng xong đợt này là gút-bai luôn hăng Spectral Stagecoaches.)

“Đêm lạnh nhỉ?” Tôi vui vẻ nói với một hành khách ngồi đối diện. Hắn ngẩng đầu lên, nhưng chẳng nói năng gì. “Mùa đông ơi mùa đông!” Tôi nói bằng quơ, hy vọng nhận được cái nháy mắt của hắn. Nhưng vẫn không thấy hắn phản ứng gì, chỉ tiếp tục nhìn tôi bằng đôi mắt vô hồn. Ngay lúc đó, cái mùi thối rữa kia lại xộc lên, làm tôi chịu hết nổi. Tôi nghĩ, cứ ngồi đây một hồi nữa thế nào tôi cũng nôn ọe tùm lum.

“Tôi mở cửa sổ chút xíu có được không?” Tôi hỏi gã ngồi cạnh. Cả hắn cũng lờ tịt tôi, vì vậy tôi với cái quai da để hạ cửa sổ xuống. Cái quai da đứt phuppet trong tay tôi. Cả nó cũng rữa ra nốt! Tôi bắt đầu để ý đến cánh cửa sổ. Nó phủ đầy một thứ nấm mốc xanh tởm lợm, cứ như cả mấy đời nay chưa từng được lau

chùi! Nhờ ánh sáng lờ mờ từ các ngọn đèn xe bên ngoài, tôi có thể thám thính phần nội thất còn lại trong cỗ xe.

Nó ở tình trạng xuống cấp tệ hại chưa từng thấy! Các ghế da bị tróc ra tới tát! Sàn xe bằng gỗ mục đến mức có thể sụp dưới chân tôi bất cứ lúc nào. Túm lại là toàn bộ cỗ xe này đã bị mủn ra thành một thứ của nợ bầy hầy của muôn thuở dĩ vãng!

(Xin nói ngắn gọn, hồi công ty Spectral Stagecoaches, xe của các ông không xứng để chở heo, nói chi đến chở người! Chắc chắn nó cần được kiểm định an toàn. Thành thật mà nói, nó chẳng khác gì cái bẫy tử thần cả!)

“Cỗ xe này kinh dị quá!” tôi nói với gã hành khách thứ ba. “Chắc xe chính bị đại tu nên họ mới tạm thay thế bằng cái thứ cà tàng này!”

Đang nói dở thì hắn quay đầu sang nhìn tôi. Nhìn khuôn mặt hắn, trái tim tôi chỉ muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Mắt hắn sáng rực, còn da hắn thì tái nhợt như... như là... xác chết! Và môi của hắn banh ra sau, lộ cả răng lắn lợi, trông kinh dị hết mức. Cứ như hắn đang chịu trận một cái chết đau đớn!

(Hồi Spectral Stagecoaches! Gã tội nghiệp đó hắn căm ghét từng giây từng phút chuyến đi này. Các ông có ngạc nhiên không? Các ông có chút quan tâm nào đến sự thoái mái của hành khách không? Tôi thực sự cảm thấy việc các ông có quan tâm đến khách hàng là một vấn đề rất nghiêm trọng!)

Tôi nhìn sang gã ngồi đối diện. Mắt tôi lúc này đã quen dần với ánh sáng lờ mờ. Trời ơi, tôi bị sốc! Hắn có cái nước da thây ma hệt như gã kia! Cũng với đôi mắt láp lánh, le lói và lạnh lùng đó, hắn chằm chặp nhìn tôi bằng một cái nhìn sờn tóc gáy. Đó là lúc tôi nhận ra rằng hắn không thể là... người sống! Mà thiệt, khác với tôi, cả ba gã đó đều không là người sống! Khuôn mặt ghê rợn của họ được soi rọi bởi thứ ánh sáng ma quái phản chiếu qua những mó thịt thối. Quần áo của họ bết đầy bùn (và những thứ còn tệ hơn cả bùn). Chúng ta rơi máng trên cơ thể họ. Tay của họ là tay những tử thi được đào lên từ nấm mồ. Thứ duy nhất còn có vẻ sinh động là những cặp mắt rùng rợn. Tất cả những cặp mắt đó đang lom lom nhìn tôi!

(Tôi không quen đi cùng xe với hạng người này. Tôi thường mua vé hạng nhất để né mấy loại người đáng ghét đó! Vậy có sao các ông lại cho phép họ sử dụng dịch vụ của các ông? Chắc chắn loại người này chỉ thích hợp với loại xe bò kéo! Đề nghị, trong

tương lai, các ông dành ra vài cỗ xe cho loại người cao cấp hơn, giống như tôi chẳng hạn!)

Vì bộ ba mắt sáng này cứ tiếp tục đờ khuôn mặt rùng rợn ra nhìn tôi, tôi hoảng hồn hét lên, nhào vội đến cánh cửa, cuống quýt kéo và giật, ráng sức mở nó ra. Ngay lúc đó, mặt trăng ló dạng sau đám mây soi rõ toàn bộ quang cảnh ghê rợn này. Tôi thấy cái tấm biển xúi quẩy với hình bàn tay chỉ trỏ... thấy bức tường đỗ... những con ngựa hí vang rồi rống lên khi lao thẳng xuống vực sâu bên dưới... và cái không gian bao la tối nhu hũ nút đang mở ra để nuốt lấy chúng tôi! Cỗ xe chao đảo dữ dội! Tôi biết mình đang rơi tự do.

Vài giây sau có một tiếng “rầm” lớn. Tôi cảm thấy đau thê thảm khắp toàn thân... rồi tất cả trở nên tối đen.

(Cho nên, thưa Spectral Stagecoaches, tôi đã có lý, đúng không? Những người đánh xe của công ty các ông không có tinh thần làm việc! Bởi vậy! Tiêu chuẩn an toàn của các ông thật là kinh khủng khiếp!)

Khi choàng tỉnh dậy, tôi thấy mình đang ở nhà với bà xã bên đầu giường. Tôi vừa mở mắt ra, nàng liền thở phào, bóp chặt tay tôi, và nói rằng nàng nhẹ hết cả người khi tôi tỉnh dậy được. Tôi cảm thấy hàng thế kỷ đã trôi qua kể từ cái ngày bão tuyết ấy, và

bảo nàng kể lại những điều đã xảy ra. Nàng kể rằng tôi đã trượt ngã trên tuyết và rơi tột xuống bờ vực cạnh tẩm biển trên đường xe ngựa cũ. Nàng nói tôi rất may mắn vì một trận lở tuyết đã làm giảm nhẹ cú rơi của tôi. Hai người chăn cừu đã phát hiện ra tôi và gọi bác sĩ đến khám. Ông bác sĩ lập tức nhận ra tôi bị một vết nứt sọ và đang mê sảng do chấn thương. Vì không muốn bà xã phải lo lắng thêm, tôi quyết định không kể lại cho nàng câu chuyện thật và những trải nghiệm ghê rợn của tôi (trong cỗ xe rùng rợn của các ông).

Sau nhiều tháng được bà xã chăm sóc, cuối cùng tôi đã hồi phục. Vừa cảm thấy đỡ hơn, tôi liền đến bác sĩ để thảo luận về đơn kiện đòi bồi thường cho những thương tích của tôi trong vụ tai nạn xe ngựa.

“Tai nạn xe ngựa nào?” ông ta ngạc nhiên hỏi lại. “Theo như chỗ tôi biết, anh đang đi trên bờ vực thì trượt chân té cái ào.”

Tôi đành kể cho ông ta về cỗ xe và đám nhân viên thô lỗ của các ông, về các hành khách ghê rợn của các ông và về vụ tai nạn. Ông ta nói hình như cái đầu tôi bị lộn tung phèo. “Đúng thế!” Tôi nói. “Nó bị lộn tung phèo trong cái cỗ xe đang rơi đó!” Ông ta bèn nói ý ông ta không phải là như vậy, mà rõ ràng là tôi đã tưởng tượng ra tất cả những thứ đó sau vụ chấn thương não.

(Nhưng thưa công ty Spectral Stagecoaches, chúng ta đều biết không phải vậy, đúng không ạ? Giờ đây tôi đã hồi phục hoàn toàn nên tôi biết chắc những chuyện xảy đến với tôi không hề là những thứ vớ vẩn tưởng tượng ra! Đặc biệt là mấy người chăn cừu đã tìm ra tôi ở ngay cái điểm tai tiếng đó, nơi một tai nạn giống y chang đã từng xảy ra chín năm trước đây. Tai nạn đó cũng chính do các ông gây ra! Các ông phải biết xấu hổ chứ! Tôi

thì vĩnh viễn không sử dụng xe của công ty các ông nữa. Thành thật mà nói... tôi sẽ không để ai phát hiện mình đã từng chết trên một cỗ xe của các ông!)

Không thân, cũng chẳng ái,

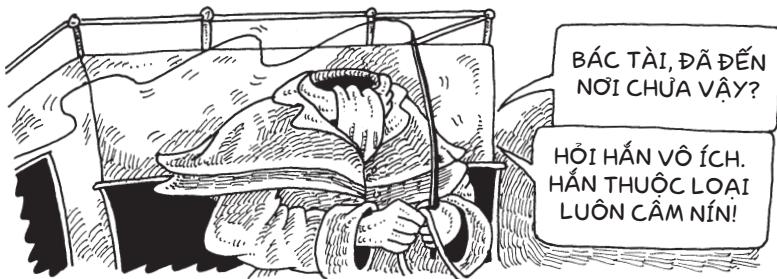
Nạn nhân thứ sáu

NHỮNG DỮ LIỆU KỲ THÚ 10: VẬN CHUYỂN NỐI KINH HOÀNG

Chín con ma vận chuyển sau đây được cho là có thành tích hù dọa tâm cõi thế giới, nhưng có một con là nhân vật tiêu thuyết của một nhà văn nổi tiếng. Hãy tìm ra con ma trật giuộc này!

1 Cỗ xe ma của Brocley Combe

Chúng ta hãy khởi đầu bằng một con ma xe thứ thiệt. Người ta đồn rằng cỗ xe này chạy qua chạy lại trên một con đường gần Brocley Combe ở Somerset (Anh). Đó là một cỗ xe tứ mã do một người đánh xe cút đầu điều khiển (chưa rõ bằng cách chi ông ta nhìn đường).

Có anh chàng nợ nghe nói về con ma xe này nên muốn thăm hỏi nó một chút. Trong khi chờ đợi nó xuất hiện, bầu không khí hãi hùng trên đường bắt đầu làm anh ta khiếp vía. Anh ta bèn nhặt mấy cục đá để tự bảo vệ mình. Bất chợt, có tiếng bánh xe lăn phía sau lưng anh ta! Quay đầu lại, anh ta thấy một cỗ xe đang tiến đến.

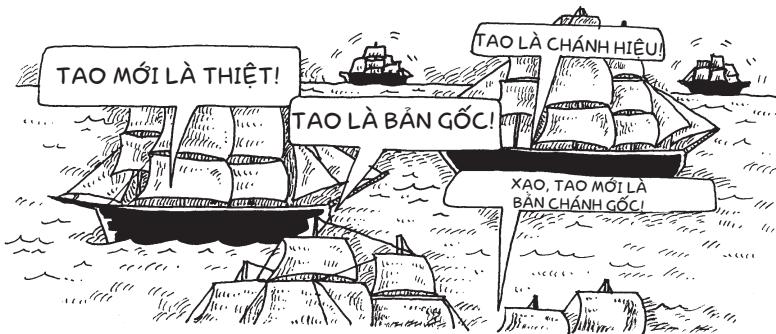
“Í ẹ... má oi...!” anh ta nghĩ, “con không ưa thứ này!” (hay thứ giống thế này) rồi bát đầu ném đá như điên vào cỗ xe. Đó là một ý tưởng tồi bởi lẽ đó *không phải* là cỗ xe ma! Đó là cỗ xe chở cầu thủ bóng đá tình cờ đi về nhà ngang qua con đường này! Các cầu thủ phiền lòng về anh chàng này quá mức nên nhảy cả xuống, rượt anh ta chạy dài. Nhưng họ vừa tóm được anh ta thì... cỗ xe ma thứ thiệt xuất hiện, hù cả đám chạy văng cả giày Adidas! Ngầu thiệt! Nhưng xe ma hấp dẫn ở chính chỗ đó: bạn chở hàng thế kỷ chẳng thấy bóng dáng nó đâu, và rồi bất ngờ nó hiện ra cái bụp.

Một người đi xe đạp cũng đã từng thấy cỗ xe ma này. Anh ta không kịp tránh đường cho nó đi nên một tích tắc sau đã cảm thấy một con lạnh khủng khiếp xâm chiếm khắp toàn thân khi cỗ xe ủi qua anh ta.

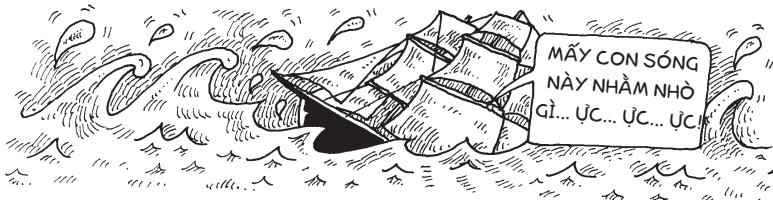
2 Người Hà Lan bay

Truyện ma tàu bè này có rất nhiều phiên bản. Vì vậy nếu bạn muốn tìm truyện thật thì có thể bạn sẽ gặp nguyên một hạm đội tàu ma, với các thuyền trưởng ma của chúng, gã nào gã nấy đều ra sức đánh văng linh hồn của đối phương trong một cuộc ẩu đả nhằm chứng minh ai là chủ sở hữu của phiên bản môt!

Về cơ bản, *Flying Dutchman* (*Người Hà Lan bay*) là tên của con tàu bị nguyền rủa, buộc phải đi qua đi lại tối ngày trên một vùng biển nguy hiểm dễ gây tuyệt vọng nhất có tên gọi là “Mũi Hảo Vọng” (Hảo cái gì mà hảo?) bởi vì:

Vị thuyền trưởng người Hà Lan của nó, van Straaten, đã lì lợm tuyên bố sẽ đi bọc qua Mũi Hảo Vọng bất chấp những con sóng cao cỗi... Cao Bá Quát. Chẳng bao lâu sau, vị thuyền trưởng già và thủy thủ đoàn của ông ta đã đi nǎm... dưới lòng biển. Và hồn ma của họ cùng con tàu cũng bắt đầu chuyến... đi qua đi lại.

Vị thuyền trưởng người Đức của nó, von Falkenberg, đã để mất linh hồn vào tay quỷ sứ trong một cuộc chơi đổ xí ngầu. Do thua bạc, ông bị buộc phải đóng buồm đi qua đi lại mút chỉ cà na.

Thuyền trưởng người Anh của nó quyết tâm chơi trội. Ông huơ nắm đấm trước Đức Chúa, thách thức Người có giỏi thì làm đấm con tàu. Đáp lại lời thách đấu này, một bóng hình chợt xuất hiện trên boong. Thuyền trưởng liền rút súng bắn vào nó và... cây súng nổ tùng lụa trên tay ông. Để xát thêm muối ớt vào vết thương, bóng hình nói trên bèn tặng ông một lời nguyễn, buộc ông đi lên thuyền tàu suốt (ý là tàu đi suốt).

Một thuyền trưởng người Hà Lan khác của nó, Van der Decken, nói với Quý, "Đưa ta qua Mũi Hảo Vọng, ta biến người linh hồn!" Con quý liền nói, "OK!" Nhưng nó không nói đưa qua bao nhiêu lần, cho nên linh hồn (đã đổi chac) của ông thuyền trưởng cứ chạy vòng vòng xung quanh Mũi Hảo Vọng. Quý mà, ai biến chò đợi nó chơi đẹp!

Nói chung câu chuyện này được gọi là huyền thoại về “Người Hà Lan bay”, bởi lẽ một nhà soạn nhạc người Đức tên Richard Wagner đã lấy tên này để đặt cho vở opera của ông sau khi thu thập rất nhiều cảm hứng từ tàu buồm và ma.

Cảnh báo: Khi thoảng thấy *Người Hà Lan bay*, hãy nhắm tịt mắt lại! Người nào nhìn kỹ nó sẽ bị vận xui bám như đỉa.

3 Chuyến bay 401

Năm 1973, chuyến bay 401 của hãng Eastern Airlines (Mỹ) đang diễn ra suôn sẻ trên một khu đầm lầy ở Florida thì cơ trưởng Loft phát hiện có trực trặc. Cơ trưởng Loft bèn nhường tay lái cho viên phi công tự động (thuật ngữ hàng không là “chuyển sang chế độ bay tự động”) để ông và phi công phụ Don Repo có thể rảnh tay tìm cách khắc phục. Rủi thay, trong lúc bận bịa kiểm tra lung tung, cơ trưởng Loft vô tình hạ độ ván viên phi công tự động, làm cho cái “viên” này bất tỉnh nhân sự (thuật ngữ hàng không gọi là “mất phản ứng”). Điều này có nghĩa là chiếc máy bay không còn ai lái nữa! Khi cơ trưởng Loft tìm ra chỗ trực trặc thì đã quá muộn rồi. Chiếc máy bay đâm đầu xuống đầm lầy làm chết toàn bộ phi hành đoàn và 100 hành khách.

Khi các toán cứu hộ cuối cùng cũng mò tới và xoay xở lôi được xác máy bay khỏi đầm lầy, họ nhận ra rằng một số thiết bị, đồ đạc vẫn không hề hư hỏng. "Phí của trời, mười đời chẳng có!" các sếp hàng không nghĩ, và để tiết kiệm vài ba đô-la, họ chuyển mảnh này, mẩu nọ đến các nhà sản xuất máy bay để họ tận dụng... cho các máy bay khác.

Không lâu sau đó, những chuyện quái lạ bắt đầu diễn ra trên các máy bay có gắn những mẩu mảnh lượm lặt từ chuyến bay 401. Thoạt tiên, mặc dù không được các xưởng máy bay lắp ráp vào, cơ trưởng Loft vẫn cứ hiện ra trên một chuyến bay và ba hoa chích chòe với hành khách!

Rồi một phi công phụ trên một chuyến bay khác đã bắt gặp Don Repo đang ngồi trên ghế của anh ta ngay trước lúc máy bay cất cánh. Hồn ma của Don nói gì đó đại loại như, "Không cần kiểm tra máy móc thiết bị đâu, bồ tèo. Tôi đã kiểm tra giùm bồ rồi." Con ma này thật là tốt bụng, phải không các bạn?

Cơ trưởng Loft và Don Repo bắt đầu "vật chất hóa" tùm lum các nơi. Chẳng bao lâu sau mọi người đều cảm thấy hai con ma này đã hối quá đáng trong nỗ lực trợ giúp của chúng, đặc biệt sau khi cơ trưởng Loft hiện ra trên một chuyến bay

và nói với viên phi công, “Sẽ không bao giờ còn xảy ra tai nạn trên loại máy bay này. Chúng tôi sẽ không để điều đó xảy ra!”

Không phải phi công nào cũng hào hứng với sự hiện diện của các con ma thích “giúp đỡ” trên chuyến bay của họ. Thật ra, điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu ta nhớ đến vụ “trục trặc” bé xíu mà cơ trưởng Loft và Don đã gặp phải trên chuyến bay 401! Khi cục tức quá lớn, một phi công đã rẩy nước (chắc là nước thánh) khắp máy bay, miệng lâm râm gì đó. Có lẽ anh ta nói, “Coi nào, chúng tôi rất cảm ơn các anh đã quan tâm đến sự an toàn của chúng tôi, nhưng làm ơn hãy... cút xéo giùm cho!” Dù viên phi công này nói gì thì rõ ràng anh ta đã làm phật lòng các con ma thích giúp đỡ, bởi lẽ chúng đã một đi không trở lại! Có những loại người rất khiếm nhã khi người khác dang tay ra trợ giúp, phải không ạ?

4 Đoàn tàu ma trên cầu sông Tay

Trong một đêm giông bão tháng 12 năm 1879 (hãy lắng nghe tiếng gió thổi.... Huuu.... Huuu!), gió giật mạnh đến mức thổi văng luôn đoạn giữa của cây cầu sắt khổng lồ dành riêng cho xe lửa bắc qua con sông Tay của Scotland. Chuyến tàu đêm từ Edinburgh đi Dundee đang sắp đi tới đó! (Huuu... Huuu! Lần

này là tiếng kêu của đoàn tàu chứ không phải tiếng gió.) Rủi thay, người lái tàu không cách chi biết rằng, chỉ vài giây trước đó, khúc cầu mà ông có kế hoạch băng qua đã bị thay thế bằng không khí loãng, một liên kết kém xa lắc về mức độ tin cậy. Thế là đoàn tàu lao thẳng xuống con sông, làm chết toàn bộ nhân viên và 78 hành khách. Không lâu sau đó, các tin đồn bắt đầu rõ lên, nói rằng cây cầu này bị ám bởi hồn ma của các nạn nhân (Huuu... Huuu... Lần này là tiếng kêu khóc của chúng).

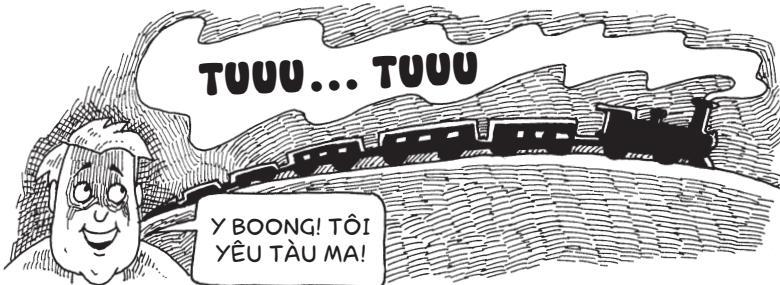
Tám năm sau đó, cây cầu được sửa chữa và khánh thành trở lại, nhưng các tin đồn thì vẫn cứ tiếp diễn. Và rồi, vào một đêm giông bão tháng 12 (nghe quen quen, phải không ạ?) một người đàn ông đang nhìn lên cây cầu (nhiều người rỗi hơi ra phết, đúng không các bạn?) và thấy một đoàn tàu lặng như tờ đang băng qua chính cái khúc đã diễn ra tai nạn. Huuu... Huuu... Ủm!

5 Đoàn tàu đưa đám tổng thống Lincoln

Có rất nhiều chuyện ma dính líu đến tổng thống Mỹ Abraham Lincoln. Sau khi ông bị ám sát trong một nhà hát ở Washington vào năm 1865, di hài của ông được đưa lên một chuyến tàu xuyên Mỹ trong cuộc hành trình chia tay (có chia tay thật

không nhỉ?). Kể từ đó, người ta đồn rằng, cứ mỗi năm, con tàu này (tàu ma) đều lặp lại chính xác cuộc hành trình nói trên. (Quả là một con tàu hiếm hoi luôn đúng giờ).

Mỗi khi đoàn tàu ma đen ngòm này đi qua một trạm dừng, tất cả các loại đồng hồ đều dừng lại. Chưa từng ai nhìn thấy Lincoln trên tàu, nhưng có người đã thấy những ngọn lửa ma quái ẩn hiện ở trên đó. (Cho nên mới xuất hiện thuật ngữ: "Tàu lửa").

6 Tàu Mary Celeste bí ẩn

Khác với *Người Hà Lan* bay, con tàu ma này có thể nhìn thấy được, sờ được. Ngày 14 tháng 11 năm 1872, người ta phát hiện nó nổi lề bầu giữa Đại Tây Dương. Mọi thứ trên tàu đều tươm tất. Các cánh buồm vẫn cứ giương. Vòi nước vẫn cứ uốt, cây chổi vẫn nóng hổi. Bữa điểm tâm trứng và những món tương

xứng vẫn chờ săn trên bàn. Trái trứng phục vụ riêng cho thuyền trưởng thậm chí đã được đập săn một bên đầu, chỉ còn chờ ông thọc muỗng vào để múc. Thứ duy nhất thiếu vắng là... người. Toàn bộ hành khách và thủy thủ đoàn đã biến mất! Không có dấu vết nào của bão tố, nổi loạn hay ấu đả. Thế thì chín thủy thủ và viên thuyền trưởng đã biến đi phương nào? Chắc món trứng cũng không làm họ nổi hứng để nhảy cả đám xuống biển!

7 Chuyến xe lên thiên đàng ở Surbiton

Một cậu bé sống ở khu ngoại ô Surbiton gần London trong thế kỷ mươi chín đã nhìn thấy một tấm biển chỉ đường sơn dòng chữ “Đến Thiên đàng.” Cạnh đó là tấm biển ghi đích đến và một thời gian biểu. Cậu bé đi ra đó vào lúc hoàng hôn và, đúng như mong đợi, cỗ xe hai ngựa lên thiên đàng vẫn đang hoạt động tốt.

Cậu bé bắt chuyến xe, đi xuyên qua bầu trời và chứng kiến nhiều khung cảnh kỳ thú trước khi quay trở về Trái đất. Về đến nhà, cậu kể lể tưng lum về chuyến phiêu lưu, khiến cha cậu nỗi quạu đẹp cho cậu một phát vì cái tội chém gió. Nhưng ông bạn thân của cha cậu lại hào hứng với câu chuyện. Ông ta bèn bí mật hỏi han để kiểm tra xem cậu bé có xạo sự hay không. Ông ta đòi cậu bé phải chứng minh bằng cách đưa ông

ra bến xe trong lần “đi phượt” kế tiếp. Họ đón được chuyến xe nhưng, nửa đường, ông bạn bố này lại do dự và bước ra khỏi cỗ xe... một cách dại dột vì nó đang bay ở độ cao trên ba ngàn mét! Với một tiếng kêu “Ta đã thấy London!” (tiếp nối bởi một tiếng “Bụp!”), ông ta đụng mặt đất. Cơ thể tan nát của ông ta được tìm thấy gần Bermondsey!

8 Xe buýt ma ở London

Toa trên của nó đầy chõ trống, và toa dưới thậm chí còn nhiều chõ trống hơn. Thật ra, chiếc xe buýt hai tầng màu đỏ này trống huếch hoác. Nhưng nếu thấy nó, bạn chó... phót lò nó! Bởi lẽ nó không được ai lái cả. Nó mang tấm biển ghi số bảy ở đầu xe và có người nói đã thấy nó đang lao nhanh (mà không có ai lái)

quanh khu Kensington, làm tá hỏa những người lái xe con thuộc tầng lớp thượng lưu. Nó thường tung hoành khi các xe buýt bình thường đã vào hết trong bến.

9 Chiếc xe cũ của thái tử Franz

Hồi đâu, nó chưa phải là xe cũ mà là một xe hộp cực xịn màu đỏ, có mui trần mà thái tử Franz Ferdinand đã mua để lèo các nước láng giềng như Đức, Bulgaria, chưa kể toàn bộ thần dân đế chế Áo của ông ta, nơi ông sắp sửa lên kế vị ngai vàng. Vào một ngày nọ của năm 1914, ông đang lái nó lượn lờ dưới ánh

mắt nguồng mờ của đám đông thì, đúng một phát, một nhá cách mạng bỗng nhảy ra bắn lung tung. Ông và phu nhân bị dính đạn, chết tức tưởi. Và vụ mưu sát này đã khơi mào cho Chiến tranh Thế giới lần thứ nhất làm chết đến 20 triệu người!

Sau chiến tranh, thống đốc của Nam Tư đã mua lại chiếc xe, sửa chữa, tân trang nó khá nặng đô. Thế mà ông vẫn lãnh đủ bốn vụ tai nạn, bao gồm cái tai nạn đã làm ông bị cụt mất cánh tay phải. Cho nên ông tuyên bố chiếc xe hộp này quá hâm tài, cần phải bỏ sọt rác. Nhưng bạn thân của ông, bác sĩ Srikis, lại không nghĩ như vậy. Ông này đã lái nó chạy rông nhiều tháng trời mà vẫn phê re... cho đến cái ngày nó lật ngửa và đè ông bẹp dí.

Chủ nhân kế tiếp cũng là một bác sĩ. Nhưng các bệnh nhân mê tín của ông này đã tá hỏa trước các tin tức về ma bốn bánh. Họ tẩy chay ông cái rụp, và ông chỉ còn nước bán nó (giá bèo) cho một tay đua xe người Thụy Sĩ. Anh chàng này liền gặp nạn trên đường đua, bị gãy cổ chết ngắc ngứ. Chiếc xe bị hỏng nặng nên chủ nhân kế tiếp của nó, một nhà nông, phải nhờ một người bạn lai kéo nó về. Đi được nửa đường, chiếc xe xúi

quẩy bỗng nổ máy hồi sinh, tông thẳng vào chiếc xe kéo, khiến xe này bay khỏi đường làm cả hai bồ tèo chết nhăn răng.

Chủ nhân cuối cùng của chiếc xe này đã nói câu gì đó, đại loại như, “Ồ, chỉ cần chọn màu nào đó đẹp đep sơn nó lại thì món bùa bà la mòn gì đó sẽ bị triệt ngay thôi!” Nói là làm, anh ta quết lên nó một nước sơn mới xanh roi rồi đích thân lái nó, chở theo bốn người bạn đi dự một đám cưới. Năm chàng trai dũng cảm đã bị chết trong một tai nạn tông xe trực diện, trước cả khi kịp chung diện!

Cuối cùng, chiếc xe được bỏ vào viện bảo tàng Vienna, nơi hướng dẫn viên Karl vẫn luôn miệng nhắc nhở, “Nó bị ma ám đó, quý khách đừng ngồi lên xe thì đám bảo không sao hết!” Rồi Chiến tranh Thế giới lần thứ hai bùng nổ và một số kẻ xấu đã bỏ vài tấn bom cực mạnh vào Viện bảo tàng. Karl cùng chiếc xe và Viện bảo tàng, cả ba bị nổ tung xác pháo.

10 Máy ba ma ở Weybridge

Khi một con giông đầy sấm chớp trên bầu trời Weybridge, Surrey (Anh), có hai điều bất thường đã xảy ra. Một: mưa rất nặng hạt. Hai: người ta nghe có tiếng động cơ của chiếc máy bay hai tầng cánh cổ lỗ sĩ. Mọi người đều cho rằng nó được lái bởi một phi công đã chết trong một cơn giông bão năm 1935.

Truyện trật giuộc: “Chuyến xe lên thiên đàng” là truyện ngắn của E M Forster (1879-1970). Nhưng tất cả các truyện còn lại đều là THẬT! (thì... cứ cho là vậy đi!)

LỜI KẾT

Bạn đã thấy mình khôn ra chưa nào? Ma là có thật hay không có thật vậy bạn? Có thể sau khi đọc xong đống truyện này bạn không còn nghi ngờ gì nữa về sự tồn tại của ma. Ngay cả cái bóng của bạn cũng làm bạn chết khiếp và cái cổ của bạn luôn đau nhức vì cứ phải quay phắt ra sau để... kiểm tra.

Nhưng cũng có thể bạn trở nên hoàn toàn vững tin rằng thứ gọi là “con ma” chỉ là chuyện tào lao. Và bạn sẽ không ngán ngại gì nếu phải qua đêm trong cái gọi là “ngôi nhà ma ám” nữa, vì bạn tin chắc ở đó chẳng có thứ gì có thể gọi là di động... ngoại trừ chiếc điện thoại di động của bạn.

Cho dù bạn nghĩ như thế nào, có một điều chắc chắn là rất nhiều người vẫn cứ tin có ma, thậm chí đã “thấy” chúng và viết ra những câu chuyện thót tim về chúng. Điều này là muôn thuở, bạn à.

Có thể nào tất cả những truyện ma đó sẽ tạo cảm hứng để bạn viết ra ít nhất một truyện ma của riêng bạn? Một trong những thể loại truyện ma hiện đại được ưa chuộng nhất là “ma quá giang” mà bạn có thể tham khảo thêm trong *Những dữ liệu kỳ thú 3*. Chúng được gọi là những truyền thuyết hiện đại ở đô thị - nói cách khác, chúng là những chuyện bịa về đời sống hiện đại được truyền tai nhau như thể là chuyện thật. Có

đến hàng trăm, thậm chí hàng ngàn truyện như vậy. Chúng được kể đi kể lại, và trong suốt quá trình đó, có rất nhiều chi tiết bị bóp méo và thêm mắm dặm muối. Tuy nhiên, chúng ít nhiều vẫn có cùng những thành tố và cấu trúc cơ bản. Cho nên, còn cách nào tốt hơn để khởi đầu việc viết lách ngoài cách bắt tay vào truyện *Ma quá giang* của riêng bạn! Để giúp bạn khởi đầu, câu chuyện dưới đây có rất nhiều tùy chọn. Hãy chọn ra bất cứ cụm từ nào mà bạn ưng ý nhất. Nhưng hãy cẩn thận, lựa chọn của bạn có thể làm bạn sợ té... té!

Truyện "ma quá giang" kinh điển - phiên bản tùy chọn

Trong đêm khuya, một người đàn ông đang điều khiển *thảm bay/ chiếc xe/con ngựa vằn/một đàn cừu* trên dòng suối/vách đá/ con đường làng/đường ống công hoang vắng ở Biển Đông/trên đỉnh Everest/ Brazil/ nhà mình. Bất chợt, đèn xe rơi lên một thân hình béo ú/ngó ngắn/thon thả/đây lông lá của một nàng công chúa/cô hàng trà xanh/minh tinh màn bạc/cô gái đang đứng bên đường. Cô ta có vẻ trì trệ/sung mãn/ kiệt quệ/hăng tiết viet và đang cuồng quýt ngoáy lỗ mũi/vẩy tay/gãi bụng/móc lỗ tai.

Người đàn ông bèn cho xe *chạy hết ga/dừng lại/nạp nhiên liệu* và mòi cô ta *một tô hủ tiếu/ dạy học/chụp ảnh lưu niệm/lên xe*. Cô ta lập tức chui vào xe/xuống cổng/wô phòng tắm/ra khỏi quan tài, ngồi rung đùi/ngáy om sòm/run rẩy/ca hát ầm ĩ. Người đàn ông hỏi cô ta muốn cái gì/đi đâu/phá làng phá xóm hay sao/ăn bánh bao không. Cô ta nói ra một vị trí chôn kho báu/địa chỉ ở thị trấn gần đó/câu chuyện lý thú về một ngôi miếu cổ/tên một kẻ giết người hàng loạt. Nhận thấy cô ta bị nỗi mụn đầy mặt/ lạnh và ướt/đang tan ra nhanh chóng/đang phù lên gần bằng quả khí cầu, người đàn ông động lòng thương, cho cô ta mượn kem xúc mụn/chiếc áo khoác/máy sấy/sợi dây để cô xúc mụn/khoác lên vai/sấy/cột mình lại.

Khi họ đến gần thị trấn, người đàn ông quay đầu lại để nói chuyện với cô gái, nhưng ông kinh hoàng nhận ra cô ta đã ngáy khò khò/biến mất/nổ tung/ biến thành hũ nước mắm. Tuy nhiên, ngay chính xác chỗ cô ta ngồi vẫn còn nguyên vết hai lỗ nước hoa Chanel chính hiệu/cặp bông tai/hàm răng giả/nước. Ông bèn dừng xe trước một ngôi nhà trong thị trấn và đến đó gõ cửa. Một cặp vợ chồng già ra mở cửa và khi người đàn ông mô tả cho họ về cô gái đi quá giang bí ẩn, họ thú nhận cô ta chính là giáo viên môn toán/thư ký riêng/con gái/ cháu gái họ của anh rể

người em thứ ba của họ, vốn đã chết trong một tai nạn xe hơi cách đây chính xác 20 năm/khi đi du lịch mà quên mang theo tăm xỉa răng cách đây đúng 20 năm/khi đang ăn trái sầu riêng mà quên nuốt cả vỏ/do bị nhiễm H5N1 cách đây 20 năm. Khi họ cho người đàn ông xem kéo cắt móng tay/ảnh/con gáu bông/cây kẹp tóc của con gái, ông ta lập tức nhận ra cô. Họ nói rằng cô đã được chôn tại bãi rác địa phương/chợ hoa quả/nghĩa trang địa phương/siêu thị Metro. Thế là ông ta đến thẳng đó và tìm ra đôi vó/nấm mồ/cặp kính lão/chiếc răng khôn của cô ta. Vết trên đó là hũ kem xúc mụn/chiếc áo khoác /máy sấy/ sợi dây của ông ta.

Tiêu tung!/ Rồi sao nữa?/ Xong phim!

HẾT

MỤC LỤC

Lời dẫn	7
Truyện 1: Nó xảy ra như thế nào	11
Những dữ liệu kỳ thú 1:	
Mười điều về ma mà bạn luôn muốn biết	24
Truyện 2: Bước ngoặt tồi tệ	37
Những dữ liệu kỳ thú 2:	
Những linh hồn nhạt nhòa -	
Hướng dẫn để tránh ma	53
Truyện 3: Trên đường Brighton	61
Những dữ liệu kỳ thú 3: 10 kẻ lang thang kinh dị	72
Truyện 4: Hãy thổi sáo lên,	
tôi sẽ mò tới thăm bạn liền	80
Những dữ liệu kỳ thú 4:	
Cẩm nang về ma tốt (và ma xấu)	98
Truyện 5: Những kẻ trộm xác.....	107

Những dữ liệu kỳ thú 5:	
Những con ma dởm	116
Truyện 6: Con Horla.....	121
Những dữ liệu kỳ thú 6:	
10 con ma toàn cầu	136
Truyện 7: Chiếc sọ la hét.....	143
Những dữ liệu kỳ thú 7:	
Hướng dẫn đi săn dành cho các hồn ma gan dạ.....	159
Truyện 8: Cung thủ.....	167
Những dữ liệu kỳ thú 8:	
Đêm kinh hoàng của tôi, tác giả Terry Fide	179
Truyện 9:	
Hãi hùng đến từ Phòng Tranh Dài.....	187
Những sự kiện kỳ thú 9:	
Bộ ba ngôi nhà bị ma ám te tua	203
Truyện 10: Chuyến thư đêm.....	214
Những dữ liệu kỳ thú 10:	
Vận chuyển nỗi kinh hoàng	227
Lời kết	241

10 CÂU CHUYỆN MA HAY NHẤT MỌI THỜI ĐẠI

Michael Cox

Nguyễn Tuấn Việt dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT
Chịu trách nhiệm nội dung: NGUYỄN THẾ TRUẬT

Biên tập: THU NHI

Bìa: HỮU NGÂN

Sửa bản in: NHẬT VI

Trình bày: VĂN HẠNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ
161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 39316289 - 39316211 - 38465595 - 38465596 - 39350973
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn
Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI
Số 21, dãy A11, khu Đàm Tráu, p. Bạch Đằng, q. Hai Bà Trưng, Hà Nội
ĐT: (04)37734544 - Fax: (04)35123395
E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

Công ty TNHH Sách điện tử Trẻ (YBOOK)
161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM
ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450
Email: info@ybook.vn
Website: www.ybook.vn